

ปกดองอ่าน

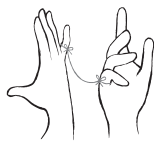
ดอกกุหลาบ ในคดจี้

ปกดองอ่าน

เหยาจี้ซัน 姚霏珊 เขียน
สนสรารุญ แปล

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

'ออกจากจวนมาไซคตี' ที่นักอ่านกำลังถืออยู่ในมือขณะนี้ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ที่มากกว่ารักภูมิไฉเสนอ เพราะนอกจากผลงานการวาดรูปของ 'Ibuki Satsuki' และท่านนักเขียนนักแปลแล้ว พล็อตเรื่องโดยรวมค่อนข้างแตกต่างไปจาก นิยายรักแปลจีนมากมายที่มีวางจำหน่ายอยู่ในช่วงเวลาเดียวกัน เนื่องด้วย เรื่องราวไม่ได้เล่าถึงแต่เรือนหลังเพียงอย่างเดียว ทว่ามีครบทุกรสชาติในเรื่องเดียว ทั้งการกลับชาติมาเกิดใหม่ที่แตกต่างจากเรื่องอื่น ความฝันที่ เชื่อมโยงนางเอกของเราเข้ากับความรู้ความสามารถของคนอีกคนหนึ่ง การไซคตีที่เป็นปริศนาทั้งคดีเล็กคดีใหญ่ การชันสูตรพลิกศพในเหตุการณ์ ที่มีความจำเป็นต้องทำให้คนร้ายตัวจริงได้รับบทลงโทษที่สาสม และที่ขาดไม่ได้ก็คือเรื่องราวความรักของพระ-นางที่เขาทั้งสองจะได้ร่วมสร้างสรรค หลายสิ่งหลายอย่างไปด้วยกันจนเกิดความรักที่ตราตรึงใจ

โดยเรื่องราวเริ่มต้นขึ้นเมื่อ 'เงินอิง' ก้าวออกมาปกป้องพี่สาวในจวน เดียวกันด้วยความจริงที่ว่าพี่สาวของนางถูกใส่ความ และเพราะการช่วยพี่สาว ในครั้งนี้จึงทำให้นางสร้างความไม่พอใจให้กับจวนองค์หญิงใหญ่มากมาย ทว่าสุดท้ายนางกลับได้ช่วยของเขาและไทเฮาไขความกระจ่างในเรื่องที่ทั้งสอง กำลังหาคำตอบ มีหน้าซ้ำเรื่องยังยาวไกลไปถึงขั้นที่นางได้ช่วยฮ่องเต้จากการ... หากบอกมากไปกว่านี้นักอ่านอาจจะชุนเคืองแล้ว เช่นนั้นเรามาลุ้น ไปด้วยกันดีกว่าว่านางจะทำเช่นไรจึงจะปลดพันธนาการจากห้อง เพื่อ ออกเดินไปตามเส้นทางของตนเองในยุคที่ไม่เป็นมิตรกับอิสตรีเช่นนี้ได้ และ 'จุดเปลี่ยนครั้งยิ่งใหญ่' ให้นางได้พบกับ 'เขา' และให้นางได้ก้าว 'ออกจากจวน มาไซคตี' อย่างเต็มตัว' ที่กล่าวถึงในคำโปรยนั้นคืออะไร ติดตามกันไป ให้ครบทั้ง 10 เล่มเลยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

เด็กหญิงหรือสตรีส่วนใหญ่ล้วนแต่เอียงอาย ยิ่งตอนพบเจอ
บุรุษแปลกหน้ากะทันหัน พวกนางก็ยิ่งขัดเขินจนพูดอันใดไม่ออก ไม่ว่าจะ
จะผู้ใดหรือแม้แต่พวกเขาสองคนก็ต่างล้วนคิดเช่นนั้น

"ผู้น้อยเพียงผู้ คุณหนูสามเกรงใจแล้ว" น้ำเสียงขวนเคลิบเคลิ้มมีนเมา
นั้นดังขึ้นเป็นคำรบที่สอง

คราวนี้ในที่สุดเงินอิงก็เรียกสติที่จางหายไปก่อนหน้านี้กลับมาได้
สำเร็จ

ใจที่เต้นระลำไม่เป็นจังหวะหยุดนิ่ง ลมหายใจกลับมากล่องโล่ง
ความรู้สึกอัดแน่นในลำคอจู่ๆ ก็ปลาสนาการไปจนสิ้น

นางเงยหน้าขึ้นช้าๆ สายตากวาดมองไปที่ด้านหลังขององค์รัชทายาท
ที่นางเห็นคือบุรุษรูปร่างสูงกว่าองค์รัชทายาทเกือบครึ่งศัวรรษ

เพราะยืนย้อนแสง ทักษะวิสัยของเงินอิงจึงค่อนข้างมืด ตอนก้มหน้าลง
อีกครั้ง นางจำได้ก็แต่จมูกสูงโด่งเด่นสะดุดตาของอีกฝ่ายเท่านั้น

แนะนำตัวละคร

* เงินจิ้น

คุณหนูใหญ่แห่งจวนเจิงกั๋วกง เป็นบุตรธิดาของเงินชวินกับสวีซื่อ บิดานางเป็นชื่อจ้อกั๋วกง คนปัจจุบัน นางจึงยิ่งโดดเด่นที่สุดในหมู่พี่น้อง

* กั๋วย่วน

เซียงซานเซียงจู่ บุตรีคนเดียวขององค์หญิงใหญ่หย่งหนิง รูปร่างหน้าตางดงามชวนตรึงตรานิสัยหยิ่งยโสโอหังไม่เห็นหัวผู้ใด ทว่าเซียวไทเฮาในรัชสมัยปัจจุบันกลับทรงเอ็นดูนางไม่ใช่น้อย

* เงินอิง

คุณหนูสาม เป็นสตรีจากบ้านรองของจวนเจิงกั๋วกง มีฐานะเป็นบุตรธิดาลำดับสามของตระกูล ฐานะในจวนกั๋วกงเรียกว่าค่อนข้างกระอักกระอ่วนเนื่องจากเงินเข้าผู้เป็นบิดาของนางหายสาบสูญไปนานปี

* องค์หญิงใหญ่หย่งหนิง

พระมารดาของกั๋วย่วน พระชันษาเหมือนจะยังไม่ถึงสี่สิบปี ใบหน้ายาว หางตาชี้ขึ้น ชอบเขียนคิ้วเรียวเล็กโค้งขึ้นน้อยๆ ตามสมัยนิยม

* เผยฑู

บุรุษซึ่งอยู่ข้างกายองค์รัชทายาท สวมอาภรณ์แตกต่างจากผู้อื่น ไม่ใช่สีของอาภรณ์ขุนนางฝ่ายบุ๋น และไม่ได้แต่งตัวเช่นขุนนางฝ่ายบู๊ เป็นบุรุษอีกคนหนึ่งที่ทำให้เงินอิงจดจำได้ตั้งแต่คราแรกที่พบ

7

งานเลี้ยงรำวงกันต์อุทยานอันลิ่ง

ลมบูรพาเดือนสามธารวสันต์ ที่พานพบเพียงดอกท้อมิใช่คน
 แต่ไหนแต่ไรฤดูใบไม้ผลิเมืองเซ็งจิงก็ล้วนแต่ฝนมากแดดน้อย
 ยากที่พระอาทิตย์จะปรากฏให้เห็นสักหลายๆ วัน โชคดีที่ฝนที่ตกลงมา
 ล้วนแต่บางเบา เป็นก็แค่เพียงละอองฝนเล็กๆ ไม่ต่างอันใดกับเข็มเงิน
 เล็กละเอียด ประสมประเสออยู่กับหมอกบางเหนือผิวน้ำนอกเมือง ปกคลุม
 ต้นหยาง ต้นหลิวข้างทาง ดอกท้อนอกเรือน หน่ออ่อนนุ่มบนกิ่งหลิว
 ลอยละล่องกระจัดกระจายอยู่ทั่วเมือง

วันที่สามเดือนสามตรงกับเทศกาลชิ่งซื่อ* พอดี ท้องฟ้ายังคงปกคลุม
 ไปด้วยเมฆฝนเล็กละเอียดเหมือนเก๋า จวนเจิ้นหยวนโหว** หรือคฤหาสน์
 อู่หลิง*** ที่ตั้งอยู่ยังชานเมืองทิศตะวันตกนอกเมืองเซ็งจิงกำลังจัด

* เทศกาลชิ่งซื่อ ตรงกับวันที่สาม เดือนสาม ตามจันทรคติจีน ชาวจีนในสมัยโบราณจะจัดพิธีเช่นไหว้และ
 ชำระล้างริมฝั่งแม่น้ำลำธารเพื่อขับไล่สิ่งชั่วร้ายและโรคภัยไข้เจ็บ

** โหว เป็นหนึ่งในบรรดาศักดิ์ 5 ชั้นรองจากชั้นฮ่อง ได้แก่ กง โหว ป้อ จ้อ และหนาน

*** อู่หลิง คำนี้นักวิเศษมักก่อนใช้แทนธรรดอท้อ ซึ่งเปรียบเปรยถึงดินแดนแห่งความสงบหรือโลกอุดมคติ
 มาจากบทกวีของเถาหยวนหมิง กวีเอกสมัยจิ้น

งานเลี้ยงรับวสันต์อย่างยิ่งใหญ่ บรรดาผู้คนที่มิหน้ามีตาในเมืองเซ็งจิง ล้วนแต่ได้รับการเชื้อเชิญ แยกหรือในงานจึงมากมายนับไม่ถ้วน บรรยาการศีกคักครึกครื้นยิ่ง

จะว่าไปคฤหาสน์อันหลังที่ได้ชื่อเช่นนี้ก็ด้วยเพราะกลางคฤหาสน์มี ป่าท้อผืนใหญ่อยู่ผืนหนึ่ง ยามนี้กำลังออกดอกชูช่อบานสะพรั่ง ยาม สายลมแผ่วเบาอำพพฤ์ ดอกท้อสีแดงก็พากันหล่นร่วงไม่ต่างอันใดกับ สายฝน บนเส้นทางหินศิลาเขียวที่อยู่ทางด้านล่างล้วนเต็มไปด้วย กลิ่นดอกเล็กๆ น้อยๆ จำนวนมาก พวกมันถูกพัดม้วนไปตามลม คลุกเคล้าอยู่กับสายฝน ก่อนจะโรยรากลายเป็นดินเลน เป็นผงคลีส่งกลิ่น รัญจวนใต้ฝ่าเท้า

เพียงแต่ทัศนียภาพงดงามละมุนละไมเพียงนี้ ในสายตาของเงินจิ้น ยามนี้มันกลับสูญเสียความงามเพริศแพรวแจกในภาพวาดหรือบทกวี ตรงกันข้ามกลับมีเพียงวจาถากถางดูแคลนไร้คนแยแสใส่ใจ

สตรีนางหนึ่งเหม่อมองดูหม่อมวบลูปผาที่กำลังปลิดปลิวหล่นร่วงอยู่นอกหน้าต่างพวกนั้น ในใจล้วนมีแต่ความรู้สึกขมขื่น

ก่อนหน้านั้นนางมีหน้ามีตาเพียงใด ทว่ายามนี้นางกลับตกอยู่ในฐานะ ยากลำบากยิ่งยวด

"ข้าขอบอกอีกครั้ง หยกประดับข้าไม่ได้เป็นคนเอาไป" นางขยับ ริมฝีปากเอ่ยวาจา น้ำเสียงเสียดหูด้วยอารมณ์โกรธซึ่ง

บรรยาการศรายรอบมีเพียงความเสียบสังัด

ไม่มีคนยินดีช่วยแก้ตัวแทนนาง แม้แต่คำอธิบายสักประโยค สองประโยคก็ยังมี มีก็แต่เพียงเสียงเม็ดฝนกระทบชายคาไม่หยุด เท่านั้นที่คอยขบขันความอ้างว้างให้ปรากฏชัด

ประตูเรือนรับรองที่อยู่ด้านตรงกันข้ามศาลาริมน้ำบานนั้นยามนี้ถูกปิดลงหมดสิ้น ก็นั่งเสียดขาบนของเหล่านักแสดงบนเวทีไว้ บรรดาอิศตรีจากจวนต่างๆ ที่ควรนั่งชมการแสดงอยู่แต่เดิมนั้นต่างลุกออกจากที่นั่งแทบหมดสิ้น ห้อมล้อมเป็นวงอยู่กลางโถง เหลือพื้นที่ว่างตรงกลางประมาณจั้ง* กว่าไว้

เงินจิ้นยืนอยู่กลางพื้นที่ว่าง สองตาแม่แดงกำ ทว่าใบหน้าตั้งต้นดี้อันกลับเชิดสูง ไม่แยแสคนที่ยืนอยู่ฝั่งตรงกันข้าม

"โถๆ เงินจิ้นเอ๋ยเงินจิ้น เสียทีที่เป็นถึงคนของจวนก็วกง** หยกประดับไม่หยกประดับอะไรกัน อย่าพูดให้ตกลงไปหน่อยเลย" เชียงซานเขียนจู้*** ก้วยวน หลังทอดกายนั่งตามสบายลงยังเก้าอี้ข้างโต๊ะกลมที่ตั้งอยู่อีกด้าน นางก็พาดแขนลงบนผ้าคลุมเก้าอี้ นิ้วที่ถูกลีบไว้เคาะอยู่บนผ้าคลุมเก้าอี้เป็นระยะๆ ดวงตาคูสวยหรือลวงครั้งหนึ่งคือเรียวกิ่งเล็กชิ้นเล็กน้อย คางเชิดสูงประมาณหนึ่ง แลดูหยิ่งยโสราวกับควรเป็นเช่นนั้นอยู่แต่ไหนแต่ไร

เพราะมีฐานะเป็นบุตรเฝ้าเพียงหนึ่งเดียวขององค์หญิงใหญ่หย่งหนึ่ง ทำให้เพียงแปดขวบก้วยวนก็ได้รับแต่งตั้งเป็นเขียนจู้แล้ว ยามนี้นางอายุสิบสี่ปีบริบูรณ์ รูปร่างหน้าตางดงามชวนตรึงตรา เขียวไทเฮาในรัชสมัยปัจจุบันก็ทรงเอ็นดูนางไม่ใช่น้อย เรียกได้ว่าเป็นคนโปรดอันดับหนึ่งในหมู่สตรีสูงศักดิ์แห่งราชวงศ์ต้าจู้

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร
 ** ก้วก บรราดาศักดิ์ในสมัยโบราณ เป็นตำแหน่งซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความดีความชอบ บรราดาศักดิ์ 5 ชั้นรองจากชั้นฮ่อง คือกง โหว ป้อ จ้อ นานาน ซึ่งแต่ละสมัยมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน ก้วกถือเป็นชั้นหนึ่งคือชั้นสูงสุดในลำดับกง (กงเจวีย)
 *** เขียนจู้ คือตำแหน่งองค์หญิงหรือท่านหญิง ขึ้นอยู่กับการสืบสายเลือดทางบิดากับฮ่องฮ่องฮ่องปัจจุบันเป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์หญิงลำดับที่ 4 ผู้ที่ได้รับตำแหน่งนี้ต้องเป็นพระธิดาในวังฮ่องฮ่องฮ่องกับพระชายาเอกหรือพระธิดาในผู้สืบทอดชินฮ่องกับพระชายาเอก

บางทีอาจเพื่อแสดงถึงฐานะที่ไม่ธรรมดาของตนเอง วันนี้นางจึงสวมใส่อาภรณ์สีชมพูเข้มปักลายโบตันด้วยไหมทองคำยสี ชายกระโปรงกองยาวกรอมเท้าประหนึ่งย่ออยู่เหนือเมฆแดง เก้ามวยทรงชมพู* มีปิ่นขนนก** เส้นทองปักอยู่ทางด้านบนอันหนึ่ง มุกที่ประดับอยู่บนปิ่นนั้นมีขนาดประมาณนิ้วหัวแม่มือ ผนังปลาบเป็นเงา ชับดูอยู่กับดวงตากลมโตสุกกระจ่างราวกับผลซึ่ง*** ริมฝีปากแดงระเรื่อประหนึ่งแดงแต่มีไว้ด้วยชาติ แลดูเด่นชัดน่าเกรงขาม

"คุณหนูเจิน อัย่าหาว่าข้าไม่เตือน ที่เจ้าขโมยไปคือ 'หยกมังกรชื่อหลง****' เก้าห่วง' สมบัติล้ำค่าของวังหลวง เสด็จมายพระราชทานให้กับข้า แต่ยามนี้กลับถูกเจ้าทำแตกเป็นสองท่อน เช่นนี้แล้วจะให้ข้าไปทูลต่อพระองค์เช่นไร" กัวย่วนสีหน้าบึ้งตึง ปิ่นทองบนศีรษะขยับไหว อัญมณีสองประกายระยิบระยับ แต่กลับมีอาจกลบสายตาเย็นเยียบคู่นั้นของนางได้

เรือนรับรองเจียบงันไร้สรรพเสียง ทว่าสีหน้าของทุกคนกลับแตกต่างกันออกไป

คฤหาสน์อยู่หลังปิดมานานหลายปี จนถึงยามนี้เงินหยวนไหวถึงเพิงยอมเปิดคฤหาสน์จัดงานเลี้ยงรับวสันต์ แต่ไม่ว่าใครก็ยังไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องราวฉาวโฉ่ใหญ่โตเช่นนี้ได้

สตรีที่โดดเด่นที่สุดแห่งจวนเจินก็วงกัลบัขโมยหยกประดับของเซียงซานเซียนจู เรื่องนี้เกินกว่าที่ใครจะคาดคิดได้จริงๆ

* มวยทรงชมพู ลักษณะเกี้ยวเป็นทรงสูงและทำมวยเป็นรูปห่วง

** ปิ่นขนนก หรือเตียนซู่ แปลว่าแต่มีสีเขียวคราม หมายถึงปิ่นเงินหรือปิ่นทองที่ประดับลวดลายด้วยการฝังเส้นขนนกกระเด็นลงไปเพื่อให้เป็นสีเขียวคราม

*** ซึ่ง หมายถึงแอปปริคอต

**** ชื่อหลง เป็นมังกรประเภทหนึ่งของจีน สมัยโบราณชาวจีนแบ่งมังกรออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ เจียวหลง คือมังกรมีเกล็ด อี้หลงคือมังกรมีปีก จิวหลงคือมังกรมีเขา และชื่อหลงคือมังกรไม่มีเขา ชื่อหลงมักใช้เป็นสัญลักษณ์ถึงสิริมงคลและความดีงาม พบเห็นตามเครื่องประดับและสถาปัตยกรรมของจีน

แต่ที่ยิ่งแย่ไปกว่านั้นคือบรรดาสุหยินทั้งหลายรวมถึงองค์หญิงใหญ่
หย่งหนึ่งต่างล้วนนั่งเรือวิจิตรไป 'อุ๋หลังหยวน' ชมทะเลสาบกันก่อนหน้า
แล้ว ที่อยู่ในเรือนรับรองต่างล้วนเป็นสตรีที่ยังมิได้ออกเรือน แม้แต่
ผู้อาวุโสที่จะทำหน้าที่ควบคุมสถานการณ์สักคนก็ยังไม่

เรื่องนี้จะจบลงเช่นไรนั้น ยากที่ใครจะเดาได้แล้ว

สายตาของทุกคนต่างจับจ้องไปยังสตรีสูงศักดิ์อีกนางโดยไม่ได้
นัดหมาย กุ๋หนาน

กุ๋หนานเป็นบุตรของชื่อจื่อ* กุ๋ซ่าน อนาคตผู้สืบทอดตำแหน่ง
เงินหยวนไหวต่อจากผู้เป็นบิดา งานเลี้ยงครานี้ไม่ว่าเช่นไรนางก็ไม่อาจ
ปฏิเสธฐานะผู้เป็นเจ้าของได้ เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นนางย่อมต้องออกหน้า
คลีคลายสถานการณ์ไม่อาจทำตัวเสมือนคนนอก

เพียงแต่กุ๋หนานในยามนี้กลับปั่นหน้าลำบากใจ ยืนพันผ้าเช็ดหน้า
อยู่ระหว่างเซียงซานเขี่ยजूกับเงินจิ้น แม้นจะมีใจคิดจะเดินขึ้นหน้าไป
ไกลเกลี้ย แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกอยู่ลึกๆ ว่าตนเองไม่เหมาะจะเอ่ยปาก
อันใด

ด้านหนึ่งคือหลานสาวคนโตของจวนกั้วกง อีกด้านคือบุตรของ
องค์หญิงใหญ่ ไม่ว่าจะผ่ายใดก็ล้วนแต่ไม่อาจล่วงเกินด้วยกันทั้งสิ้น
หากพูดผิดไปเพียงประโยค ผู้คนในจวนเงินหยวนไหวทั้งหมดคงไม่แคล้ว
ต้องถูกลากเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องด้วยเป็นแน่ หากเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้นจริง
ไหนเลยจะเป็นเรื่องดีอันใดได้

"งานเลี้ยงเฉลิมฉลองดีๆ กลับถูกเจ้าทำลายป่นปี้เช่นนั้น นี่เจ้าไม่รู้สึก
ละอายใจบ้างหรือไร" กั้วยวนขยับกายเปลี่ยนท่านั่งด้วยท่าที่เรียบเฉย

* ชื่อจื่อ เป็นคำเรียกทายาทผู้จะสืบทอดชั้นยศ ปกติคือบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก

สีหน้ายังคงเย็นชาเหมือนเก่า

เงินจิ้นเซ็ดหน้ามองไปที่นอกหน้าต่าง รู้สึกกังวลใจจนตาลาย สองขาชาลิ้น เหวและแผ่นหลังที่เคยเหยียดตรงอยู่ตลอดยามนี้กลับราวกับถูกหินหนักพันซั้ง* กดทับ หนักอึ้งจนนางหายใจแทบไม่ออก

นางจะไปขโมยหยกม้งกรซื้อหลงเก้าห่วงได้เช่นไร

นางลึนคิดเพียงนั้น?

นางเป็นถึงบุตรีของชื่อจ้อเจิงกั้วกง ว่าที่เจิงกั้วกงคนต่อไป มารดาแซ่สวีมาจากตระกูลขุนนางชั้นผู้ใหญ่ มากด้วยคุณธรรมชื่อเสียงโด่งดัง ท่านตาใหญ่ของนางสวีเช่นเป็นถึงรองเสนาบดีกรมพิธีการฝ่ายซ้าย ส่วนท่านตารองของนางสวีโยวก็เป็นถึงบัณฑิตประจำสำนักราชเลขาธิการ ทั้งสองล้วนมีโอกาสที่จะได้เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่

ว่ากันด้วยฐานะชาติกำเนิด เงินจิ้นเองก็นับว่ามีฐานะสูงส่งไม่ใช่น้อย ยิ่งเรื่องหน้าตาความสามารถ ในเมืองหลวงแห่งนี้นางเรียกได้ว่าโดดเด่นไม่แพ้ผู้ใด และไม่ได้ด้อยไปกว่าสตรีอย่างกั้วยวนด้วยซ้ำ

แล้วเหตุใดนางถึงต้องทำเรื่องต่ำช้าเช่นนั้นด้วย

"หยกม้งกรซื้อหลงเก้าห่วงนั้นข้าไม่ได้เป็นคนเอาไป ข้าไม่ได้ทำก็คือไม่ได้ทำ" เงินจิ้นควบคุมโทสะที่คุกรุ่นอยู่ในใจอย่างเต็มกำลัง ผิวหน้าขาวส้ล้างแดงกำผัดปกติ ใบหน้าดงามที่มีอยู่แต่เดิมเริ่มปรากฏริ้วรอย บิดเบี้ยวบุ๋มบึ้งออกมาให้เห็น

นางนึ่กน้อยเนื้อต่ำใจ แต่ในเวลาเดียวกันในใจก็รู้สึกหนาวสะท้าน เรื่องนี้ไม่บังเอิญเกินไปหน่อยหรือไร

ไม่ว่าจะเวลาเกิดเหตุ พยานหลักฐานที่กั้วยวนนำมาแสดง หาก

* ซั้ง (ซั้งจิ้น) หรือจิ้น เป็นหน่วยชั่งของจีนที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังมีมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

พิจารณาไปตามเหตุและผล ข้อกล่าวหาของอีกฝ่ายล้วนไม่มีพินิจอันใด
แม้แต่น้อย

นอกจากปฏิเสธไม่ยอมรับแล้ว เงินจันก็ไม่มีทางออกอื่น

"เจ้าบอกว่าตนเองไม่ได้เป็นคนเอาไป แต่กลับมีคนเห็นเจ้าขโมย
เห็นเจ้าขว้างมันลงพื้นกับตา เมื่อครู่เจ้าเองก็ได้ยินพยานบอกอยู่ทันที
มิใช่หรือไร" กัวย่วนเอ่ยปากอย่างไม่เร่งร้อน แวดตาที่มองดูเงินจันนั้น
คมกริบไม่ต่างอะไรกับสายตาของนายพรานที่กำลังจับจ้องมองเหยื่อ

"สาวใช้นางนั้นกล่าววจาเหลวไหล เห็นอยู่ชัดๆ ว่าพูดจารักปรี
ใส่ร้ายผู้อื่น!" เงินจันสะบัดแขนเสื้อเต็มแรง ถลึงตาไม่โหมองดูคนที่คุกเข่า
อยู่หน้าโต๊ะกลมนั้น

อีกฝ่ายเป็นสาวใช้สวมเสื้อก๊วนขอบไม่มีแขนสีน้ำเงิน อายุราวๆ
สิบกว่าปี นางก้มหน้าห่อไหล่ ท่าทางอ่อนแอยิ่งนัก

เมื่อครู่สาวใช้ผู้นี้ยืนกรานหนักแน่นว่าเห็นเงินจันขโมยหยก อีกทั้งยัง
บอกว่าสะกดรอยเดินตามนางไปห้องสุชา เห็นนางขว้างหยกประดับ
ลงกับพื้น หากไม่ใช่เพราะมีสาวใช้เป็นพยาน กัวย่วนไหนเลยจะฮึกเหิม
กล้าเปิดเผยเรื่องนี้ต่อหน้าทุกคนเช่นนี้

2

สาวใช้นามเกาจื่อ

กัวย่วนมองตามเงินจิ้นไปที่สาวใช้นางนั้น คางเซิดขึ้นเล็กน้อย พลางเอ่ย "เจ้า...เจ้าชื่อว่่าอะไร"

สาวใช้ตอบออกมาอย่างรวดเร็วด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา "เรียนเขียนจู้ผู้น้อยชื่อเกาจื่อเจ้าคะ"

กัวย่วนส่งเสียง "อืม" ออกมาคำหนึ่งก่อนจะเอ่ยปากซ้ำๆ ว่า "เกาจื่อ คุณหนูเงินผู้นี้บางทีอาจได้ยินคำพูดเมื่อครู่ของเจ้าไม่ถนัด เอาละ ลองเล่าเรื่องที่เจ้าเห็นให้พวกเราฟังอีกครั้งซิ ข้าเองก็จะได้ฟังดูด้วยว่า หน้าหลังมีอะไรไม่สอดคล้องกันหรือไม่"

ขณะกำลังพูดริมฝีปากของนางก็ยกขึ้นน้อยๆ อย่างอารมณ์ดี "เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ รอบคอบสักหน่อยเป็นการดี จะได้ไม่มีคนครหาได้ว่า สกุกั่วของข้าปรับปรำคนดี"

"เจ้าคะเขียนจู้" เกาจื่อเงยหน้าหวาดๆ นางกวาดตามองเงินจิ้นอย่าง

รวดเร็ว ก่อนจะก้มหน้าลงอีกครั้งและเอ่ยว่า "เมื่อ...เมื่อไม่ถึงสองเค่อ* ก่อนหน้านี้ ผู้น้อยเห็นคุณหนูเงิน...จงใจชนเขียนจู่ พอเขียนจู่เดินจากไปไกล ในมีือนางก็มีของเพิ่มขึ้นมาขึ้นหนึ่ง ที่ผู้น้อยเห็น มันเหมือนจะเป็นหยกชิ้นหนึ่ง หลังจากนั้นนางก็ถือหยกชิ้นนั้นเดินจากไป..."

"เจ้าพูดจาเหลวไหล!" เงินจิ้นสะกดอารมณ์โกรธซึ่งไม่อยู่ นางพูดอย่างเดือดดาล "เข้าไปเอาหยกอะไรมาตั้งแต่เมื่อใด อีกอย่างข้าเองก็รู้สึกประหลาดใจมาตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว ในเมื่อเจ้าเห็นข้าเอาหยกไปกับตา แล้วเหตุใดเจ้าถึงไม่เอ่ยปากเสียแต่แรก จะได้จับใจรู้ได้คาหนังคาเขา"

"หึๆ คุณหนูเงิน เจ้าจะร้อนใจไปใย" ก๊วยวนพูดแทรกเหมือนไม่รู้ร้อนรู้หนาวพลางเลิกคิ้วเรียวโค้ง "จะดีจะชั่วอย่างไรเจ้าก็มีฐานะเป็นนาย จะไปโวยวายกับบ่าวไพร่เพื่อการใด หรือว่าสตรีในจวนก๊วยกง ล้วนเป็นเยี่ยงนี้?"

เสียงหัวเราะคิกคักดังแว่วเข้ามา

แต่ไหนแต่ไรเงินจิ้นก็เข้าใจว่าตนเองเป็นคนมีพรสวรรค์ หน้าตาดงงามหมดจด หยิ่งทะนงไม่เห็นผู้อื่นอยู่ในสายตา ทว่าในหมู่สตรีสูงศักดิ์กลับไม่มีสหายสักเท่าใดนัก ในเมื่อเป็นเช่นนี้คนที่อยากเห็นนางเสียหน้าย่อมมีอยู่ไม่ใช่น้อย

เงินจิ้นยึดหลังตรง ไบหน้ากลับกลายเป็นเขียวคล้ำ วาจาหยาบเหยียดของอีกฝ่ายทำนางอับยศอดสูจนไม่รู้จะเอาหน้าไปซุกไว้ที่ใด

นางกัดริมฝีปากล่างเต็มแรง บังคับตนเองให้เงยหน้าจ้องตามอง ก๊วยวน น้ำเสียงลั่นเครือเอ่ยว่า "การอบรมสั่งสอนในจวนก๊วยกงของพวกเรา

* เค่อ คือหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

ไม่จำเป็นต้องรบกวนให้จวนองค์หญิงใหญ่สอดส่อง ต่อให้เซียงซานเขียนจู่มีชั้นยศ ก็ไม่อาจยุ่งเรื่องในบ้านของผู้อื่น"

วาทะแข็งขืนยิ่งนัก คงมีเพียงสตรีในจวนกำวังกวั้นที่กล้าตีฝีปากทัดเทียมกับเซียงจู่เช่นนี้

ดวงตาของกำวั้นวนฉายแววโหดเหี้ยมอำมหิตขึ้นมาวูบหนึ่ง นางไม่ได้ต่อบากต่อคำกับอีกฝ่าย ทำเพียงมองดูเกาเจี๊วที่นั่งหมอบอยู่ข้างเท้าพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า "ข้ายังไม่ได้สั่งให้เจ้าหยุด สุนัขรับใช้เช่นเจ้า กลับกล้าหยุดพูดตามใจชอบ? ยังไม่รีบพูดอีก!"

เงินจิ้นสีหน้าเขียวคล้ำ แม้ริมฝีปากแน่น

กำวั้นจงใจพูดจาตีวรุ้กระทบคราด หากเงินจิ้นยังคงเอ่ยปากอีก นางมีเท่ากับกลายเป็น 'สุนัขรับใช้' ที่อีกฝ่ายพูดถึงหรือ

"เจ้าคะเซียงจู่ ผู้น้อยจะพูดเดี๋ยวนี้" น้ำเสียงของเกาเจี๊วไม่มั่นคง คล้ายกำลังหวาดกลัวอย่างหนัก นางกลืนน้ำลายลงคอคราวหนึ่งก่อนจะเอ่ยปากต่อ "ผู้น้อยถึงจะเห็นคุณหนูเงินเออาหกไป แต่ผู้น้อยเป็นเพียงบ่าวต่ำต้อย อีกทั้งยังกลัวจะมองผิดไป เลยไม่กล้าปริปากพูดอันใด"

น้ำเสียงของนางแม้จะสิ้นสะท้าน ทว่าคำพูดที่กล่าวออกมาล้วนชัดถ้อยชัดคำ "ต่อมาพอเห็นคุณหนูเงินเออาหกไปจากเรือนรับรอง ผู้น้อยก็รู้สึกไม่วางใจจึงแอบสะกดรอยตามนางไป เห็นนางเข้าไปในห้องสุขาจะว่าไปก็แปลก ห้องสุขาในเวลานั้นว่างเปล่า บ่าวไพร่ที่เฝ้าอยู่หน้าประตูก็ไม่รู้หายไปไหนหมด ผู้น้อยเพราะอยากรู้ อยากเห็นจึงรวบรวมความกล้าเดินตามเข้าไป พอเลิกม่านออกดูก็เห็นในมือของคุณหนูเงินเออาหกชิ้นหนึ่งอยู่จริงๆ เพราะอยู่ห่างกันไม่ไกล ผู้น้อยจึงเห็นรูปร่างของหยกชิ้นนั้น ถนัดชัดแจ้ง มันคือหยกที่อยู่บนโต๊ะนั้น"

นิ้วที่สั้นระริกของนางชี้ไปที่โต๊ะกลม สิ่งที่ว่าอยู่ด้านบนคือหยกมังกร
ชื่อหลงเก้าห่วงที่หักเป็นสองท่อน

กัวย่วนส่งเสียง "อืม" อย่างพึงพอใจออกมาคำหนึ่งพลางส่งสัญญาณ
บอกให้เถาจื่อพูดต่อ

เถาจื่อยกมือปาดเหงื่อบนหน้าผากก่อนจะกล่าวต่อ "ผู้น้อยเห็น
คุณหนูเงินปาทะลุกับพื้นเต็มแรง หยกหักเป็นสองท่อนทันที หลังจากนั้น
ก็ใช้เท้าเหยียบขี้มันไม่หยุด เหมือนจะพูดว่า 'ใครใช้ให้เจ้าแต่งบทกวี
ได้ดีกว่าข้า ใครใช้ให้เจ้าชวงชิงวิญญาณในงานชุมนุมกวีกับข้า' อะไร
ทำนองนั้น ได้ยินเช่นนี้แล้วผู้น้อยก็นึกกลัว รีบวิ่งกลับมา"

"ฟรีด..." จู่ๆ กัวย่วนก็หลุดหัวเราะออกมาคราหนึ่ง ลักยิ้มลึกๆ
ปรากฏขึ้นบนสองแก้ม แลดูน่ารักน่าใคร่ยิ่ง

นางยื่นเท้าเตะไปที่ตัวเถาจื่อเบาๆ คราหนึ่งก่อนจะยิ้มดำอีกฝ่าย
"เจ้ามันโง่งมยิ่งนัก นั่นเรียกชวงชิงวิญญาณเสียที่ใดกัน เขาเรียกชิงปัญญา
สามารถต่างหาก"

"อา...ใช่เจ้าคะ" เถาจื่อรีบพยักหน้ายิ้มประจบประแจง "เขียนดู
มีความรู้ ผู้น้อยอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ไหนเลยจะรู้จักเข้าใจถ้อยคำชั้นสูง
เช่นนั้น"

กัวย่วนได้ใจ ประคองถ้วยชาบนโต๊ะขึ้น สายตามองผ่านฝ่าถ้วย
ไปยังเงินจิ้นพลางพูดด้วยรอยยิ้มหยัน "ในงานชุมนุมกวีเมื่อเดือนที่แล้ว
คุณหนูเงินพายแพ้แก่ข้า ดังนั้นจึงระบายโทษะเอาภัยกับหยกของข้า หึๆ
คุณหนูเงิน เจ้าช่างจิตใจคับแคบยิ่งนัก"

บรรยากาศในเรือนรับรองเงียบสงัดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะมาด้วย
เสียงซุบซิบวิพากษ์วิจารณ์

เทศกาลกำเนิดบุปผา* เมื่อครั้งเดือนก่อน สุหยินของชิงจี้ป้อได้จัดงานชุมนุมกวีขึ้น เงินจิ้นกับกัวย่วนต่างเข้าร่วมงาน ผลก็คือกัวย่วนเป็นผู้ชนะ เงินจิ้นพ่ายแพ้ให้อีกฝ่ายอย่างน่าเสียดาย

เพราะก่อนหน้านี้เถาจื่อไม่ได้เล่าละเอียดเช่นนี้ ทุกคนจึงไม่มีใครนึกถึงเรื่องนี้ ยามนี้พอได้ยินคำว่า 'ชุมนุมกวี' หลุดออกจากปากกัวย่วนหลายคนถึงกับแสดงสีหน้าเข้าอกเข้าใจออกมาทันที

หากบอกว่าสตรีจวนกัวยวงขโมยเพราะละโมภในทรัพย์สิน คำพูดเช่นนี้เกรงว่าจะไม่น่าเชื่อถือเท่าใดนัก แต่หากบอกว่านางลงมือทำเรื่องเหลวไหลเพราะต้องการระบายโทสะ เช่นนั้นนี่ก็เป็นอีกเรื่องแล้ว สตรีที่ได้รับเมตตาจากสวรรค์เหล่านี้มีใครที่ใดบ้างที่ไม่ 'จงงามยโส' ต่อให้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเลยกว่านี้ก็เชื่อว่าจะไม่เคยมีคนเคยทำมาก่อน

"พูดต่อไป หลังจากนั้นเล่า" กัวย่วนถามเถาจื่อต่อ น้ำเสียงมันอกมันใจยิ่ง

เถาจื่อกลืนน้ำลายก่อนจะพูดต่อ "หลังจากผู้น้อยกลับมาได้ไม่นาน ก็ได้ยินเชียนจู่บอกว่าทำหกหาย คุณนุรองบอกว่าพบหกแตกเป็นสองเสี้ยวอยู่ในห้องสุขา ผู้น้อยรู้สึกว่าคุณเองไม่อาจแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นต่อไปได้อีก ผู้น้อย...ที่ผู้น้อยกล่าวมาล้วนเป็นความจริง"

"เหลวไหล!" เงินจิ้นโมโหอกกระเพื่อม นางกัดฟันถลึงตามองเถาจื่อ "เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเจ้ากำลังใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่น!"

เถาจื่อตกใจกลัวเนื้อตัวสั่นสะท้าน ร่างกายขดเข้าหากันเป็นก้อน

กัวย่วนวางถ้วยชาลงกับโต๊ะเต็มแรง พูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า

* เทศกาลกำเนิดบุปผา ยังมีชื่อเรียกอื่นว่าเทศกาลบุปผาสะพรั่ง เป็นหนึ่งในเทศกาลดั้งเดิมของชาวฮั่น ตรงกับวันที่ 15 เดือน 2 ตามปฏิทินจันทรคติของจีน กิจกรรมที่ทำในเทศกาลนี้ได้แก่ การเซ่นไหว้เทพบุปผาการนำแถบผ้าสีแดงผูกกับกิ่งดอกไม้ การจับผีเสื้อ การเก็บดอกไม้

"หยกมังกรซื้อหลงเก้าห้วงคุณหนูรองสกุลกู่พาคนออกค้นหา พยานหรือ ก็เป็นสาวใช้จวนเจิ้นหย่วนโหว ทั้งสองล้วนไม่ใช่คนของข้า หรือคุณหนูเงิน จะบอกว่าพวกเราพร้อมใจกันรังแกเจ้าอย่างนั้นหรือ เจ้าเย็นกรานอยู่ตลอด ว่าตนเองถูกปรักปรำ ได้ เช่นนั้นเจ้าก็หาพยานหลักฐานมาได้แย้งข้า ข้ากัวย่วนจะรอเจ้าอยู่ที่นี้"

เงินจิ้นยืนโบหน้าเขียวคล้ำ ฟันแทบกัดริมฝีปากฉีก ความรู้สึก โกรธซึ่งน้อยเนื้อต่ำใจอัดแน่นอยู่ในอกจนเจียนจะระเบิด

หากมีคนช่วยยืนยันว่านางอยู่ที่ใดทำอะไรอยู่ในเวลานั้นได้จริง นางไหนเลยจะถูกเซียงซานเขียนจู่กัดไม่ปล่อยเช่นนี้ได้

เห็นอยู่ชัดๆ ว่านางถูกปรักปรำ แต่ทุกสิ่งกลับประจวบเหมาะ เสียจนไม่รู้จะแก้ต่างเช่นไร ใครเป็นคนขัดขานางจนนางไปชนเข้ากับ เซียงซานเขียนจู่ นางเองก็บอกไม่ได้ ตอนที่นางปวดท้องกะทันหัน สาวใช้ ที่ชื่อไฉ่เจี๋ยนก็ไม้อยู่ข้างกาย ทำให้นางต้องไปห้องสุขาเพียงลำพัง หนาชำนาญยังออกมาจากห้องสุขาที่พบหยกนั้นเป็นคนสุดท้ายอีก

นางติดกับชาวบ้านเข้าเต็มเปา

ที่นำโมโหคือทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นหลุมพราง แต่นางกลับไม่อาจแก้ต่าง ให้กับตนเองได้

3

คุณหนูสามภักุณิน

"คราวนี้เจ้าคงพูดไม่ออกแล้วกระมัง" เสียงของกัวยวนไม่ดังนัก ทว่าทุกถ้อยคำกลับมุดแทรกเข้าถึงรู่หูของทุกคน

นางพูดพลางยกถ้วยชาขึ้นด้วยท่วงท่าสบายๆ นิ้วมือเรียวยาวราวกับต้นหอมได้ยุบนิ้วฝ่าถ้วยซ้าๆ สิบนิ้วเรียวแหลม เล็บเคลือบโค้วตัน* สีแดงดั่งเลือดดงดงยามหยาดเย็น "ไม่ว่าจะพยานหรือหลักฐานล้วนมีพร้อมคุณหนูเงิน ไม่ว่าเจ้าจะเล่นลั่นเช่นไรก็ไม่มีประโยชน์"

ขณะที่กำลังพูด ดวงตาของนางก็ฉายแววได้ใจอย่างเก็บงำไว้ไม่อยู่ ผู้อาวุโสทั้งหลายต่างล่องเรือวิจิตรชมทะเลสาบกันหมดสิ้น ในนอกเรือนรับรองนี้คนที่มึฐฐานะสูงส่งที่สุดคือนางเซียงชานเซี่ยนจู่

ด้วยชั้นยศและฐานะ นางไม่เชื่อว่าจะกตหัวเงินเงินไม่ได้

กัวยวนมองต่ำ แววดาโหดเหี้ยมอำมหิตที่แฝงลึกอยู่ในดวงตานาง

---

* โค้วตัน คือน้ำยาย้อมสีเล็บให้แดงในสมัยโบราณ ทำจากกลีบดอกไม้สีแดงสดตำให้ละเอียดผสมกับสารส้มนำไปทาเล็บและใช้ผ้าพันหุ้มไว้ชั่วเวลาหนึ่งเพื่อให้เกิดสี

ยามนี้แปรเปลี่ยนเป็นหยามเหยียดดูแคลน

ไม่ว่าจวนกัวงจะยิ่งใหญ่สักเพียงใด จวนองค์หญิงใหญ่ของพวกนาง ก็หาได้ต่ำต้อยกว่าไม่ ยิ่งว่ากันด้วยเรื่องสายสัมพันธ์กับฮ่องเต้ด้วยแล้ว จวนองค์หญิงใหญ่ก็ยิ่งเหนือกว่า ยามนี้นางแค่เล่นลูกไม้เล็กๆ น้อยๆ ชื่อเสียงของจวนกัวงก็หล่นร่วงตกบันไดไปไม่รู้กี่ขั้นต่อกี่ขั้น

วันหน้ายามสตรีในจวนกัวงออกมาร่วมงานเลี้ยงรับรอง แต่ละคน ย่อมไม่แคล้วไร้สิ้นสง่าราศีเป็นแน่ แค่นี้ก็สนุกยิ่งแล้ว

พอคิดได้เช่นนั้นแวตาดูแคลนที่มีอยู่ก่อนหน้านี้ของนางก็จางหายไป จนสิ้น เหลือก็แต่ความรู้สึกโลดได้ใจ รอยยิ้มงดงามปรากฏชัดขึ้นเรื่อยๆ

เงินจีนอดทนอดกลั้นจนหน้าแทบจะกลายเป็นสีม่วง ขณะกำลัง อับจนหนทาง นางก็ส่งสายตาร้องขอความช่วยเหลือไปยังญาติพี่น้อง ของนางสองคน เงินเทียบกับเงินหาน

พวกนางล้วนแต่เป็นสตรีบ้านสาม ครั้งนี้ติดตามออกมาร่วมงานเลี้ยง รับวสันต์

"น้องรอง น้องสี่ พวกเจ้าไม่เห็นอะไรเลยอย่างนั้นหรือ" ใบหน้าของ เงินจีนแดงไวซึ่งความรู้สึกวาดหวัง

ได้ยินคำพูดเช่นนั้น คุณหนูรองเงินเทียบกับคุณหนูสี่เงินหานที่ ขัดเขินจนหน้าแดงอยู่แต่เดิมาก็พากันหูแดงขึ้นมาทันที

เงินเทียบกับดริมฝีปาก พูดเสียงแผ่วว่า "พี่ใหญ่ พวกเรา...ล้วนแต่ดู การแสดงอยู่ที่ด้านหน้า ไม่เห็นอะไรแม้แต่หน่อย"

ถึงนี่จะเป็นคำตอบที่เงินจีนคาดเดาได้แต่แรก แต่ถึงอย่างนั้นนาง ก็ยังอดหนาวสะท้านไปทั้งใจไม่ได้

บ้านสามกับบ้านใหญ่ไม่ว่าเช่นไรก็มีโซ่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

กั่วงงมีลูกหลานอยู่ด้วยกันสี่บ้าน บิดาของเงินจีนนามเงินชวิน ไม่เพียงเป็นบุตรชายคนโตหากยังเป็นบุตรในอุทรของภรรยาเอกซึ่งก็คือ สุธยนิใหญ่ จึงมีฐานะเป็นชื่อจื่อจวนกั่วงงคนปัจจุบัน ส่วนนายท่านรองเงินเซ้า่นั้นเป็นบุตรที่เกิดจากอนุ หายตัวไปนานหลายปีแล้ว เป็นไม่พบคนตายไม่พบศพ นายท่านสามเงินเหมี่ยนนั้นก็เกิดจากอนุเช่นกัน ส่วนนายท่านสี่เงินลี่กลับเป็นบุตรที่เกิดจากสุทธยนิใหญ่

ด้วยเพราะภรรยาเอกกับอนุมีความต่าง บ้านใหญ่กับบ้านสี่ยอมมีสัมพันธไมตรีใกล้ชิด ส่วนบ้านรองเพราะไม่มีคนคอยค้าชูเกื้อหนุน ดังนั้นหลายปีมานี้จึงมีสภาพราวกับไร้ตัวตน เหลือก็แต่บ้านสามที่ไม่อิงแอบแนบชิด ไม่ทำตัวสนิทสนมกับผู้ใด

เงินเซียงกับเงินหานไม่ได้หลบลิ้นหน้าหากลับยืนอยู่ข้างเงินจีนนี่เป็นสิ่งที่พวกนางพอจะทำได้มากที่สุดแล้ว ทว่าคิดให้พวกนางออกปากช่วยเหลือนั้นไหนเลยจะเป็นไปได้

เงินจีนรู้สึกสิ้นหวัง ได้แต่มองไปทางกั๋วนาน

ด้วยฐานะเจ้าบ้าน กั๋วนานเป็นเพียงคนคนเดียวเท่านั้นที่พอจะพูดอะไรได้

"เออ... ข้าคิดว่า... เซียนจื่ออย่างไรก็... ระวังความโกรธกริ้วไว้ก่อนเถอะ" กั๋วนานผินเอ่ยปาก รอยยิ้มที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าดังมานั้นแข็งที่ออยู่เล็กน้อย "เรื่องนี้... ข้าว่า... รอให้องค์หญิงใหญ่กับสุทธยนิใหญ่เงินกลับมาก่อน แล้วค่อยตัดสินความกัน เออ... พวกเราล้วนแต่อายุยังน้อย จัดการกันเองคงไม่เหมาะนัก"

องค์หญิงใหญ่เป็นพระมารดาของกั๋วยวน ส่วนสุทธยนิใหญ่เงินเป็นมารดาของเงินจีน ทั้งสองต่างได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์

จากช่องเต้ ไม่ว่าจะว่ากันด้วยเรื่องอำนาจหรือชั้นยศ พวกนางทั้งสองต่างไม่มีใครสูงใครต่ำ ไม่มีใครกลัวใคร จวนเจิ้นหยวนไหวของนางเป็นก็แค่ขุนนางลอยชายเท่านั้น ไหนเลยจะกล้ายื่นมือเข้าไปสอด ภูหนานได้แต่หวังว่าจะสามารถหลบหลับหลบตาผ่านพ้นเรื่องนี้ไปได้โดยเร็ว

สีหน้าของกัวย่วนผ่นคลายลงเล็กน้อย นางลดตัวยืมให้กับภูหนาน "เห็นแก่หน้าเจ้า ข้าจะไม่ถือสาเอาเรื่องเอาราวก่อนชั่วคราว ไว้เสด็จแม่กลับมาแล้วค่อยว่ากันใหม่" พุดจบนางก็กวาดตามองไปทางเงินจิ้นพลางยิ้มเย้นซา "ครานี้คุณหนูใหญ่เงินคงได้โดงดังใหญ่แล้ว"

เงินจิ้นโบหน้าแดงกำ ทั้งโมโหทั้งอับอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี ทว่านางทำได้เพียงฝืนพุดเสียงสั้น "อย่าว่าแต่องค์หญิงใหญ่เลย ต่อให้คนที่มาอำนาจการมียิ่งกว่า ข้าเงินจิ้นก็ยังคงยืนกรานคำเดิม ข้าไม่ได้เอาไป ผู้ใดก็อย่าหมายใช้อำนาจบาตรใหญ่รังแกข้า"

ปึง!

กัวย่วนตบโต๊ะเต็มแรง ลูกขึ้นตวาดด้วยความโมโห "เจ้ากล้าหมิ่นพระเกียรติเสด็จแม่ข้าหรือ!"

ถ้วยชาบนโต๊ะดังเคื่องคร่าง ชับคุนอำนาจบนกายนางให้ยิ่งปรากฏชัด

เงินจิ้นถลึงตามองอีกฝ่ายกลับอย่างไม่ยอมแพ้ "จวนกัวงของพวกเราได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์จากช่องเต้ มีหรือต้องกลัวพวกเจ้าด้วย!"

ในเมื่อไม่มีอะไรจะเสียแล้ว นางยังจะต้องสนใจเรื่องมารยาท สงวนท่าที และระวังคำพูดอันใดอีก

เมื่อเห็นเรื่องราวกลับกลายเป็นผู้ดีเช่นนั้น ภูหนานก็รีบยิ้มไกล่เกลี่ยสถานการณ์ "พวกท่านทั้งสองใจเย็นๆ ก่อน อย่าได้ทำลายความสัมพันธ์

นั่งลงดื่มชา ค่อยๆ พูดค่อยๆ จากกัน" นางพูดพลางขยับขึ้นหน้ารินน้ำชาให้
กัวย่วนก่อน หลังจากนั้นก็เรียกคนให้เอาเก้าอี้มาให้เงินจิ้นนั่ง สายตา
ร้อนรนวาดมองไปที่นอกฝูงชน

สาวใช้ที่ชื่อชิวฟางยืนอยู่ข้างประตูเรือนรับรอง พอเห็นกู่หนาน
มองมานางก็รีบส่ายหน้าปฏิเสธ

กู่หนานลอบกัดฟันแน่น ผ้าเช็ดหน้าในมือถูกบิดเป็นเกลียวไม่ต่าง
อะไรกับขนมหมาฮวา*

นางส่งคนไปแจ้งผู้เป็นมารดาแล้ว เพียงแต่เรื่อวิจิตรลำนั้นออกจาก
ฝั่งไปนานแล้ว คนส่งข่าวต้องพายเรือตามไป กว่าจะไปกว่าจะกลับมา
อย่างไรก็ต้องใช้เวลาอยู่ครู่หนึ่ง

ยามนี้กัวย่วนนั่งกลับไปบนเก้าอี้แล้ว กำลังเช็ดหน้ามองดูเงินจิ้น
อารมณ์เบิกบานเป็นพิเศษ ท่าทางไม่ต่างกับฮ่องเต้ผู้ส่งสิ่งที่กำลังก้มมองดู
ขุนนางชาวประชาติใต้ฟ้าเท่า "เป็นก็แค่หัวขโมยชั้นต่ำ แต่กลับทำตัวกำเริบ
เลียบสานต่อหน้าข้า ไม่สำคัญเสียบ้างว่าตนเองเป็นตัวอะไร! เฮอะ
บุตรของชื่อจื่อจวนกัวย่วนทำตัวเป็นหัวขโมยเช่นนี้ หน้าไม่อายจริงๆ!"

"นางมิใช่ขโมย" ทันทีที่เซียงซานเขียนลู่พูดจบ ใครบางคนก็
เอ่ยปากขึ้น

เรือนรับรองที่เสียบังนั้นอยู่แต่เดิม ลู่ๆ ก็ยิ่งทวีความเสียบังดังมากขึ้น
ไปอีก

กัวย่วนเก็บสีหน้าไม่อยู่อีกต่อไป นางหันไปมองตามที่มาของเสียง
ครุณีน้อยนางหนึ่งค่อยๆ เดินผ่านฝูงชนออกมา

อายุของนางราวๆ สิบสองสิบสามปี มวยผมถูกเกล้าเป็นห่วง

* ขนมหมาฮวา คือขนมแป้งเกลียวทอด

สองห่วง มีปั้นหยกประดับอยู่บนศีรษะ ท่อนบนสวมเสื้อสีแดงอมม่วง
ท่อนล่างคือกระโปรงไหมสีขาว บนเอวผูกจันปู้* หยกมันแพะ** เนื้อดีไว้

การแต่งกายของนางแม้ไม่สูงล้ำแต่ก็ไม่ต่ำต้อย รูปร่างหน้าตา
ธรรมดาๆ ไม่เป็นที่สะดุดตา หากจะบอกว่าบนตัวนางมีอันใดพิเศษ
เช่นนั้นก็มีคำว่า 'สะอาดบริสุทธิ์' เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

สะอาดบริสุทธิ์จนแทบจะเรียกได้ว่า 'ผิดปกติ'

สัมผัสสะอาดบริสุทธิ์นี้ไม่ได้อยู่ที่สีผิวรูปร่างหน้าตา มิได้อยู่ที่การ
แต่งตัว หากอยู่ที่ลักษณะท่าทางของนาง ท่วงท่ารวมถึงการเคลื่อนไหว
ยามก้าวเดิน เสมือนหนึ่งธารน้ำไหลรินสู่บูรพา ไส้กระจ่างไม่มีสะดุด

และด้วยเพราะท่วงที่สะอาดหมดจดเช่นนี้ ขนาดเดินมาหยุดอยู่ข้าง
เงินจันที่ถูกยกย่องให้เป็นโฉมสะคราญแล้ว ความงามของเงินจันก็ยัง
มิอาจขมนางให้กลับกลายเป็นอ่อนด้อย แม้แต่สตรีดังงามเฝ้าขุนอย่าง
เซียงซานเซียงจู้ก็ยังถูกความสะอาดบริสุทธิ์ราวสายน้ำใสกระจ่างนั้น
ชะล้างจนแลดูจืดจาง

"คิดว่าใครเสียอีก ที่แท้ก็คุณหนูสามสกุลเงินนี้เอง" ก้วยวนมองไปยัง
คนที่มา สีนหน้าไม่สบอารมณ์เมื่อครู่จางหาย สายตาพยายามเหยียดดูแคลน
ปรากฏขึ้นอีกครั้ง "ไม่ทราบว่าคุณหนูสามคิดจะทำอะไร ออย่าหาว่าข้า
ไม่เตือน พี่สาวของเจ้าเป็นหัวขโมย ยามนี้พยานหลักฐานพร้อมมูล อีกครู่
ข้าจะมอบให้เหล่าผู้อาวุโสเป็นคนตัดสิน เด็กอย่างเจ้าถอยไปให้ไกล
หน่อยดีกว่าจะได้ไม่ถูกคนอื่นสงสัยเอาด้วย มาร่วมเดินอยู่กลางน้ำขุ่น
เช่นนี้ หรือว่าหัวสมองเจ้าใช้การไม่ได้เสียแล้ว?"

* จันปู้ คือเครื่องประดับเอวสตรีชนิดหนึ่ง ทำขึ้นจากการนำหยกประดับหลากหลายรูปร่างมาร้อยเข้าด้วยกัน
กับไหมสี วัตถุประสงค์หลักเพื่อทับกระโปรงไว้ไม่ให้เปิดออกเวลาก้าวเดิน อีกทั้งยังใช้ควบคุมจังหวะการ
ย่างก้าวของสตรีด้วย

** หยกมันแพะ หยกสีขาวขุ่นเหมือนไขมันของแพะ เนื้อละเอียดไร้รอยตำหนิ เกลี้ยงเกลาลและวาวแสง

เสียงหัวร่อ 'คิกคัก' ดั่งขึ้นอีกครั้ง

เสียงหัวเราะเบิกบานใสกระจ่างราวกับบทเพลงของอิสตรีทั้งหลาย
ประหนึ่งเพียงเพราะรู้สึกสนุกสนานล้วนๆ หากได้มีจิตอกุศลใดๆ ไม่

4

เกาฑู* เกล็ดนิมะ

เงินอิงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ คราหนึ่ง เก็บงำความรู้สึกสะอิดสะเอียน
ที่เอ่อทำขึ้นมาอย่างกะทันหันกลับลงท้อง

เจตนาชั่วร้ายมักห่อคลุมร่างของมันไว้ด้วยอาการที่เรียกว่า 'จิตใจ
งดงาม' ความโหดเหี้ยมอำมหิตก็มักอาศัยความไร้เดียงสาเป็นเครื่องมือ
ส่วนทำร้ายกับลบหลู่ก็ยิ่งแปรเปลี่ยนกลับกลายเป็นไม่สนใจใยดีภายใต้
คำพูดอย่าง 'พวกนางยังเด็กไม่รู้ประสีประสา'

นี่คือยุคสมัยที่นางอยู่ในเวลานี้

"หรือว่าคุณหนูสามคิดจะประจบประแจงสูหยินบ้านใหญ่ของ
พวกเจ้า?" วาจาดกถาของกัวย่นดังขึ้นอีกครั้ง ทว่าแค่คำพูดประโยค
เดียวนี้ก็เปิดโปงความสัมพันธ์ระหว่างเรือนต่างๆ ในจวนเชิงก็วงงได้
หมดสิ้น "ปกติแค่จะพูดให้ครบคำอันใดก็ยังทำไม่ได้ แต่ยามนี้กลับคิด

* เกาฑู คือขนมมอบโบราณชนิดหนึ่ง คนไทยเรียกขนมหน้าแตก

เสนอหน้า"

คำพูดนี้เรียกเสียงหัวเราะจากบรรดาอิศตรีที่อยู่รายรอบได้มากขึ้นกว่าเดิม

เงินอิงเป็นสตรีจากบ้านรองของจวนเจิงกั้วกง มีฐานะเป็นบุตรธิดาดับสามของตระกูล ฐานะในจวนกั้วกงเรียกได้ว่า 'ค่อนข้างกระอักกระอ่วน' เงินเช่าบิดาของเงินอิงหายสาบสูญไปนานปี เป็นตายไม่รู้แจ้ง เรือนที่ไร้บุรุษปกป้องคุ้มครองไหนเลยจะมีฐานะอันใดให้หยัดเยียนได้ นอกจากนี้ตัวเงินอิงเองก็พูดจาไม่เก่ง ยามอยู่ท่ามกลางสตรีสูงศักดิ์ทั้งหลายนางมักเก็บตัวเงียบไม่สูงสิงกับผู้ใด ยามนี้จู่ๆ นางกลับออกหน้าแทนเงินจิ้น หากไม่ใช่คิดประจบบ้านใหญ่แล้วยังจะเพราะอันใดได้

แทบทุกคนล้วนคิดเช่นนั้น

"ข้าก็แค่มาเล่าความจริงเท่านั้น" เงินอิงคล้ายฟังไม่เข้าใจคำพูดของกั้วยวน นางตอบกลับด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งก่อนจะขยับขึ้นหน้าสองสามก้าวขึ้นไปยังเถาจื่อที่คุกเข่าอยู่กับพื้น "แขนเสื้อเจ้าเบ็อนลิ่งใด"

เหมือนตอนนางปรากฏตัว คำถามนี้ไม่เพียงถามออกมาปุบปับ แต่ยังแปลกประหลาดยิ่ง เสียงหัวเราะรายรอบพลันจางลงอย่างรวดเร็ว

เถาจื่อตะลึง รีบก้มหน้าสำรวจแขนเสื้อตนเอง ก่อนจะตอบกลับอย่างนอบน้อม "เรียนคุณหนูสาม แขนเสื้อผู้น้อยเบ็อนเกล็ดน้ำตาลเจ้าค่ะ"

เงินอิงซุ่มมือซ้ายขึ้น

ทุกคนยามนี้เพิ่งสังเกตเห็น มือซ้ายของนางถือจวนใส่ของว่างไว้ เงินอิงพยายามซุ่มมือสูงเพื่อให้ทุกคนมองเห็นได้โดยสะดวก

"ถ้าข้าจำไม่ผิด วันนี้หลังอาหารมีของว่างกินคู่กับน้ำชาสามอย่าง แต่กลับมีเพียง 'ขนมเถาชูเกล็ดหิมะ' เท่านั้นที่มีเกล็ดน้ำตาลโรยไว้

คุณหนูรอง ท่านว่าใช่หรือไม่" นางหันไปทางกู่หนานที่ยืนอยู่อีกด้าน
กู่หนานพยักหน้าอย่างงุนงง "ใช่แล้ว นี่เป็นของว่างที่จวนของเรา
เพิ่งทำออกมาไม่นาน"

เงินอิงส่งเสียง "อา" ออกมาคำหนึ่ง มุมปากยกอยู่ในองศาแปลก
ประหลาด

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งกู่หนานถึงได้เข้าใจ คุณหนูสามสกุลเงิน
กำลัง...ยิ้ม?

นางเล็กคิ้ว รอยยิ้มนี้ไม่ธรรมดา...จริงๆ

เงินอิงไม่รู้ว่ารรอยยิ้มของตนเองกำลังรบกวนใจกู่หนาน

นางเดินขึ้นหน้าสองก้าว วางจานขนมลงบนโต๊ะหน้าก้วย่วน
ก่อนจะหันกลับไปเอ่ยปาก "ขนมเกาฐูเกล็ดหิมะนี้เพิ่งนำขึ้นโต๊ะมาเมื่อ
หนึ่งเค่อก่อน คุณหนูรองน่าจะเป็นพยานยืนยันถึงเรื่องนี้ได้ ข้าพุดถูก
หรือไม่"

กู่หนานตะลึงไปชั่วขณะ นางพยักหน้าอีกครั้ง "อืม...ใช่แล้ว เมื่อ
หนึ่งเค่อก่อนข้าเป็นคนสั่งเอง"

เพราะหยกซิ่นโปรดของเซียงซานเซียนจู่แตก กู่หนานจงใจเรียกคน
ให้เอาขนมเกาฐูเกล็ดหิมะมาสร้างบรรยากาศ แต่เกาฐูจู่ๆ กลับเอาเรื่อง
เงินจิ้นขึ้นมาฟ้อง ทำเอาทั้งสองฝ่ายหมองใจกัน

"นั่นก็หมายความว่า...แม่นางเกาฐู โอกาสที่เจ้าจะสัมผัสถูก
ขนมเกาฐูเกล็ดหิมะย่อมมีเพียงชั่วเวลาหนึ่งเค่อตอนเอาของว่างมาวางไว้
บนโต๊ะเท่านั้น เรื่องนี้ข้าคงพุดไม่ผิดกระมัง" เสียงของเงินอิงสงบนิ่ง
ราวกับสายน้ำ แต่คนที่ได้ยินกลับรู้สึกเหมือนถูกกระแสน้ำสาดซัด

ไม่ว่าจะบ้านใดเรือนใดจัดงานเลี้ยง หลังอาหารของว่างถูกวางขึ้นโต๊ะ

พวกบ่าวไพร่ในจวนย่อมต้องถอยจากไป งานรับใช้ก็ลืมหืมตาอย่างรินน้ำเต็มชา
อะไรพวกนั้น บ่าวคนสนิทของแต่ละสกุลย่อมเข้ามารับหน้าที่ต่อ ไหนเลย
จะยอมให้ผู้อื่นมาทำแทน นี่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ถึงจะไม่มีใครเขียนไว้
แต่ทุกคนก็ต่างรู้ดี

เถาจื่อซำยจับตัวกระวอนกระวาย นางตอบเสียงแผ่วว่า "น่าจะใช้...
เจ้าคะ"

เงินอิงซำยบมปาก นางยกมือแล้วดึงเอากระดาษแผ่นหนึ่งออกมา
จากแขนเสื้อ

สาวใช้สวมเสื้อสีครามนางหนึ่งไม่รู้เผลอออกมาจากที่รับกระดาษ
แผ่นนั้นไว้ด้วยสองมือ ก่อนจะชูสูงให้ทุกคนได้เห็น

"ขอให้ทุกคนดูแผนที่นี้" มือของเงินอิงไม่รู้มีกั้งไม้เพิ่มขึ้นตั้งแต่เมื่อไร
มันคล้ายเพ็ชร์หักออกมาจากที่ใดสักแห่ง บนกึ่งยังมีใบไม้ติดอยู่ใบหนึ่ง

นางชูกึ่งไม้ขึ้น ชี้ไปยังตำแหน่งต่างๆ มุมปากยกยิ้ม "แผนที่นี้ข้า
วาดขึ้นหยาบๆ ขอทุกท่านอย่าได้ถือสา"

ทุกคนสายตาดำจ้องอยู่บนแผนที่ ภาพที่เงินอิงวาดเป็นเพียง
ภาพร่างหยาบๆ จริงอย่างที่นางพูด ภาพสี่เหลี่ยมจัตุรัสสองสามอันเป็น
ตัวแทนของห้องสุขา เรือนรับรอง ห้องครัว ระเบียงภาพสี่เหลี่ยมพวกนั้น
ถูกเชื่อมต่อกันด้วยเส้นตรงบ้างเส้นโค้งบ้าง น่าจะเป็นสัญลักษณ์แทน
เส้นทาง

เงินอิงเริ่มต้นด้วยการชี้ไปที่ห้องสุขาพลาถอธบาย "ห้องสุขาตั้งอยู่
ทางทิศเหนือของเรือนรับรอง ระยะเวลาเมื่อมองเป็นเส้นตรง...อืม...ถึงจะ
ไม่ไกลจากเรือนรับรองนัก ทว่าเส้นทางกลับคดเคี้ยวเลี้ยวลด อยู่น้อย
ก็ต้องเลี้ยวถึงห้าเลี้ยว เมื่อครู่ข้าให้คนลองวิ่งไปมาให้เร็วที่สุดดู พบว่า

จากเรือนรับรองถึงห้องสุขาไปกลับอย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาครึ่งเคอโดยประมาณ เมื่อครู่แม่นางเถาจ้อบอกว่านางมั่นใจว่าเห็นพีใหญ่ของข้าไปห้องสุขากับตาเมื่อไม่ถึงสองเคอก่อนหน้านี้ใช่หรือไม่"

ไม่มีคนตอบคำถามของนาง ทุกคนต่างยอมรับคำอธิบายของนางอยู่เงียบๆ

ก่อนหน้านี้เถาจ้อไม่เพียงพูดยืนยันgranหนักแน่น หากยังพูดซ้ำถึงสองรอบ ทุกคนในเรือนรับรองต่างเป็นพยานได้

เฉินอิงชักกิ่งไม้กลับพร้อมหันมองไปทางเถาจ้อ "แม่นางเถาจ้อ เจ้าเห็นพีสาวของข้าไปห้องสุขาเมื่อราวๆ สองเคอก่อน อีกทั้งยังสะกดรอยตามนางไป เห็นนางเขวี้ยงหยกลงกับพื้นแตกเป็นสองท่อน หลังจากนั้นก็กลับมาที่เรือนรับรองนี้ ตกลงเจ้าทำเรื่องทั้งหมดนี้ใช้เวลาเท่าไรกันแน่"

เรือนรับรองเงียบสงัดยิ่งกว่าเก่า สายตาของทุกคนต่างจับจ้องอยู่บนตัวเฉินอิง สายตาหลายคู่ส่องประกายวิบวาวเป็นพิเศษ

หนึ่งในนั้นคือเฉินจิ้น

นางมองดูเฉินอิงด้วยสายตาโชติช่วงเป็นประกาย นี่นับเป็นครั้งแรกที่นางพบว่าน้องสามที่ไม่ชอบพูดจาผู้นี้หาได้ซื่อๆ ซื่อๆ เหมือนท่าทางภายนอกไม่

"เออ...ผู้น้อย...ผู้น้อยจำได้ไม่แน่ชัด" เถาจ้อเอ่ยปากอ้อๆ อึ้งๆ คำตอบที่ให้มาคลุมเครือลึน

"จำได้ไม่แน่ชัด?" เฉินอิงไม่ได้ชักใช้ไม่ได้แสดงอาการโกรธซึ่งเพียงพูดตามอีกฝ่ายซ้ำด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง ก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนาฉับพลันทันที "ทว่าเกล็ดน้ำตาลบนแขนเสื้อของเจ้ากลับบอกชัดเจนว่าอย่างน้อยก็ต่อนางนมเถาชูเกล็ดหิมะมาวางขึ้นโต๊ะ ซึ่งก็หมายความว่า

เจ้ากลับมาถึงเรือนรับรองตั้งแต่เมื่อหนึ่งเคื่อก่อน หาไม้แล้วเจ้าไหนดเลย จะอธิบายได้ว่าเกิดน้ำตาลนั้นเป็อนอยู่บนแขนเสื้อเจ้าได้เช่นไร ข้าพุด เช่นนี้ถูกต้องหรือไม่"

เถาจื่อหลูบตาหลบ สองตาคะพริบปริบๆ รวดเร็วสองสามที ไม่ได้ตอบคำถามของเงินอิง⁺

เงินอิง⁺ไม่ได้ชักใช้เอาความ แต่กลับยกกึ่งไม้เค็ล่อนกลับไปกลับมาอยู่บนแผนทีระหว่างเรือนรับรองกับห้องสุขา "แม่นางเถาจื่อ หากเจ้าสามารถใช้เวลาไม่ถึงสองเคื่อกะระรอยตามพีใหญ่เข้าไปห้องสุขา มองเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดกับตา หน้าข้ายังกลับมายังเรือนรับรองได้ เมื่อหนึ่งเคื่อก่อนทันเวลาส่งของว่างขึ้นโต๊ะพอดิบพอดี เช่นนั้นช่วงเวลาทีเจ้าสะกดยตามพีใหญ่เข้าจนกระทั่งกลับมาถึงเรือนรับรองยอมดองไม่ถึงหนึ่งเคื่อก อย่างมากก็คงแค่ครึ่งเคื่อกเท่านั้น การคาดเดาของข้าเช่นนี้ คงไม่ผิดกระมัง"

ยามนี้เงินจิ้นถึงได้เริ่มเข้าใจความหมายของน้องสาม นางหันมองไปทางเถาจื่อพลางเปล่งวาจาออกมาสองคำ "พุดสิ!"

เสียงแม้จะไม่ดังมากนัก แต่น้ำเสียงกลับหนักแน่นยิ่ง

เถาจื่อเนื้อตัวสั่นสะท้านคล้ายหวาดกลัวเป็นที่สุด หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งนางก็ตอบออกมาด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาจนแทบจะกลายเป็นเสียงกระซิบว่า "เรียน...เรียนคุณหนูสาม ผู้น้อยคิดว่า...น่าจะเป็นเช่นนั้น"

"อืม เจ้าคิดว่าน่าจะเป็นเช่นนั้น" เงินอิง⁺จ้องมองดูเถาจื่ออย่างไม่วางตา น้ำเสียงสงบนิ่งเอ่ยต่อ "ทว่าข้ากลับคิดว่าเรื่องนี้มีอะไรบางอย่างไม่ถูกไม่ควร"

นางมีดวงตาดึกล้ำราวน้ำหมึกคู่หนึ่ง ตาขาวแลดูอมฟ้าจางๆ ยาม

มองดูคนแววตาใสกระจ่างเยี่ยงระลอกน้ำ

ทั้งที่เห็นอยู่ชัดๆ ว่าอีกฝ่ายไม่ได้มองนางด้วยสายตาร้ายกาจอะไร
ทว่าเถาจี้กลับรู้สึกคล้ายถูกคนมองทะลุถึงกันบึ้งในจิตใจ นางอดขดตัว
หนาวสะท้านไม่ได้จริงๆ

5

เกล็ดน้ำตาคำว่า

"น้องสาม ไม่รู้ว่าคำพูดของเถาเจี๋ยนี้มีอะไรไม่ถูกไม่ควรตรงที่ใดหรือ" เฉินจิ้นถามต่อ รอยยิ้มจางๆ ปรากฏบนใบหน้าชาวสะอาดไม่ต่างอะไรกับ จันทรภะจางทะลุมานเมฆ งดงามละเอียดอ่อน เรือนรับรองพลอย สุกสว่างขึ้นหลายส่วน

เฉินอิงยิ้มมุมปาก "เมื่อครูู้ข้าเพิ่งบอกไปว่าข้าได้ให้คนวิ่งจาก เรือนรับรองไปห้องสุชา จากห้องสุชากลับมาที่เรือนรับรองรอบหนึ่ง เวลาที่ใช้คือประมาณครึ่งค่อน แม่นางเถาเจี๋ยบอกว่านางสะกดรอยตาม พี่ใหญ่ไป พี่ใหญ่ ยามนั้นท่านคงไม่ได้วิ่งไปห้องสุชากระมัง"

"แน่นอนอยู่แล้ว" เฉินจิ้นยกแขนเสื้อปิดปากยิ้ม "ข้าเชื่อว่าไม่ว่า สตรีสกุลใดก็ล้วนไม่มีทางวิ่งไปห้องสุชาแน่" พูดถึงตรงนี้สายตาของนาง ก็กวาดมองไปทางกัวย่วนที่ยืนหน้าตาบึ้งตึงอยู่อีกด้าน คิ้วงามเล็กขึ้น เล็กน้อย "ไม่ทราบว่ายี่งซานเขียนลู่คิดเห็นเช่นไร"

กัวย่วนไม่พูดไม่จา แวดตาทิ้งผยองกลับกลายเป็นเพิกเฉย

"ขอบคุณพี่ใหญ่" เงินอิงพยักหน้าให้กับเงินจิ้น สายตาคาวดมองไปรอบๆ เรือนรับรอง "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ นั่นก็แปลว่ามีปัญหาอยู่ประการหนึ่ง หากไม่วิ่งไป ชั่วระยะเวลาครึ่งแคว้นนี้แม่นางเถาจื่อไหนเลยจะทำเรื่องทั้งหมดทั้งมวลนี้ได้เสร็จสิ้น และย่อมไม่มีทางกลับมาทันยกของว่างขึ้นโต๊ะได้"

"ก็ไม่นั่น" ในที่สุดกัวย่วนก็อดไม่ได้ พูดเหน็บแนมขึ้น "ตลอดทางไปห้องสุขาเถาจื่อย่อมต้องเดินไป แต่ตอนกลับมานางสามารถวิ่งเร็วหน่อยเมื่อเป็นเช่นนี้เวลาย่อมประจบเหมาะกระมัง"

"เขียนจุ่กล่าวเช่นนั้นย่อมผิดแล้ว" เงินอิงมองดูอีกฝ่ายด้วยแวตาศริงจ้งพลางบอก "แม่นางเถาจื่อไม่เพียงแต่ 'เดิน' ไปห้องสุขา นางยังมองเห็นพี่ใหญ่ซ้ำกว้างหยกल्पพื้น เหยียบขยี้หยกल्पนั้นอีกต่างหาก เรื่องนี้ อย่างไรก็ตามก็ต้องใช้เวลาไม่ใช่น้อย ส่วนคนที่ซ้ำเรียกให้วิ่งไปมานั้นกลับวิ่งไม่มีหยุดพัก พูดกันตามตรง ชั่วระยะเวลาครึ่งแคว้นนี้เรียกว่าน้อยที่สุดแล้ว หากเขียนจุ่ไม่เชื่อ ที่นั่นมีกาน้ำหยด* อยู่ จะเรียกให้บ่าวของท่านทดลองดูก็ได้ ดูซิว่าจะสามารถทำเรื่องทั้งหมดตามที่เถาจื่อเล่ามาได้หรือไม่"

กัวย่วนเม้มปากแน่น ความรู้สึกไม่พึงพอใจปรากฏชัดอยู่บนใบหน้า นางเองก็รู้ถึงตำแหน่งที่ตั้งของห้องสุขา และรู้ว่ายิ่งหากคนมาทดลองสถานการณ์ก็มีแต่จะยิ่งแย่ง

"เอาละ ตอนนี้นำพวกเรากลับแล้ว คำพูดของแม่นางเถาจื่อมีช่องโหว่เรื่องเวลา ชั่วระยะเวลาครึ่งแคว้นนี้อาจทำเรื่องราวทั้งหมดที่นางพูดมา

* กาน้ำหยด เป็นนาฬิกาในสมัยโบราณของจีน มีลักษณะแตกต่างหลากหลายรูปแบบ โดยมากจะใช้ภาชนะที่ทำจากทองแดงเจาะรูให้น้ำหยดลงตามท่อเพื่อบอกเวลา ภายหลังได้นำปรอทและทรายมาใช้แทนน้ำ

ได้ครบถ้วน เช่นนั้นพวกเราย่อมสรุปได้ว่าแม่นางเกาจื่อไปปดมดเท็จ" เสียงของเฉินอิงที่ดังขึ้นยังคงราบเรียบเฉกผืนน้ำดั่งแก้ว ไม่ต่างอันใดกับตัวนางเอง

ครั้นพูดถึงตรงนี้นางก็หยุดชะงักไปชั่วขณะ คล้ายต้องการทิ้งความรู้สึกล้าลึกไว้กับทุกคนก่อนจะพูดขึ้นอีกคราว "หากอนุমানกันต่อเรื่องโกหกที่ว่านี่ย่อมยืนยันถึงความจริงได้ประการหนึ่งคือเรื่องที่พี่ใหญ่ ซำซิมโยหยก ขว้างทำลายหยก เขี่ยบขี้หยกต่างๆ นานานี้ แม่นางเกาจื่อ ไม่ได้เห็นเองกับตา หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือเกาจื่อผู้สร้างหลักฐานเท็จที่นางพูดมาทั้งหมดล้วนเป็นการใส่ไคล้"

หลังเอ่ยวาจาด้วยท่าที่สงบนิ่งจบ เฉินอิงก็กล่าวปิดท้าย "เรื่องนี้สรุปได้ว่าพี่ใหญ่ของข้าไม่ใช่ซำซิมโย นางถูกผู้อื่นปรับปรำ"

สีหน้ารอมรมเรื่องสนุกของสตรีในเรือนรับรองทั้งหลายต่างถูกเก็บกลับไปหมดสิ้น

คุณหนูสามแห่งสกุลเฉินฉลาดเฉลียวเยี่ยงนี้ นับว่าเหนือความคาดหมายของทุกคนโดยแท้

เปิดโปงข้อบกพร่องจากจุดที่ไม่มีผู้ใดคาดคิด ไม่เพียงเป็นการทำลายให้คำให้การของเกาจื่อพังพินาศภายในคราเดียว หากยังสามารถคืนความบริสุทธิ์ให้เงินเงินได้ด้วยคำพูดเพียงไม่กี่ประโยค หน้าซำซำยังแทบไม่มีการปะทะคารมอันใดกับกัวย่วน ทุกอย่างดำเนินไปอย่างสันติ สงบนิ่ง บรรลุเป้าหมายได้อย่างง่ายดาย

ที่แท้การคลี่คลายเงื่อนงำก็ยังสามารถใช้วิธีการเช่นนี้ได้ เรื่องนี้ทำให้สตรีทั้งหลายที่เคยชินกับการชมละครทะเลาะเบาะแว้งของเหล่าสตรีเรือนหลังทั้งหลายได้เปิดหูเปิดตา

"ผู้น้อย...ผู้น้อยไปปดจริงๆ" น้ำเสียงอ่อนระโหยแผ่วเบาของเถาจื่อ
ดั่งขึ้นอีกครั้ง ไม่ต่างกับสายลมที่พัดแผ่วอยู่ข้างหู

นางก้มหน้า เนื้อตัวสั่นสะท้านคล้ายตกประหวั่นสุดขีด "เกล็ด...
เกล็ดน้ำตาลบนแขนเสื้อผู้น้อย อันที่จริงไม่ได้เป็นตอนอยู่ในเรือนรับรอง
ความจริงผู้น้อย...ระหว่างทางกลับจากห้องสุขา...ผู้น้อย...แวะไปที่ห้องครัว
เกล็ดน้ำตาลนี้ คาดว่า...คาดว่าน่าจะเปื้อนติดแขนเสื้อผู้น้อยมาในตอนนั้น"

จู่ๆ ดวงตาของนางก็มีน้ำตาเอ่อคลอ คลานเข้าไปอยู่ข้างเก้าอี้หนาน
และร่ำไห้ "คุณหนูรองได้โปรด..."

"ช้าก่อน" เงินอิงจู่ๆ ก็เอ่ยปากตัดบท

เถาจื่อหายใจติดขัดขึ้นมาทันที ยังไม่ทันได้พูดเงินอิงก็เอ่ยปากถาม
อย่างรวดเร็ว "เจ้าคงไม่คิดจะบอกว่าเจ้าเข้าไปขโมยของกินในห้อง
แขนเสื้อเลยเปื้อนเกล็ดน้ำตาลมากะมัง"

เถาจื่อยังคงนั่งตาคลอเบา ไบหน้าซีมกะทือ คล้ายไม่อาจตอบสนอง
ได้ทันท่วงที

เงินอิงจ้องมองอีกฝ่ายเขม็ง นางถามซ้ำว่า "เจ้าไปขโมยขนมเถาจื่อ
เกล็ดหิมะในห้องครัว ใช่หรือไม่"

เมื่อถูกคาดคั้นเช่นนั้น เถาจื่อก็เผลอพยักหน้าอย่างไม่รู้ตัว

นางคิดจะพูดเช่นนั้นจริงๆ ดั่งนั้นถึงได้วิ่งไปขอรับผิดต่อเก้าอี้หนาน
แต่นึกไม่ถึงว่าจะถูกเงินอิงขวางไว้

"แม่นางเถาจื่อ ขอเจ้าตอบออกมาชัดๆ ว่าใช่หรือไม่ใช่ เจ้าไปขโมย
ขนมเถาจื่อเกล็ดหิมะจากในห้องครัวใช่หรือไม่ใช่" เงินอิงถามเป็นครั้งที่สาม
น้ำเสียงกระจ่างชัดยิ่ง

เถาจื่อลอบชำเลื่องมองกัวย่วนที่ปั้นหน้าตาบึ้งตึงอยู่อีกด้าน ในที่สุด

ก็พูดออกมา "ใช่...ใช่เจ้าคะ..."

"เอาล่ะ ข้าเข้าใจแล้ว" เงินอิงยิ้มมุมปาก ยกมือทำท่าเชื่อเชิญ "เชิญเจ้าร้องต่อได้แล้ว"

เถาจื่อเนื้อตัวแข็งทื่อ ถึงดวงตาของนางยังคงมีน้ำตาเอ่อคลอ แต่ครั้งได้ยินเงินอิงพูดเช่นนั้น ไม่รู้เพราะเหตุใดนางถึงร้องไม่ออก

เรือนรับรองเงียบงันอยู่ครู่หนึ่ง ทันใดนั่นเสียงหัวเราะกับเสียงวิพากษ์วิจารณ์แผ่วเบา ก็ดังขึ้น

คุณหนูสามสกุลเงินผู้นี้ว่าจาทำที่แม่จะพิลึกพิลั่นแต่ก็น่าสนใจมาก เงินอิงไม่สนใจว่าคนเหล่านั้นจะคิดเช่นไร นางยกมือขึ้นข้างหนึ่ง เสียงพิบดังขึ้น กระดาษอีกแผ่นถูกดึงออกมาจากแขนเสื้อ นางหันมองไปทางกู่หนานพลางบอก "คุณหนูรอง จวนของท่านมีสตรีแซ่โจวอายุประมาณสี่สิบ รูปร่างไม่อ้วนไม่ผอม ใบหน้าเรียวยาว หลังมือมีไผ่อยู่เม็ดหนึ่งใช่หรือไม่"

คำถามที่เกิดขึ้นราวอาชาสวรรค์ทะยานพ้านี้ทำเอาเสียงวิพากษ์วิจารณ์ในเรือนรับรองค่อยๆ เงียบลง

กู่หนานสีหน้าอัปจน นางพยักหน้าเอ่ย "อืม ใช่แล้ว จวนของพวกเรามีสตรีรูปร่างหน้าตาเช่นนั้นอยู่จริงๆ วันนี้โจวมามารับหน้าที่ดูแลเรือนรับรอง"

"เช่นนั้นก็ดี" เงินอิงวางใจ หันไปหาทุกคนพลางชูกระดาษแผ่นนั้นขึ้น "ทุกท่านเชิญดู นี่คือการที่ข้าได้มาจากโจวมามา นางได้ประทับรอยนิ้วมือไว้แล้ว เชิญทุกท่านดูได้"

นางขยับตัวเพื่อให้ทุกคนสามารถเห็นรอยนิ้วมือสีแดงเด่นชัดบนกระดาษนั้นถนัดตาพลางพูดขึ้นซ้ำๆ "โจวมามาบอกว่าเกล็ดน้ำตาดล

บนขนมเกาฐุเกล็ดหิมะนั้นนั้นทำขึ้นจากวัตถุติบล้ำค่าราคาแพง ด้านในมี
ผงไข่มุกผสมอยู่ ข้าคิดว่าเรื่องนี้คุณหนอรองคงทราบกระมัง"

กู่หนานตอบ "อืม" ยอมรับว่าคำพูดของเงินอิงนั้นเป็นเรื่องจริง
เงินอิงยิ้มมุมปากให้กับอีกฝ่าย "สิ่งที่ข้าจะพูดต่อไปนี้ หากมีอะไร
ไม่ถูกต้องขอให้คุณหนอรองช่วยชี้แจงแถลงไขด้วยได้หรือไม่"

คราวนี้กู่หนานไม่แม้แต่จะกล่าวคำว่า 'อืม' นางพยักหน้า ไม่หันมอง
ใบหน้าของกัวย่วนที่ยิ่งดำคล้ำมากขึ้นทุกทีเสียด้วยซ้ำ

เงินอิงหันหน้าไปหาทุกคน กล่าววาจาที่น่าเสียดสงบนิ่ง "ใจวมามา
บอกไว้ในคำให้การว่าเพราะผงไข่มุกไม่ใช่ของธรรมดาๆ หน้าที่ข้าวิธีการ
ปรุงเกล็ดน้ำตาลเองก็เป็นความลับสุดยอด ดังนั้นทุกครั้งเวลาทำของว่าง
ล้วนต้องให้คนจับบันทึกเตรียมผงไข่มุกให้เพียงพอต่อจำนวนคน ก่อนจะ
ให้หัวหน้าคนครัวลงมือทำเกล็ดน้ำตาลด้วยตนเองล่วงหน้าก่อนหนึ่งวัน
เก็บมันไว้ในกล่องที่สั่งทำขึ้นเป็นพิเศษ หลังจากนั้นค่อยมอบกุญแจให้
มามาดูแลคลังเป็นคนเก็บรักษา"

6

เงินทงเป่า* ในพระราชกรณียกิจ

เงินอิงยื่นมือชี้ไปยังคำให้การท่อนหนึ่ง นางกึ่งพูดกึ่งอ่านว่า "ใจวามามาเน้นครั้งแล้วครั้งเล่า กล่องเก็บเกล็ดน้ำตาลจะถูกลงกลอนไว้ จนกระทั่งวันงานถึงค่อยให้คนดูแลห้องเครื่องไปเอามา トラบใดที่ยังไม่ถึงเวลาขนมออกจากกระทะ กล่องจะถูกเปิดออกไม่ได้เด็ดขาด มาตราฐานของขนมเถาชูเกล็ดหิมะนี่นับว่าสูงส่งไม่ธรรมดา หลังออกจากกระทะต้องโรยเกล็ดน้ำตาลลงไปทันที เสร็จแล้วก็ใช้ฝาทองแดงปิดมันใหม่อีกครั้ง อบรมไว้อีกยี่สิบสามสิบอึดใจถึงค่อยเปิดฝา เพื่อให้ได้รสชาติที่ดีที่สุด"

เคิ่ง!

กัวย่วนกระแทกฝาถ้วยชาลงกับโต๊ะ มองดูเงินอิงด้วยสายตาเย็นชา พลางพูดเย้ยหยัน "คุณหนูสาม เจ้าพูดเหลวไหลอะไร ใครอยากฟังวิธี

* เงินทงเป่า เป็นเงินสำริดชนิดหนึ่งที่ใช้ในสมัยราชวงศ์ถังถึงปลายราชวงศ์ชิง

ทำขนมของเจ้ากัน"

"หากเขียนจุ้มไม่อยากฟัง เช่นนั้นปิดหูเสียก็สิ้นเรื่อง จริงหรือไม่" เงินจิ้นเอ่ยปากต่อความทันควันด้วยท่าทียโสโอหัง น้ำเสียงหยิ่งผยอง เหมือนอย่างที่นางเป็นมาโดยตลอด

กัวย่วนจ้องดูอีกฝ่ายเขม็ง แวดตาเย็นเยียบยิ่ง

เงินจิ้นเองก็สีหน้าเย็นชาดูจู้จี้แข็ง

สายตาของคนทั้งคู่ปะทะกันอยู่กลางอากาศไม่มีใครยอมใคร

เงินจิ้นมองดูพวกนาง พอเห็นสตรีทั้งสองประลองกำลังกันผ่านทางสายตา ไม่มีที่ที่ว่าจะพุดอันใด นางก็เอ่ยปากพุดต่อ "คำให้การของโจวมานานี้คิดว่าทุกคนคงฟังเข้าใจแล้ว เกล็ดน้ำตาดลถูกสั่งทำขึ้นเป็นการเฉพาะ มีการดูแลจัดเก็บเป็นอย่างดี ก่อนของว่างถูกจัดขึ้นโต๊ะคนที่จะสัมผัสมันได้มีเพียงแค่สามคนเท่านั้น ได้แก่ หัวหน้าคนครัว มามาดูแลคลัง และคนดูแลห้องเครื่อง"

เมื่อพุดถึงตรงนี้นางก็หันไปทางเถาจื่อ ถามน้ำเสียงราบเรียบว่า "ตอนนี้ข้าอยากถามแม่นางเถาจื่อ เจ้าขโมยกินขนมได้เช่นไร หัวหน้าคนครัวจงใจทำเกินมาสองสามชิ้นให้สาวใช้อย่างเจ้าได้คลายความอยาก? หรือว่ามามาดูแลคลัง คนดูแลห้องเครื่องสนิทสนมกับเจ้าเป็นพิเศษ จงใจมอบเกล็ดน้ำตาดลให้เจ้าจัดการ หากเป็นเช่นนั้นข้าก็อยากให้คุณหุรงเชิญพวกเขาทั้งสามมาที่นี่เดี๋ยวนี้ จะได้ยืนยันต่อหน้าเถาจื่อ"

ได้ยินเช่นนั้นกัวย่วนก็ตะลึงไปชั่วขณะ นางอดนึกโมโหไม่ได้

พุดเช่นนั้นมิเท่ากับว่าคุณหุรงสามสกุลเงินผู้กำลังตำหนิว่าคนของจวนเงินหยวนโหวไม่มีกฎระเบียบอยู่หรือไร เช่นนี้มันตบหน้ากันชัดๆ

ถึงจะไม่พุดแต่ในใจนางก็อัดแน่นไปด้วยความรู้สึกไม่พอใจ ทว่า

ถึงอย่างนั้นกู่หนานก็ยังคงปั่นหน้าสงบนิ่ง หยิบเอาผ้าเช็ดหน้าขึ้นกดซับมุมปาก เอ่ยวาจาอย่างไม่สนใจไยดี "เถาจื่อ เจ้าพูดเองเอออะ"

เถาจื่อโบหน้าตื่นตระหนกขึ้นหลายส่วน นางสองมือยันพื้นแน่น กระดุกข้อต่อแทบจะกลับกกลายเป็นสีขาว พุดเสียงสั้นเครือ "ผู้น้อย...เอ่อ...ผู้น้อยไม่ได้อยู่ในห้องครัว...ผู้น้อย..."

"เจ้าคิดจะบอกว่าเจ้าสัมผัสถูกเกล็ดน้ำตาลตอนของว่างถูกส่งมาที่เรือนรับรองใช่หรือไม่" เฉินอิงตอปขึ้นมาแทน

เถาจื่อรีบพยักหน้า "ใช่ ใช่แล้ว..."

"แม่นางเถาจื่อ เจ้าไม่ได้พูดความจริงอีกแล้ว" เฉินอิงส่ายหน้า ชูกิ่งไม้ชี้ไปยังแผนที่ที่อยู่ในมือของสาวใช้ชุดคราม น้ำเสียงเฉยชา เอ่ยขึ้นว่า "ห้องครัว เรือนรับรอง ห้องสุขาสามแห่งนี้ประกอบกันเป็นมุมแหลม จริงอยู่ หากเจ้าสัมผัสถูกเกล็ดน้ำตาลระหว่างส่งมันจากห้องครัวมาเรือนรับรอง เช่นนั้นช่องโหว่ของกำแพงให้การเจ้าย่อมนพอนยื่นยอมรับได้ ทว่าเจ้ากลับลืมนำเรื่องหนึ่ง"

พอฟุดถึงตรงนี้นางก็หยุดไปชั่วขณะ แววตาใสกระจ่างดุจผืนน้ำหยุดนิ่งอยู่บนตัวเถาจื่อ "ใจวมามาเคยเอ่ยปากเน้นอยู่หลายครั้ง ของว่างออกจากกระทะต้องใส่ฝาทองแดงปิด ตลอดช่วงสามสิบลมหายใจจะเปิดฝาออกไม่ได้เป็นอันขาด จากห้องครัวถึงเรือนรับรองใช้เวลาสามสิบลมหายใจพอดี ตลอดทางขนมเถาชูเกล็ดหิมะล้วนถูกอบอยู่ในฝา"

เมื่อพุดถึงจุดนี้เฉินอิงก็พุดซ้ำลง "วันนี้คนที่รับผิดชอบส่งของว่างมีอยู่เพียงสองคนเท่านั้น หนึ่งคือคนดูแลห้องเครื่อง อีกคนคือหัวหน้าคนครัว บอกเข้ามา เจ้าแอบเปิดฝานั้นออกได้สายตาผู้ใด"

เถาจื่อโบหน้าซีดเผือด พุดอะไรไม่ออกอีก

เงินอิงเลื่อนกิ่งไม้ ออก จ้องเถาจืดเหม็น "แม่ นางเถาจืด ด้วยฐานะ บ่าวชั้นสามอย่างเจ้า ที่เดียวที่เจ้าจะสัมผัสกับเกล็ดน้ำตาลได้คงมีเพียง ชั่วจังหวะเวลาเล็กๆ ตอนนำของว่างขึ้นโต๊ะอยู่ในเรือนรับรองนี่เท่านั้น พุดอีกอย่างก็คือหนึ่งเคื่อก่อนหน้านี้เจ้าไม่ได้อยู่ที่ห้องสุขา ไม่ได้อยู่ใน ห้องครัว และยังไม่ได้อยู่ระหว่างทางส่งของว่างมา เจ้าอยู่ในเรือนรับรองนี้"

เถาจืดหน้าไว้สีเลือด แขนทั้งสองข้างสั้นเทาไม่หยุด ร่างทั้งร่าง พลอยสั่นระริกตามไปด้วย

ขอเพียงนางอยู่ในเรือนรับรอง เช่นนั้นที่นางพูดว่า 'เห็นเองกับตา' ย่อมกลับกลายเป็นถ้อยคำไปปิด ถึงตอนนั้นคำกล่าวหาที่ว่าเงินจันเป็น ขโมยก็ย่อมหมดความหมายไปโดยปริยาย

"พูดมาตั้งนาน ก็แค่เกล็ดน้ำตาลไม่ใช่หรือไร" จู๊ๆ ก้วย่วนก็ขึ้นเสียง แหวดตาเหมือนไม่เห็นเรื่องนี้อยู่ในสายตา "หากข้าบอกว่าข้าตกวางวัล ยกขนมเถาชูขึ้นหนึ่งให้นางกิน คุณหนูสามยังมีคำพูดอันใดอีก"

ทันทีที่คำพูดดังกล่าวหลุดออกจากปากก้วย่วน บรรยายกาศภายใน เรือนรับรองก็เคร่งเครียดขึ้นอีกคราว

เพียงเพราะต้องการให้เงินจันมีความผิดฐานขโมยของให้ได้ เชียงซานเขียนจูถึงกับตั้งต้นยอมสมคบกับสาวใช้เถาจืดให้การเท็จ

สายตาของทุกคนจับจ้องมาทางเงินอิง

เงินอิงเองก็คล้ายตกตะลึง หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งนางถึงพยักหน้า พุดขึ้นซ้ำๆ ว่า "หากเขียนจูพูดเช่นนี้ มันก็ยอมเป็นไปได้"

"เช่นนั้นทุกอย่างก็คงจบแล้วกระมัง" ก้วย่วนเซิดค้างได้ใจ

เถาจืดที่หมอบอยู่กับพื้นถอนหายใจโล่งอกอย่างเห็นได้ชัด

เงินจันที่ยืนอยู่อีกด้านกลับโบหน้าเขียวคล้ำ

หลังจากล้งเลอยู่ครู่หนึ่งนางก็เดินขึ้นหน้าตึ้งแขนเสื้อของเงินอิง กัดริมฝีปากพูด "น้องสาม ขอบใจเจ้ามากที่ช่วยข้า หากไม่ไหวจริงๆ ก็ช่างเถอะ ไว้รอท่านแม่ของพวกเรากลับมา..."

"ไม่ได้" เงินอิงปฏิเสธข้อเสนอของนางทันควัน ท่าที่หนักแน่น เด็ดเดี่ยวยิ่ง

เงินจิ้นขอบตาร้อนผ่าว น้ำตาเจียนหลัง

เงินอิงพยายามช่วยนางอย่างสุดกำลังเช่นนี้บางที่อาจมี วัตถุประสงค์อื่น ทว่าภารกิจที่คนผู้หนึ่งทำเพื่อนางถึงเพียงนี้ อย่งไร ก็ต้องนับเป็นน้ำใจใหญ่หลวงประการหนึ่ง

ไว้จบเรื่องก่อน ถึงตอนนั้นนางต้องขอให้ท่านแม่สนิทสนมกับบ้าน รອງให้มากขึ้น เงินจิ้นนึกตัดสินใจพร้อมมองดูเงินอิงด้วยความรู้สึกซาบซึ้ง ปราดหนึ่ง แล้วไม่พูดอะไรอีก

เงินอิงยามนี้หัวคิ้วขมวดเข้าหากันน้อยๆ คล้ายมีอะไรบางอย่าง ไม่อาจตัดสินใจได้ นางเดินไปทางด้านข้างซ้าๆ สองสามก้าว ทันใดนั้นก็เหมือนคิดอะไรออก นางสาวทำยาวๆ ไปทางเงินจิ้น "พี่ใหญ่ ท่าน พังซ้าให้ดี ซ้าอยากถามท่าน..."

จู่ๆ นางก็หันเท้าเปลี่ยนทิศ ตรงดิ่งไปทางเกาเจี้อรวดเร็ว ตึ้งแขนซ้าย อีกฝ่ายไว้พลางออกแรงสะบัด

เคิ่ง!

ของขึ้นหนึ่งหล่นออกมาจากแขนเสื้อของเกาเจี้อ กลิ้งหลุนๆ อยู่ บนพื้น เงินอิงรีบใช้เท้าเหยียบมันไว้ ในเวลาเดียวกันก็กระซอกเกาเจี้อ ไปทางด้านหลัง

การเคลื่อนไหวนี้ราวกับเมฆเคลื่อนถาราคล้อย สำเร็จเสร็จสิ้น

ในชั่วพริบตา เถาจื่อรู้สึกเพียงมือของอีกฝ่ายเต็มไปด้วยพลังกำลัง
ชวนตะลึง นางแทบถูกอีกฝ่ายกดให้ลุกขึ้นพร้อมจับเหยียงลงกับพื้น
ใจนางก็เต้นระล่ำ ใบหน้าตื่นตระหนกขาวซีดไปหมด

กว่าที่ทุกคนจะได้สติ เฉินอิงก็หยิบเอาของชิ้นนั้นขึ้นมาจากพื้น
แกะกระดาษที่ห่อหุ้มอยู่ด้านนอกออก เผยให้เห็นของที่อยู่ด้านในมันเป็น
ก้อนเงินเนื้อดีสองชิ้นที่มีขนาดเล็กใหญ่เท่ากัน

"เงินทองเป่าในพระราชกระแสรับสั่ง ปีที่สิบสี่" เฉินอิงอ่านตัวอักษร
บนก้อนเงินด้วยเสียงอันดังพลางหันไปทางกัวยวนและเผยยิ้มมุมปาก
"นี่เป็นเงินก้อนที่ย่องแต่มีรับสั่งให้ทำขึ้นเมื่อปีที่แล้ว"

นางพูดพลางซึ้นน้ำหนักเงินก้อนในมือพลางเอ่ยปากต่ออย่างรวดเร็ว
"ก้อนเงินสองก้อนนี้น้ำหนักน่าจะสักสองสามตำลึง* สามารถแลกเปลี่ยน
เป็นเงินแท้ได้หลายเท่าตัว นี่เป็นเงินที่เขียนจุ้ประทานให้เถาจื่อด้วย
อย่างนั้นหรือ ตกรางวัลมากมายเช่นนี้ หรือนี้เป็นเงินรางวัลที่เขียนจุ้
ใช้ซื้อตัวนางให้มาโกหกใส่ความพี่ใหญ่ข้า"

* น้ำหนัก 1 ตำลึงของจีนเท่ากับ 31.25 กรัม

7

มีเพียงตนเดียวเท่านั้น

"เหลวไหล!" ยังไม่ทันที่กัวย่วนจะได้พูดอะไร นางกำนัลที่อยู่ทางด้านหลังนางก็ชิงตวาดออกมาก่อน "นางเด็กไร้มารยาท หัดรู้จักสำรวมบ้าง"

นางกำนัลนางนั้นหน้าตาดำบ่างามไม่ใช่หย้อย ทว่าสีหน้าท่าทางกลับเฉียบขาดยิ่ง นางสวมใส่อาภรณ์สีเขียว บนอกเสื้อมีผืนผ้าปักติดอยู่ที่ปักอยู่ทางด้านบนคือนกสาลิกาตัวหนึ่ง ที่แท่นางก็เป็นแค่นางกำนัลระดับล่างทำงานจิปาตะนางหนึ่งเท่านั้น

ถึงจะไม่มีระดับชั้น แต่อย่างไรก็เป็นนางกำนัลในวัง มีอาจดูแลเงินอิงกลับไม่ได้สนใจอีกฝ่าย นัยน์ตาใสกระจ่างคู่หนึ่งยังคงจับจ้องอยู่บนตัวกัวย่วน นางเอียงคอกน้อยๆ "หรือว่ามีไซ้"

กัวย่วนยิ้มหยัน "น่าขัน ราชินิกุลที่เข้าออกจวนเงินหยวนไหวโซ่วว่ามีเพียงข้าผู้เดียวเสียเมื่อไร หรือจะบอกว่าขอเพียงเป็นของที่วังหลวงจัดทำขึ้น ทั้งหมดล้วนมาจากข้า คำพูดเยี่ยงนี้ไม่ไร้เหตุผลไปหน่อยหรือไร"

เงินอิงยิ้มมุมปาก นางยื่นมือออกมา แผ่นกระดาษถูกดึงออกจาก
 แขนเสื้อเงินอิงเป็นครั้งที่สาม คราวนี้ที่ถูกดึงออกมาเป็นกระดาษสองแผ่น
 นางหยิบเอาแผ่นหนึ่งวางทับลงบนคำให้การของโจวมามา ยกมันขึ้น
 เห็นศีรษะเหมือนก่อนหน้านี้เพื่อให้ทุกคนสามารถเห็นตัวหนังสือกับ
 รอยประทับนิ้วที่อยู่ทางด้านบนชัดแจ้พลังงพุดเสียงดังฟังชัดว่า "ในมือข้า
 ยังมีคำให้การอีกฉบับ คนที่ให้การคือบ่าวในจวนเจิ้นหยวนโหว ได้แก่
 เสี่ยวหง เสี่ยวชู่ย หลิวมา มา รวมถึงหม่าต้าซานจยา พวกเขาล้วนประทับ
 รอยนิ้วมือไว้"

ขณะกำลังพูดนางก็มอบกระดาษพวกนั้นให้กู่หนานพร้อมยิ้มมุมปาก
 "ด้านบนระบุรายละเอียดเกี่ยวกับอายุและลักษณะเด่นของพยานทั้งสิ้นไว้
 ข้าได้ให้ทุกคนประทับลายนิ้วมือไว้แล้ว เคารพคุณหนูรองตรวจสอบ"

กู่หนานตัดสินใจไม่ช่วยเหลื่อฝ่ายใดทั้งสิ้น ไม่ว่าใครถามนางอะไร
 ขอเพียงเป็นความจริงนางล้วนยอมรับ หากไม่ใช่เรื่องจริงนางย่อมไม่อาจ
 กล่าววาจาเหลวไหล

ตั้งนั้นหลังจากก้มหน้าอ่านดูเนื้อความบนกระดาษโดยละเอียด
 ครู่หนึ่งนางก็พินยืมให้เงินอิง "ไม่ผิด คนทั้งสี่เป็นบ่าวในจวนของพวกเรา
 จริงๆ"

เงินอิงกล่าวขอบคุณออกมาคำหนึ่ง ก่อนจะหันไปบอกกับทุกคน
 "ในคำให้การนี้คนทั้งสี่พุดถึงเรื่องเดียวกัน หรืออาจจะบอกว่าพุดถึง
 คนคนเดียวกันซึ่งก็คือเถาจื่อ"

เถาจื่อเนื้อตัวสั้น ใบหน้าซีดเผือดยิ่งกว่าเก่า

กัวย่วนเอนกายไปทางด้านหลัง ใบหน้ายามนี้ซ่อนหลบอยู่ใต้
 เงาม่านโปรง

เงินอิงบอกกับทุกคนด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "พยานทั้งสี่ต่างพูดเป็นเสียงเดียว พวกเขาบอกว่าเถาจ้อถูกซื้อตัวเข้ามาเมื่อปีที่แล้ว เพราะอายุยังน้อยจึงถูกส่งตัวให้ไปเรียนรัฐฎกับแม่มนที่คฤหาสน์อู่หลัง ไม่เคยออกพ้นประตูมาก่อน"

บรรยากาศภายในเรือนรับรองมีเพียงความเงียบสงัด จะมีก็แต่เสียงราวกับธารน้ำไหลของเงินอิงเท่านั้น "ข้าคิดว่าทุกคนน่าจะรู้ถึงเรื่องเรื่องหนึ่งเมื่อสามปีก่อน หรือก็คือตอนรัชศกหยวนจยาปีที่สิบสอง จู่ๆ น้ำในทะเลสาบของคฤหาสน์อู่หลังก็เน่าเหม็น ในป่าทำถูกแมลงบุกทำลายเงินหยวนโหวให้เงินจำนวนมากเชิญคนมาจัดการ และด้วยเพราะเหตุนี้ นับแต่รัชศกหยวนจยาปีที่สิบสองมาจนถึงต้นปีนี้ ที่นี้จึงไม่เคยต้อนรับแขก ไม่มีการจัดเลี้ยง วันนี้นับเป็นครั้งแรกในรอบสามปีที่คฤหาสน์อู่หลังเปิดประตูจัดงานเลี้ยง คุณหนูรอง ข้าคงพูดไม่ผิดกระมัง"

ตอนพูดเงินอิงมองไปทางกู่หนานอีกครั้ง

กู่หนานพยักหน้าสีหน้าหนักแน่น ไม่กระอักกระอ่วนเหมือนก่อนหน้านี้ เหล่าสตรีในเรือนรับรองยามนี้ต่างเก็บท่าทีสบายๆ ไปหมดสิ้นแล้ว แต่ละคนล้วนมีสีหน้าเคร่งขรึม

หากจะให้พูดกันโดยละเอียดก็ต้องบอกว่าตลอดระยะเวลาเกือบสองปีมานี้ เมืองเซ็งจิงเฟิงจะสงบ ทั้งหมดทั้งมวลนี้ก็ด้วยเพราะเหล่าอ่องกับจวินอ่องทั้งหลายต่างตายตกไปกันไม่ใช่น้อย

รัชศกหยวนจยาปีที่สิบเอ็ด ในราชสำนักเหลือท่านอ่องเพียงหนึ่งเดียว ซึ่งก็คืออันอ่อง จู่ๆ เขาก็นำทหารก่อกบฏขึ้นที่เมืองเปาตั้ง อำนาจนับว่าไม่ใช่น้อยๆ แน่نونว่าด้วยเพราะความสามารถของฮ่องเต้หยวนจยาในยามนั้น เพียงไม่นานการก่อกบฏในครั้งนั้นก็ถูกปราบปรามราบคาบ

อันต้องฆ่าตัวตาย ทหารภพพวกนั้นถูกสังหารหมดสิ้น แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น
 ชนชั้นสูงในเมืองหลวงก็ยังคงยกย่องขวัญแขวน เมื่อสองสามปีก่อนพวกเขา
 ส่วนใหญ่ล้วนไม่ออกจากเมือง งานเลี้ยงดื่มกินท่องเที่ยวอันใดล้วนแต่
 จัดอยู่ในเมือง ทั้งนี้ก็เพราะกลัวถูกเพ่งเล็ง

เงินหยวนไหลปิดศอกหาสน์อยู่หลังนานสามปี พื้นที่ส่วนใหญ่พลอย
 ได้รับผลกระทบ ที่ว่ากันว่าน้ำในทะเลสาบส่งกลิ่นเหม็น ป่าทำถูกแมลง
 บุกรุกทำลายนั้น ไม่มีใครไม่รู้อันเป็นเรื่องเท็จ อันที่จริงมันเป็นแค่
 ข้ออ้างที่ปั้นแต่งขึ้นเท่านั้น

"คุณหาสน์อยู่หลังไม่เปิดมาสามปี ส่วนเถาจื่อเข้ามาที่นี่เมื่อสองปีก่อน
 ช่วงระยะเวลาดังกล่าวอย่าว่าแต่ราชินิกุลเลย แม้แต่แขกธรรมดาทั่วไป
 แม่นางเถาจื่อเองก็ไม่เคยพบเจอแม้แต่คนเดียว" เงินอิงหันหน้าไปมอง
 เถาจื่อด้วยดวงตาวิบวาว "ด้วยเหตุนี้ข้าจึงสรุปได้เรื่องหนึ่ง วันนี้ เวลานี้
 ยามนี้เป็นวาระแรกที่แม่นางเถาจื่อได้พบพานแขกที่มาจากข้างนอก
 ส่วนก้อนเงินสองก้อนนี้เป็นไปได้ว่านางได้มาจากแขกหรือที่มาช่วย
 งานเลี้ยงในวันนี้"

พูดถึงตรงนี้มุมปากของนางก็ยกขึ้นน้อยๆ เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม
 ที่แท้จริง "ช่างบังเอิญเสียจริงๆ วันนี้ท่ามกลางแขกเหวี่ยงที่มาแน่นขนัด
 คนที่สามารถมอบก้อนเงินเช่นนี้ให้นางได้กลับมีเพียงคนเดียวเท่านั้น"

"คุณหนูสามสี่มองค์หญิงใหญ่กับราชินิกุลอาวุโสคนอื่นๆ ไปแล้ว
 หรือไร ทุกคนล้วนสามารถหยิบเอาข้าวของที่วังหลวงจัดทำออกมาได้
 ด้วยกันทั้งนั้น" นางกำนัลคนดังกล่าวเอ่ยปากเตือนด้วยน้ำเสียงเย็นชา

"ข้าไม่ได้ลืม" เงินอิงไม่มีอาการลนลาน นางยังคงชูคำให้การสูง
 "คำให้การนี้บันทึกเวลาปฏิบัติหน้าที่ของเถาจื่อไว้ เสียหวงกับเสียชู้ย

ตั้งขึ้น

หากว่ากันถึงมิตรภาพ เขียงซานเขียงลู่เหมือนจะดีกว่าเงินจิ้น สตรีที่เคยถูกนางรังแกลั่นแกล้งมีจำนวนอยู่ไม่น้อย เห็นนางถูกต้อน จนอัจนเช่นนั้นย่อมมีคนปลาบปล้ำมยินดี

"เจ้านายตกรางวัลบัวไฟว์เป็นเรื่องธรรมดา แต่ต่อหน้าทุกคนเขียงลู่ กลับปฏิเสธเสียงแข็งว่าไม่เคยประทานรางวัลเป็นเงินจำนวนมากให้เถาจื่อ เพราะเหตุใดกัน" เงินอิงหันไปถามทุกคน

เรือนรับรองเงียบสงัดอย่างน่าอัศจรรย์

ถึงจะไม่มีคนกล่าวถ้อยวาจาใด แต่บรรยากาศกลับคล้ายคูคักคัก เป็นที่สุดเหมือนมีคนกำลังตื่นเต้น เอ่ยปากวิพากษ์วิจารณ์คาดเดาไปต่างๆ นานา

กัวยวนซุกตัวอยู่ใต้เงามืด ลมหายใจเย็นเยียบคล้ายแพร่กระจายออกสู่ภายนอกที่ละเล็กที่ละน้อย

8

องคฺนงิงในงูเสดจ

เงินองคฺกวาดตามองทุกคน รอยยิ้มบนใบหน้าทั้งแปดประกายระหลาด ทั้งสงบนิ่ง "ข้าคิดว่าทุกคนคงประจักษ์ชัดแล้วว่าความจริงเป็นเช่นไร คำให้การของเถาจือเป็นเรื่องเท็จ ขโมยหยกเหยียบหยกที่นางบอกก็เป็นเรื่องโกหกเช่นกัน พี่ใหญ่ข้าบริสุทธิ์ คนที่สร้างเรื่องทั้งหมดนี้ก็คือคนที่มอบเงินก้อนนี้ให้กับเถาจือ ซึ่งก็คือเซียน..."

"เจ้าอาศัยอะไรมากล่าวหาว่าข้าเป็นคนตกรางวัลให้นาง" จู๋ เสียงแหลมๆ ของกัวย่วนก็ดังขึ้น ร่างทั้งร่างโน้มเอนมาทางด้านหน้า สายตาที่มองดูเงินองคฺราวกับคิดจะกินเลือดกินเนื้อ

"เจ้าอาศัยอะไรกัดข้าไม่ปล่อย ก้อนเงินชนิดนี้คนที่อยู่รอบกายข้าล้วนมีได้ด้วยกันทั้งสิ้น เจ้ามีหลักฐานอะไรถึงมันอกมันใจว่าเป็นข้า"

เงินองคฺเฝ้มปากแน่น ความรู้สึกสะอิดสะเอียนเอ่อตันอยู่ภายในใจ "เหตุใดถึงไม่พูดเล่า! ไม่มีอะไรจะพูดสินะ" กัวย่วนตวาดเสียงแหลม

ออกมาอีกคราว ใบหน้าดงามเข้ายวนแต่เดิมนัยนี้กลับกลายเป็น
อัปลักขณ์หมดสิ้น "เจ้าฉลาดมากไม่ใช่หรือไร หน้าที่ยังสามารถหาคน
มาเป็นพยานได้มากมายอีกด้วยไม่ใช่หรืออกหรือ แล้วเหตุใดถึงไม่พูดต่อเล่า!
พูดสิ!"

ลูๆ ก้วย่วนก็หัวเราะดั่งลั่น เสียงหัวเราะกำเริบเลิບสานกระจ่างขัด
แฝงไว้ซึ่งน้ำเสียงเย่อหยิ่งราวกับต้องการจะบอกว่า 'อย่างไรแล้วเจ้าก็
ทำอะไรซ้ำไม่ได้'

เงินอิงขมวดคิ้ว เก็บคำให้การไม่พูดไม่จา

จากประสบการณ์ของนาง เสียงหัวเราะบ้าคั่งเปลืองแรงเช่นนี้
ล้วนดำเนินได้ไม่นาน ดั่งนั้นนางจึงตัดสินใจใช้ช่วงเวลาสั้นๆ นี้เก็บ
หลักฐานคำให้การให้เรียบร้อย

ทันทีที่เก็บทุกสิ่งทุกอย่างเสร็จ เสียงหัวเราะนั้นก็หยุดลงเช่นกัน
ก้วย่วนใช้มือค้ำโต๊ะหอบหายใจ เห็นได้ชัดว่าเหนื่อยอยู่ไม่ใช่ในน้อย

ทันทีที่สบโอกาส เงินอิงก็เอ่ยปากขึ้นมาทันที "เขียนจู่สังเกตเห็น
หรือไม่ว่ายามนี้มีคนผู้หนึ่งหายไป"

ก้วย่วนตะลึงงัน

เงินอิงยิ้มมุมปาก นางยื่นมือชี้ไปทางด้านหลัง "สาวใช้ของเขียนจู่
ขาดหายไปคนหนึ่ง"

ก้วย่วนตกใจ ยังไม่ทันหันหน้าไป สาวใช้ที่ชื่อเสียวฟางก็เขยิบเข้ามา
กระซิบที่ข้างหูนาง "เส้าหยังยังไม่กลับมาเจ้าคะ"

"ที่ขาดไปคงเป็นเส้าหยังกระมัง" เงินอิงคล้ายมีเหตุพิพม์ นางพูดชื่อ
สาวใช้อีกคนของก้วย่วนออกมา

แววตาหยิ่งผยองมันอกมันใจของก้วย่วนหายลับจับปล้น

นางหรีตาลงเล็กน้อย นี่เป็นครั้งแรกที่นางตั้งอกตั้งใจพิจารณาคุณหนูสามสกุลเงินที่อยู่ตรงหน้าอย่างจริงจัง ขณะเดียวกันก็ลอบโบกมือไปทางด้านหลัง

เสียดายเข้าใจได้ทันที นางรีบค้อมกายถอยจากไป

การเคลื่อนไหวเล็กๆ ของนายป่าวสองคนย่อมหนีไม่พ้นสายตาของเงินอิง⁺

"เขียนจุคิดเรียกคนไปตามหาในเวลานี้เกรงว่าคงสายเกินการแล้ว" เงินอิง⁺ไม่ลนลาน คล้ายไม่สนใจกับเรื่องดังกล่าว "คำนวณจากเวลาแล้ว คนของข้าตอนนี้คงพาตัวเส้าหงเข้าเมืองมาแล้ว อีกไม่นานที่ว่าการเชิงจิงก็คงได้รับฎีการ้องเรียนเซียงซานเขียนจุของข้า"

เรือนรับรองเงียบไปชั่วขณะ ก่อนจะตามติดมาด้วยเสียงดังฮือฮา
คุณหนูสามสกุลเงินยื่นฎีการ้องเรียนเซียงซานเขียนจุถึงที่ว่าการเชิงจิง?

เรื่องเช่นนี้ทำได้ด้วยหรือ

ทว่าสีหน้าท่าทางของเงินอิงเหมือนไม่เคยไปปิด เรื่องนี้ทำให้เสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังกระหึ่มมากขึ้นไปอีก

กัวยวนแทบไม่เชื่อหูตนเอง

"ที่ว่าการเชิงจิง? ฎีการ้องเรียน? เจ้าพูดอะไรของเจ้า" ในที่สุดนางก็เริ่มลนลาน ท่าทียโสโอหังที่เคยมีอยู่แต่เดิมหายลับไปจนสิ้น ยามนี้ นางก็แค่เด็กสาวอายุสิบสี่เท่านั้น กัวยวนตะลึงลานทำอะไรไม่ถูก

เรื่องราวในวันนี้เส้าหงรู้ดีที่สุด

ชื่อตัวเกาจิว หลอกล่อป่าวเฝ้าห้องสุขา เอาหยกที่กัวยวนทำแตกไปทิ้งไว้ในนั้น เรื่องทั้งหมดนี้ล้วนเป็นฝีมือของเส้าหง หากนางสำรวจภาพ

อะไรออกมา เช่นนั้น...

"ข้าบอกว่าข้ากำลังจะยื่นฎีการ้องเรียนท่าน เชียงซานเซียนจู" จูๆ เสียงของเงินอิงก็ดังขึ้น กว๋วนได้สติขึ้นมาทันที

นางจ๋องเงินอิงเหมิง สีหน้ากลับไปกลับมาระหว่างตะลึงลานกับ โหดเหี้ยมอำมหิต

น้ำเสียงของเงินอิงยังคงสงบนิ่งไม่เปลี่ยน "ข้าจะไปยื่นฎีการ้องเรียน เชียงซานเซียนจูยังที่ว่า การเชิงจิงฐานให้ท้ายบ่าวไพร่ทำเรื่องชั่วช้า วางแผน ทำลายชื่อเสียงผู้อื่น ข้ายังจะร้องเรียนว่าท่านชื่อพยาน จงใจแต่งเรื่อง ใส่ร้ายทายาทขุนนางผู้เป็นเสาหลักของแผ่นดิน"

พูดถึงตรงนั้นนางก็หยุดไปชั่วขณะ เหมือนต้องการให้คำพูดต่อจากนี้ มีแรงกระแทกมากขึ้นไปอีก "และข้ายังต้องการร้องเรียนว่าท่านทรยศต่อ กฎบรรพชน ไม่เคารพอาวุโส จงใจทำลายของของอดีตฮ่องเต้ นั่นก็เพราะว่า หยกมังกรชื่อหลงเก้าห้วงนั้น เชียงซานเซียนจูเป็นคนทำลายมันเองกับมือ!"

เสียงฮือฮาดังก้องไปทั่ว สตรีในเรือนรับรองต่างไม่มีใครสนใจเรื่อง สำรวมกิริยามารยาทอีกต่อไป เสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังแทบทะลุหลังคา

ในหมู่สตรีสูงศักดิ์แห่งเมืองเชิงจิง ไม่รู้ว่านานเพียงใดแล้วที่ไม่เคย เกิดเรื่องคึกคักเช่นนี้

สตรีจวนเจิงก็กังวลต้องการยื่นฎีการ้องเรียนเชียงซานเซียนจู!

หากเรื่องนี้กลายเป็นเรื่องจริงขึ้นมา ละครเรื่องนี้ไม่รู้ว่าจะน่าดูชม ถึงเพียงใด หัวข้อสนทนาหลังอาหารคงน่าสนใจขึ้นอีกไม่ใช่น้อย

"องค์หญิงใหญ่หย่งหนิงเสด็จ..." จูๆ เสียงร้องแจ้งเตือนกระจ่างขัด ก็ดังขึ้น ไม่ต่างอะไรกับน้ำเย็นถึงหนึ่งสาดใส่จนบรรยากาศพลุ่งพล่าน ในเรือนรับรองมอดดับ

เสียงวิพากษ์วิจารณ์แผ่วเบาลงอย่างรวดเร็ว ทุกคนต่างรีบเก็บสีหน้า
จัดเสื้อผ้าให้เข้าที่เข้าทาง วางท่าสงบเสงี่ยมเรียบร้อยสมกับเป็นกุลสตรี
ยืนตัวตรงอยู่ตลอดสองข้างทางของประตู รอคการมาถึงของสตรีผู้มีฐานะ
สูงส่งที่สุดในงานนี้

บานประตูเปิดกว้าง องค์หญิงใหญ่หย่งหนิงเซ็ดพระพักตร์ตรง
เข้ามาก่อนเป็นลำดับแรก

อายุของนางเหมือนจะยังไม่ถึงสี่สิบ ไบหน้ายาว หางตาชี้ขึ้น
เขียนคิ้วเรียวเล็กโก่งขึ้นน้อยๆ ตามสมัยนิยม ทาชาดสีแดงไว้บนริมฝีปาก
เกล้ามวยสูงทรงชมเทพ สวมอาภรณ์ใหม่สองชั้นลายประแจเงินสีเหลือง
แกมเขียว ช่วงล่างคือกระโปรงจีบสีเทาอ่อนปักชายลายห้าหงส์เหินตะวัน
เดินเส้นทอง ด้านนอกยังมีเสื้อคลุมขนนกปักลายเมฆาม่วงครามประดับมุก
หูหรงดงามยิ่งยวด

เงินอิงที่ยืนอยู่นอกฝูงชนส่ายหน้าถอนหายใจ

ความงามขององค์หญิงใหญ่เดิมยังพอมืออยู่ห้าส่วน ทว่ากลับถูการ
แต่งตัวหักกลบลบเหลือเพียงสามส่วนเท่านั้น ขณะที่ตัวองค์หญิงใหญ่เอง
กลับไม่รู้ หน้าซำยังคิดว่าตนเองนั้นเด่นล้ำเหนือผู้ใด

ที่ตามองค์หญิงใหญ่หย่งหนิงเข้ามาคือสวีซือ* สุหยินของชื่อจื่อ
เจิงกั๊วก หลังจากนั้นก็เป็นผู้ชื่อ สุหยินชื่อจื่อจวนเงินหยวนโหว ก่อนจะ
เป็นเหล่าสุหยินคนอื่นๆ ทุกคนล้วนตามติดเข้ามาไม่ต่างอะไรกับฝูงปลา
ไบหน้าของพวกนางล้วนแฝงไว้ซึ่งรอยยิ้ม คล้ายเที่ยวเล่นสำราญใจยิ่ง

"เสด็จแม่!" พอเห็นดาวช่วยชีวิต กั๊ววนก็ร่าให้ตรงดิ่งเข้าไปทันที
โผเข้าสู่อ้อมกอดขององค์หญิงใหญ่หย่งหนิงพลางสะอึกสะอื้นบอก "เสด็จแม่

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าชื่อ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิม
ของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

ลูก...คุณหนูสามสกุลเงินนาง..." เพียงชั่วพริบตาเดียวนางก็ร้องไห้โฮออกมา
ราวกับเด็กถูกคนกลั่นแกล้งก็ไม่ปาน

องค์หญิงใหญ่หยิ่งหนึ่งเหมือนจะทรงล่วงรู้เหตุการณ์ทั้งหมดอยู่
แต่แรก จึงตบหลังอีกฝ่ายด้วยความรักใคร่พลางส่งสายพระเนตรของภัย
ไปยังเหล่าสุหยินที่อยู่ทางด้านหลัง สายพระพักตร์รับสั่งว่า "เด็กๆ ก็เช่นนี้
ดีแต่ก่อเรื่อง ไม่รู้ประสีประสา ขายหน้าทุกคนแล้ว"

หลังจากนั้นก็ทรงเอ่ยปากปลอบกัวยวนด้วยน้ำเสียงละมุนละไม
"เด็กดี เลิกร้องให้ได้แล้ว แม่อยู่ที่นี้แล้ว"

"นั่นสิ" คนที่พูดต่อคือสวีซื่อ สุหยินของชื่อจื่อเจิงกัวง

ท่ามกลางสตรีสูงศักดิ์ที่อยู่กันเต็มเรือนรับรอง มีก็แต่นางเท่านั้น
ที่มีคุณสมบัติเอ่ยวาจารับคำต่อจากองค์หญิงใหญ่ได้

ยามนี้นางเองก็โอบกอดบุตรเจินจิ้นไว้เช่นกัน กล่าวอย่างทั้งเอ็นดู
ทั้งกลัดกลุ้มมิไหวว่า "ดูเจ้าสิ จะเข้าสู่พิธีปักปัน* อยู่รอมร่อ ไฉนยังทำตัว
เป็นเด็กไม่รู้จักโตเช่นนี้อีก ไม่รู้จักกายคนบ้างหรือ"

เจินจิ้นทูกหน้าลงกับอ้อมอกของสวีซื่อ ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ
ที่เก็บมาเป็นนานพรั่งพรูออกมาทันที นางเองก็ร้องไห้เช่นกัน

ทันใดนั้นในเรือนรับรองก็เต็มไปด้วยเสียงสตรีร่ำไห้กับเสียงปลอบ
ประโลมอ่อนโยนของผู้เป็นมารดา มิได้ตั้งเครียดเหมือนก่อนหน้าอีก

"นั่งลงก่อน ทุกคนนั่งลงก่อน" ผู้ชื่อ สุหยินของชื่อจื่อเจินหยวนโหว
เดินขึ้นหน้าพูด นางหันไปสั่งให้สาวใช้จัดโต๊ะเก้าอี้ จัดของว่างขึ้นรับแขก
ใหม่อีกครั้ง

* สตรีจีนเมื่ออายุครบสิบห้าปีจะต้องทำพิธีรวมผมปักปันเพื่อแสดงถึงการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ พร้อมทั้งจะ
ออกเรือนแล้ว

9

พูดขำขันหัวขึ้นมัน

องค์หญิงใหญ่กับสวีชื้อต่างพาบุตรีของตนเองไปนั่งลงบนเก้าอี้
เสียงร้องของเงินจิ้นกับก้วยวนค่อยๆ แผ่วเบาลง ซาร์อ้นกับขงว่าง
สดใหม่ทยอยลำเลียงขึ้นโต๊ะราวกับสายน้ำหลาก ประตูดุฝั่งศาลาริมน้ำ
บานนั้นยามนี้ถูกเปิดออกอีกครั้ง เสียงเพลงเจ๋ออี้แจ้วดังลอยข้ามผืนน้ำมา
ฟังดูเลือนลอยไกลห่าง

ทุกสิ่งกลับสู่สภาพเดิมราวกับไม่เคยเกิดเรื่องอะไรขึ้น

พอเห็นองค์หญิงใหญ่กับสวีชื้อนั่งพูดขำยิ้มหัวขึ้นมันอยู่ไกลๆ
บนที่นั่งประธาน เงินอิงก็ยิ้มมุมปาก

แผนการร้ายสิ้นสุด เหลือก็แค่ขั้นตอนสุดท้ายเท่านั้น ถึงตอนนั้น
งานเลี้ยงรับวสันต์นี้ก็ปิดฉากลงอย่างมีความสุข

หากไม่มีอะไรนอกเหนือความคาดหมาย

มุมปากของเงินอิงขยับยกอยู่ในองศาที่พิลึกพิลั่นยิ่งกว่าก่อน

หลังจากผ่านไปได้ราวๆ ครึ่งเค่อ ในที่สุดก้วยวนก็ร้องเอาความหวาดหวั่นวิตกกังวลออกมาจนสิ้น นางสูดจมูกผละออกจากอ้อมกอดขององค์หญิงใหญ่ กดทับผ้าเช็ดหน้าลงบนทางตาด้วยท่าที่สำรวจ

ครั้นผู้เป็นแม่มาถึง อารมณ์โกรธซึ่งของนางก็หวนกลับมาอีกครั้ง

"เสด็จแม่รีบรับสั่งให้คนเตรียมรถ เอาตัวเส้าหงกลับมาเถอะเพคะ"

ตอนเก็บผ้าเช็ดหน้ากลับ ก้วยวนก็กระตุกแขนเสื้อขององค์หญิงใหญ่ พลงเอ่ยปากอ้อนวอน น้ำเสียงออดอ้อนไม่ต่างอะไรกับทารกที่ต้องการการปกป้อง ในเวลาเดียวกันก็กวาดตามองไปรอบๆ เพียงไม่นานนางก็ความหาตัวเงินอิงที่นิ่งอยู่แถวหลังๆ พบ นางยกมือชี้ "เสด็จแม่ นาง...นางก็คือคุณหนูสามสกุลเงิน นางจะ..."

จู่ๆ นางก็หยุดพูด มือที่ยื่นออกไปกลับกลายเป็นแข็งทื่อ สีหน้าราวกับพบเจอภูตผีปีศาจ นางมองออกไปนอกฝูงชน

เส้าหงสาวใช้คนสนิทของนางเดินเข้ามาอยู่ท่ามกลางฝูงชน บางทีอาจเพราะบังเอิญได้ยินคำพูดท่อนแรกของเซียงซานเขียนจู่ก่อนหน้านี้ จึงรีบเดินดิ่งเข้ามา ค้อมกายนอบน้อมถาม

"เขียนจู่ตามหาตัวผู้น้อย?"

ก้วยวนอ้าปากค้างนึกคิดจินตนาการไม่ออก อักษรคำว่า 'ตื่นตระหนก' ปรากฏอยู่เต็มใบหน้า นางมองดูเส้าหงคราหนึ่ง ก่อนจะหันมองไปทางเงินอิงที่สีหน้าร้ายไร้ความรู้สึกที่หนึ่ง สองตากะพริบพริบๆ ไม่หยุดเหมือนกลัวตนเองจะมองผิดไป

ก้วยวนไม่ได้ตอบคำถามของเส้าหง หากแต่ตั้งมือกลับมามองดูอีกฝ่ายด้วยสีหน้าประหลาดใจ "เหตุใดเจ้า...เจ้าถึงอยู่ที่นี้ได้ เมื่อครู่เจ้าไปที่ใดมา"

เส้าหงหน้าแดง หลังสะทกสะเทือนอยู่ครู่หนึ่งนางก็ตอบเสียงแผ่ว
"ผู้น้อย...ผู้น้อยอยู่ในห้องสุขา..."

ยังไม่ทันพูดจบ ทุกคนก็เข้าใจได้แทบหมดสิ้น
ที่เฉินอิงบอกว่า 'จับตัวเส้าหงส่งไปที่ว่าการเซิงจิง' แท้จริงแล้วก็คือ
เรื่องโกหก

ทุกคนต่างพากันทอดถอนใจ กล้าหลอกหลวงแม้กระทั่งเขียนจู่
คุณหนูสามจวนก็วงผู้นี้ใจกล้ายิ่งนัก

กัวยวนยามนี้กลับมาได้สติ นางอดนึกโมโหไม่ได้ สายตาเย็นเยียบ
จับจ้องไปทางเฉินอิง ทว่าในใจกลับรู้สึกเบาโหวง

เหตุใดถึงได้บังเอิญเช่นนี้ เหตุใดนางถึงรู้ว่าต้องใช้เส้าหงหลอกล่อ
ตนเอง หรือว่านางรู้ถึงแผนนี้อยู่ตั้งแต่แรก?

แต่นางรู้ได้เช่นไร หรือว่านางรู้จักศาสตร์ทำนายชะตา?

ขณะที่กัวยวนกำลังคิดอ่านสับสน องค์หญิงใหญ่กับพวกสวีชื่อก็
ก็เข้าใจเรื่องราวส่วนใหญ่อแล้ว

ความจริงหากไม่ได้รับข้อความที่กัวยวนให้คนส่งไป พวกนาง
ไหนเลยจะยอมเดินทางกลับมาก่อนเช่นนี้ ยามนี้ครั้งรับรู้เรื่องราว
โดยละเอียด สวีชื่อกับองค์หญิงใหญ่ก็ต่างระบายรอยยิ้มเต็มใบหน้า
มองไม่ออกว่ามีอันใดผิดปกติ

"นิสัยของเซียงซานเป็นเช่นไรข้ายอมรู้ดีกว่าใคร นางเป็นคนตรงไป
ตรงมา ไม่มีเล่ห์เหลี่ยม ใจร้อนนั้ววม" องค์หญิงใหญ่รับสั่งกับสวีชื่อก่อน
รอยแย้มพระโอษฐ์อบอุ่นจะประดับอยู่บนสีพระพักตร์"ไม่รู้นางไปเอานิสัย
เช่นนี้มาจากผู้ใด ข้าเองก็ปวดหัวกับนางยิ่งนัก โชคดีที่วันนี้ไม่เกิดเรื่องราว
ใหญ่โตอะไรขึ้น ข้าละโล่งอกจริง ๆ"

"รับสั่งอะไรเช่นนั้นเพคะ" รอยยิ้มของสวีชื่อเองก็เป็นไปตามธรรมชาติ ไม่มีแข็งขืน อบอวนอ่อนโยนแฝงด้วยความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ "เดี๋ยวกู เติบโตมาพร้อมกับการทะเลาะเบาะแว้ง กระทบกระทั่งกันบ้างก็เป็นเรื่องธรรมดา ประเดี๋ยวโกรธประเดี๋ยวคืนดีกัน อย่างไรก็ตามก็ล้วนเป็นสหาย ผู้อาดูโสอย่างพวกเราเห็นแล้วก็มีแต่รักยินดี"

ได้ยินอีกฝ่ายพูดเช่นนั้นองค์หญิงใหญ่ก็ทรงพระสรวล หวนนึกถึงเรื่องราวสนุกสนานในวัยเด็ก สวีชื่อเองก็ร่วมวงครึกครื้นด้วย ทั้งสองพูดคุยถูกคอ เพียงไม่กี่ประโยคเรื่องราวที่เกิดขึ้นก็ถูกระบุให้เป็นเรื่อง 'เหลวไหลของพวกเด็ก ๆ' องค์หญิงใหญ่รับสั่งให้กัวย่วนยอมรับผิดชอบหน้าสวีชื่อ สวีชื่อยื่นกรานปฏิเสธ แต่องค์หญิงใหญ่กลับไม่ยอม จึงได้แต่เลือกอีกวิธีหนึ่ง รับสั่งให้กัวย่วนเดินไปจับมือเงินจิ้นไว้ ก่อนจะเอ่ยปากสั่งผู้เป็นบุตรอย่างเข้มงวดว่า "วันหน้าห้ามไม่ให้เจ้าใจร้อนวู่วามเช่นนี้อีก"

เมื่อปัญหาได้รับการแก้ไข บรรยากาศภายในเรือนรับรองก็กลับกลายเป็นสนิทสนมกลมเกลียวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ทุกหนแห่งล้วนเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะยินดี พยานที่ชื่อเถาจื่อที่เมื่อครู่ยังปรากรฏอยู่ต่อหน้าต่อตาทุกคนถูกลืมนั่นไปแทบสิ้น ผู้คนส่วนใหญ่ถึงกับไม่รู้ว่านางหายตัวไปเมื่อใด

พอเห็นเรือนรับรองอบอุ่นไปด้วยบรรยากาศสงบสุข มุมปากของเงินอิง[†]ที่หยุดค้างอยู่ยังองศาแปลกประหลาดก็กลับสู่สภาพเดิม

นางจัดแจงเสื่อผ้าอาภรณ์ ลูกขึ้นยี่น เดินขึ้นหน้าแสดงคารวะด้วยท่วงท่าถูกต้องตามขนบธรรมเนียม "องค์หญิงใหญ่เพคะ ท่านป้าใหญ่เจ้าคะ ข้ามีเรื่องต้องการพูด"

เสียงหัวเราะค่อย ๆ หยุดลง สายตาของทุกคนล้วนจับจ้องอยู่บน

ตัวนาง

คุณหนูสามผู้ในวันนี้อาจมีชื่อเสียงขึ้นมาได้ในชั่วระยะเวลาสั้นๆ ก่อนหน้านี้ไม่ว่าจะในทีลับหรือที่แจ้งล้วนไม่มีใครได้แท้ๆ นึกไม่ถึงว่ายามนี้ทุกคนกลับจ้องมองคุณนางอย่างเปิดเผย

"เจ้ามีเรื่องต้องการพูด?" สวีชื่อพูดเนิบๆ นางวางถ้วยชาลง ใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดปลายนิ้ว

องค์หญิงใหญ่ที่อยู่อีกด้านไม่รับสิ่งอันใด ทว่าคิ้วคู่สวยนั้นกลับกดต่ำ ทันใดนั้นบรรยากาศจากจะอธิบายก็แพร่สะพัดออกมาจากตัวนาง นั่นคือพลังของผู้ที่ครอบครองอำนาจมาเป็นเวลาช้านาน เป็นอำนาจขององค์หญิงใหญ่ของแผ่นดิน เย็นเยียบ น่าเกรงขาม เสมือนหนึ่งบรรพตสูงใหญ่ที่ไม่อาจล่วงละเมิด

เรือนรับรองกลับมาเงียบสงัดอีกครา

แต่ที่ทำให้ทุกคนประหลาดใจคือเงินอิงกลับคล้ายไม่สังเกตเห็นสีพระพักตร์ขององค์หญิงใหญ่ ท่าทางของนางยังคงคล้ายสายน้ำใส กระจ่างสะอาดบริสุทธิ์

นางอย่างก้าวมันคงเดินไปหยุดอยู่หน้าโถงใหญ่ไม่ได้รีบร้อนเอ่ยปาก หากกลับเริ่มหยิบเอาของออกมาจากแขนเสื้อทีละชิ้นๆ จดหมายให้ปากคำ สองสามฉบับ แผ่นที่หนึ่งแผ่น เงินก้อนที่มีกระดาษหุ้มห่อไว้สองก้อน

ตอนมองเห็นเงินก้อน กว๋ยวนก็ส่งเสียงประศดเต็มแรงออกมาคราหนึ่ง

"เจ้าเอาของพวกนี้ออกมาด้วยเหตุใด" น้ำเสียงของสวีชื่อเคร่งขรึม ขึ้นเล็กน้อย คล้ายรับรู้ได้ถึงสิ่งผิดปกติบางอย่าง นางกระวนกระวายจนขยับกำไลหยกมันแพะบนข้อมืออย่างไม่สบายอกสบายใจ

เงินอิงเงยหน้ามองคุณนางคราหนึ่ง ก่อนจะหันมองไปทางองค์หญิงใหญ่

มุ่มปากยกอยู่ในองศาพิลึกพิลั่น "นี่คือหลักฐานคำให้การที่รวบรวมได้ในวันนี้ ทั้งหมดล้วนอยู่ที่นี้แล้ว"

เรือนรับรองเรียงบันชวอนอีตอัด แม้แต่เสียงเข็มหล่นก็ยังได้ยิน

"เจ้าเป็นบ้าอะไรของเจ้า" กัวยวนอดไม่ได้ที่จะพูดต่อว่าอีกฝ่าย

เงินจิ้นที่อยู่อีกด้านก็เริ่มนั่งไม่ติด นางแอบชำเลืองมององค์หญิงใหญ่ ขณะกำลังจะเอ่ยปากเตือนเงินอิง จู่ๆ แขนเสื้อก็ถูกใครบางคนดึงไว้

นางหันหน้ามองไปกลับพบว่าคนที่ดึงนางไว้เป็นสวี่ซื่อผู้เป็นมารดา สวี่ซื่อสายหน้าน้อยๆ ปรายตามองไปทางองค์หญิงใหญ่ปราดหนึ่ง

เงินจิ้นลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดนางก็ปิดปากเงียบ

เงินอิงเดินขึ้นหน้าต่ออีกสองสามก้าว สองมือวางของเหล่านั้นลงบนโต๊ะกลมหน้าสวี่ซื่อ หางตากลับเหลือบเห็นขาโต๊ะสลักดอกท้อใกล้แย้มบานกิ่งหนึ่ง

นางรู้สึกประหลาดใจ ภายใต้อสถานการณ์เช่นนี้เหตุใดตนเองยังสนใจเหลือบแลสิ่งต่างๆ เหล่านี้อีก

10

จากไม่พร้อมกลางฝนพรำ

"เจ้าสาม เจ้าคิดจะทำอะไร" สวีที่ชื่อถามขึ้นอีกครั้ง สีหน้าราบเรียบ
ไร้ความรู้สึก

องค์หญิงใหญ่กวาดสายพระเนตรมองเงินอิงคราหนึ่ง พระชนงาม
ที่โค้งสูงอยู่เล็กน้อยคู่่นั้นขมวดเข้าหากัน บริเวณหว่างพระชนงคล้ายมีคน
แต่มีหมึกไว้สองกลุ่ม

ทรงสะบัดแขนเสื้อพลางรับสั่งน้ำเสียงเฉื่อยเนือย "เด็กผู้นี้ เหตุใด
ต้องมากพิธิดด้วย เรื่องก็ผ่านไปแล้ว ข้าไม่ถือสาเอาความเจ้า"

"หม่อมฉันมิได้กระทำผิดอันใด ไม่จำเป็นต้องให้พระองค์อภัยโทษ
ให้เพคะ" เงินอิงตอบอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว

ท่าทางแข็งขืนอย่างไม่เคยมีผู้ใดกล้าทำมาก่อน

สวีที่ชื่อนำเบลี้นสืขึ้นมาทันที ขณะกำลังจะเอ่ยปาก เงินอิงก็
ชิงพูดขึ้นมาก่อน น้ำเสียงกระจ่างชัดเป็นพิเศษ "เรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้

เซียงซานเขียนจู่เป็นผู้ก่อ ความผิดมีสามประการ หนึ่งไม่เคารพอาวุโส ทำลายข้าวของของอดีตฮ่องเต้ สองซื้อตัวคนให้กระทำการใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่น กล่าวหาว่าพี่ใหญ่ของหม่อมฉันเป็นขโมย สามใช้อำนาจรังแกผู้คน ทำลายพระเกียรติของเหล่าราชินิกุลรวมถึงไทเฮา"

หลังกล่าวออกมารวดเดียวจบ นางก็ขึ้นไปยังข้าวของที่อยู่บนโต๊ะ น้ำเสียงกลับกลายเป็นจริงจัง "ทั้งหมดนี่คือหลักฐานคำให้การเพคะ" หลังจากนั้นก็ขึ้นไปยังประตูใหญ่เรือนรับรองที่อยู่ด้านหลัง "สาวใช้จวนเจิ้นหยวนโนหวเถาจือคือพยาน เมื่อครู่นางถูกสตรีสูงวัยสองคนนำตัวออกไป"

เรือนรับรองเงียบสงัดราวกับคนตายที่พูดไม่ได้ ทุกคนต่างสองตาเบิกโพลงปากอ้าค้าง

คุณหนูสามสกุลเงินผู้นี้เสียสติไปแล้วใช่หรือไม่ ถึงกับกล้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับองค์หญิงใหญ่เช่นนี้

หรือนางไม่กลัวถูกไทเฮาดำหนิเอา?

"หม่อมฉันพูดจบแล้ว ตอนนี้รู้สึกไม่ใคร่สบาย อยากกลับไปพักที่รถม้า หม่อมฉันทูลลาเพคะ" เงินอิงพูดขึ้นเป็นครั้งสุดท้าย น้ำเสียงหนักแน่นสงบนิ่ง นางค้อมกายแสดงคารวะ ก่อนจะหันหลังเดินออกจากเรือนรับรองไป

องค์หญิงใหญ่สี่พระพักตร์เขียวคล้ำ นางกำนัลที่อยู่ทางด้านหลังอ้าปากเตรียมตวาด

"หยางมามาตามออกไปดูหน่อย อย่าปล่อยให้เจ้าสามหลงทาง" สตรีชื่อชิงเอ๋ยปากขึ้นก่อน น้ำเสียงอ่อนละมุน ท่าทางสุภาพเยือกเย็น ดูไม่ออกเลยแม้แต่น้อยว่าคิดตัดหน้าชิงเอ๋ยปาก

หลังพูดจบนางก็หันไปมององค์หญิงใหญ่ สีหน้ายังคงละมุนละม่อม เหมือนทุกครั้ง "เจ้าสามยั้งเป็นเด็ก ขออย่าได้ทรงถือสากับเด็กไม่รู้ประสีประสาเลยนะเพคะ"

นางถอนหายใจเบาๆ คล้ายนึกขึ้นได้ถึงเรื่องทุกซี้ใจอะไรบางอย่าง ก่อนจะกล่าวต่อ "จะว่าไป หากสะใภ้รองมิได้ป่วย วันนี้นางต้องมาร่วมงาน ด้วยเป็นแน่ ยามนี้บ้านรองได้แต่ต้องพึ่งเจ้าสามดูแลจัดการ เด็กผู้นี้จะว่า ไปนับว่าน่าสงสารยิ่งนัก"

สวี่ซื่อพูดกลางดิ่งผ้าเช็ดหน้าออกมากดที่หางตา คล้ายโศกอาดูรยิ่ง คำพูดของสวี่ซื่อนี้เรียกได้ว่าเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก ขอเพียงองค์หญิงใหญ่ ทรงตำหนิอันใดออกมาแม้เพียงน้อย นันก็เท่ากับว่าทรงกำลังรังแกเด็กน้อย น่าเวทนาที่ไม่เพียงขาดบิดา แม้แต่มารดาที่กำลังล้มป่วย

องค์หญิงใหญ่ทรงถือตนว่ามีฐานะสูงส่ง ไหนเลยจะยอมเป็นตัวตลก ในสายตาผู้อื่น

ว่ากันด้วยเรื่องฐานะ เงินถึงยอมมีโทษฐานล่วงเกินเบื้องสูง ทว่า หากว่ากันด้วยเรื่องอายุ องค์หญิงใหญ่อายุยิ่งมากกว่ามารดาของเงินถึง อยู่หลายปี แล้วมีหรือจะบันดาลโทษะใส่ครุณีนี้ถ้อยนางหนึ่งต่อหน้าทุกคน

คำพูดเช่นนี้ของสวี่ซื่อนับว่าสมแล้วกับที่เป็นฐยหินใหญ่ แข็งแกร่ง อ่อนละมุน ไม่เพียงสามารถคลี่คลายสถานการณ์ได้ หน้าที่ยังไม่แสดง ท่าที่อ่อนแอให้ให้เห็น

บรรยากาศในเรือนรับรองผ่อนคลายลง

กัวยวนหน้าดำหน้าแดง โมโหอับอายแทบคลั่ง นางทำท่าจะลุกขึ้น หลายต่อหลายครั้ง แต่เพราะองค์หญิงใหญ่ทรงกตมีอนางไว้แน่น หน้าที่ยังไม่ส่งสายตาเฉียบขาดให้นางติดๆ กันหลายครั้งหลายหนจนนางมีอาจจะเปิด

โทสะ

เงินอิงในเพลานี้เดินออกมาอยู่ใต้ชายคาระเบียงทางเดินนานแล้ว
 สายตาของทุกคนอดไม่ได้ที่จะมองตามนางไป คุณางเอื้อระเหยมองหา
 ร่วมอยู่ใต้ชายคาระเบียงทางเดิน ปฏิเสธการปรนนิบัติของหยางมามา
 กับสาวใช้เสื้อสีคราม ก่อนจะยกร่มขึ้นเดินออกไปอยู่ท่ามกลางสายฝน
 เล็กละเอียดยี่โปรยปรายอยู่ทั่วแผ่นฟ้า

เรือนรับรองตกรู้อยู่ท่ามกลางความเงียบงัน แม้แต่เสียงลมหายใจ
 ก็ยังไม่ได้ยิน

ในเวลานั้นทุกคนต่างกำลังครุ่นคิดถึงปัญหาประการเดียวกัน
 คุณหนูสามสกุลเงินผู้วิเศษวิโสมาจากที่ใดกัน

เหตุใดถึงกล้ากระตักหนวดพยัคฆ์ขององค์หญิงใหญ่ หนาซ้ำยัง
 ปลีกตัวจากไปได้อย่างปลอดภัยเช่นนั้น นี่เป็นเพราะนางใจกล้าหรือเพราะ
 นางไซคดียิ่งกันแน่

ผู้คนจำนวนมากต่างกำลังครุ่นคิดอย่างเหม่อลอยไปชั่วขณะ...

งานเลี้ยงรับวสันต์คฤหาสน์อยู่หลังจบสิ้นลงแล้ว สีหน้าของผู้ซื้อ
 ฮุยฮินของซื้อคือเงินหยวนโนหวจนถึงสุดท้ายก็ยังคงตึงเครียดไม่คลาย

ที่สีหน้าย่าแย้แน่นอนว่าไม่ใช่มีเพียงนางผู้เดียว องค์หญิงใหญ่
 สองแม่ลูกนั้นเรียกได้ว่าย่าแย้ยิ่งกว่า

ทันทีที่นั่งลงบนรถม้า กว๋ยวนก็ไม่พูดไม่จา ดิ่งป็นทองบนศีระะลง
 ทิมแห่งใส่หัวใส่หน้าของเส้าหงพลางร้องก่นด่า "เจ้ามันน่าตายนัก!
 แพศยาหน้าไม่อาย! คนชั้นต่ำี่ง่า! เหตุใดเจ้าไม่ไปตายอยู่ในส้วมเสียให้
 รู้แล้วรู้รอด เหตุใดเจ้าไม่ไปตายอยู่ข้างนอก ข้าสั่งให้เจ้าหลบ! ข้าสั่งให้

เจ้าหลบไป!"

เส้าหงเจ็บบวดเนื้อตัวสั้น ไม่กล้าหลบเลี้ยง ทำได้แต่เพียงคุกเข่า
อยู่ที่นั่น น้ำตาเปื้อนเลือดอาบใบหน้าชวนสยดสยอง

"พอแล้วๆ เจ้าก็หยุดเถอะ" องค์หญิงใหญ่ทรงดิ่งก้วยวนไว้
สี่พระพักตร์อัปจนยิ่ง "แม้แต่กับสาวใช้ก็ยังไม่เว้น เจ้านี้เหลือเกินจริงๆ"

ถึงจะทรงตำหนิแต่น้ำเสี้ยงกลับยังคงอบอุ้มนอ่อนโยน ทรงประคอง
มือของก้วยวนขึ้นเป่า "เจ็บหรือไม่ ต้องให้แม่ช่วยนวดให้หรือเปล่า"

อารมณ์ขุ่นข้องที่อัดแน่นอยู่ในใจเป็นนานของก้วยวนลู๋ๆ ก็
ระเบิดออกทันที นางเขวี้ยงปิ่นในมือทิ้ง ถลากอดองค์หญิงใหญ่ร่ำไห้
เสี้ยงดัง พุดสะอึกสะอื้นว่า "จวนเจิงกั๋วกง...รังแกกันเกินไปแล้ว เสด็จแม่
เหตุใดถึงไม่ทรงลงโทษพวกนาง...ให้คุกเข่าสำนึกผิด เหตุใดถึงปล่อยให้
ลูกถูกพวกนางรังแกเช่นนี้"

นางกระที่บเท้าร่ำไห้ด้วยทั้งอัปอายและโมโห "คุณหนูสามบัดซบ!
ตัวบัดซบ! เสด็จแม่ ลูกต้องการให้นางชื้อเสี้ยงปิ่นนี้! ลูกต้องการล้างแค้น!"

องค์หญิงใหญ่ทรงโอบกอดนางไว้ ลูบแผ่นหลังของผู้เป็นบุตรอย่าง
เอ็นดูรักใคร่และรับสั่งอย่างทะนุถนอม "ได้ๆ เด็กดี เลิกร้องได้แล้ว ไว้แม่
ค่อยเข้าวังกราบทูลเรื่องนี้ต่อเสด็จยายเอง รับรองจะต้องให้คุณหนูสาม
สกุลเงินมาคุกเข่าอยู่แทบเท้าเจ้า ให้เจ้าได้จัดการตามแต่ใจ"

ไต้ยีนเช่นนั้นก้วยวนก็หยุดร้องทันที นางเงยหน้าดงามเปื้อนน้ำตา
ราวดอกสาลีพราวพรมด้วยหยาดฝนจ้องมององค์หญิงใหญ่ ดวงตาที่
เอ่อคลลด้วยน้ำตาเบิกกว้างกะพริบปริบๆ คล้ายเมื่อนึกอยากเชื่อ "เสด็จแม่
ทรงพุดจริง ไม่ใช่แค่คิดปลอบลูกใช้หรือไม่เพคะ"

"ดูเจ้าสิ หน้าตาเลอะเทอะมอมแมมหมดแล้ว แม่เคยโกหกเจ้าตั้งแต่

เมื่อไรกัน" องค์หญิงใหญ่ทรงจ้มปลายจมุมผู้เป็นบุตรี สีพระพักตร์เอ็นดูรักใคร่ แต่แล้วจู่ๆ พระชนงามของพระองค์ก็ลูต๋า พระสุรเสียงเย็นเยียบ "เรื่องในวันนี้แม่ทำไม่ถูกต้องที่ไม่ได้ให้ความเป็นธรรมกับเจ้า แต่เจ้าวางใจแม่ต้องให้คุณหนูสามสกุลเงินยอมรับผิดต่อหน้าเจ้าให้ได้ ถึงตอนนั้นเจ้าคิดจะจัดการกับนางเช่นไรก็แล้วแต่เจ้า"

"เสด็จแม่ติดต่อลูกยิงนั้!" ก้วย่วนเล็กร้องให้ นางยิ้มและกอดองค์หญิงใหญ่ สีหน้าเบิกบานยิ่ง "เสด็จแม่ คราวนี้ท่านห้ามขวางลูกอีก ลูกจะให้คนถอดเสื้อคุณหนูสามออก โบนางอย่างหนักกลางห้องโถงใหญ่ต่อหน้าทุกคน ดูซิว่าวันหน้านางจะใช้ชีวิตเยี่ยงไร"

"เอาเถอะๆ จะทำอะไรก็แล้วแต่เจ้า อยากรู้เช่นไรก็เช่นนั้น" องค์หญิงใหญ่รับสั่งด้วยความเมตตารักใคร่ ก่อนจะทรงหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาช่วยนางซับน้ำตา "เล็กร้องได้แล้ว ดูเจ้าสิ ร้องจนจะเป็นแมวลายอยู่แล้ว"

ก้วย่วนค่อยๆ หยุดร้องให้ พอเห็นเส้าหงยังคงคุกเข่าตัวตรงอยู่ตรงหน้า ใบหน้าเต็มไปด้วยเลือด นางก็ถ่มน้ำลายใส่อีกฝ่ายคราหนึ่ง พุดด้วยน้ำเสียงโกรธแค้นชิงชัง "หรือต้องให้ข้าเอ่ยปากเชิญ เจ้าไปตายอยู่ที่ใด ยังไม่รีบเล่าความจริงออกมาอีก"

77

ละอองฝนทิ้งจางนาง

พอได้ยินเช่นนั้นเส้าหงถึงกล้าหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดหน้าเช็ดตา นางเอ่ยปากเสียงสั้นว่า "เรียนเซียนจู่ หลังเอาหยกไปวางไว้ในห้องสุชา ผู้น้อยก็ทำตามคำสั่งของเซียนจู่ ไปเดินเล่นอยู่ข้างนอกรอบหนึ่ง ตอนกำลังจะกลับมาที่เรือนรับรองกลับถูกสาวใช้ผู้หนึ่งทำน้ำชาหกใส่จนเปียกโชกไปทั้งตัว สาวใช้นางนั้นพร่ำร้องขอความเมตตาไม่หยุด หน้าข้ายังลากลากผู้น้อยไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องสุชาของพวกบ่าวไพร่ ผู้น้อยกลัวว่าหากติดตามเซียนจู่ไปในสภาพนั้นจะเป็นการเสียมารยาทเลยตามนางไปสุดท้าย..." นางเนื้อตัวสั่นไม่กล้าพูดอะไรต่อ

ก๊วยวนสองตาเต็มไปด้วยเพลิงโทสะ โกรธที่ไม่อาจดิ่งปีนออกมา ทิ่มแทงใส่คนได้อีก

เรื่องราวหลังจากนั้นย่อมเดาได้ไม่ยาก เส้าหงต้องถูกคนวางแผนลากพาตัวไปห้องสุชาแน่ และคนที่วางแผนย่อมไม่แคล้วเป็นคุณหนูสาม

สกุลเงิน

เสียวางที่อยู่อีกด้านพอเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นก็ใจกล้าตรงเข้ามา ทบตีเส่าหงเต็มแรงสองที เอยปากรวดเร็วสีหน้าชิงชังว่า "หัวเจ้ามีแต่ ขี้เลื่อยหรือ ใครลากไปที่ใดก็ได้ไป ชาวบ้านเรียกให้เจ้าไปตายเจ้าจะไปตาย หรือไม่ ยังมีหน้ามาร้องห่มร้องไห้อีก"

เส่าหงไม่กล้าพูด ทำได้เพียงหมอบตัวสั้น น้ำตาไหลพรากไม่หยุด พรหมสี่ครามเปียกชื้นเป็นต่างดวงขึ้นมาทันที

"ช่างเถอะ เสียวาง เจ้าช่วยจัดการนางแทนข้าด้วย อีกเดี๋ยว พอลงจากรถม้าเจ้าก็จัดการหาผ้าคลุมหน้าให้นางใส่เสีย หน้าตาเช่นนี้ กว่าจะหายก็คงต้องอีกสักระยะ" ในที่สุดองค์หญิงใหญ่ก็มีรับสั่ง

เสียวางนึกโล่งอก รีบกดหัวเส่าหงขอบพระทัย ก่อนจะพานางไป จัดการที่มุ่มมหนึ่ง

องค์หญิงใหญ่ทรงโอบกัวยวนไว้ให้อ้อมแขนพร้อมรับสั่งนุ่มนวล "นิสัยของเจ้าอย่างไรก็ต้องเปลี่ยน แค่ว่าไพร่ผู้หนึ่งเท่านั้น หากรู้ลึก ซัดหูซัดตานักก็สั่งให้พวกมามาจัดการเสียเนียบเท่านั้นก็ได้แล้ว เหตุใด ต้องลงมือเอง"

กัวยวนนัยน์ตาแดงเรื่อขึ้นมาอีกคราว นางพูดสะอึกสะอื้น "ก็ลูก คับแค้นใจ คุณหนูสามนั้นเจ้าเล่หยิ่งนัก ลูก..."

นางพูดต่อไม่ออก น้ำตาหลังรินออกมาอีก

เพราะมีบุตรีเพียงหนึ่งเดียว องค์หญิงใหญ่จึงทรงเอ็นดูนางราวกับ ไชโยนิน ยามนี้พอเห็นกัวยวนรำไห้ออกมาอีก ไหนเลยจะยังตำหนิอีกฝ่าย ได้แม้เพียงครึ่งประโยค องค์หญิงใหญ่โอบกอดกัวยวนไว้พลางเอ่ยปาก เรียกแก้วตาดวงใจไม่หยุด หน้าซำยังรับปากนางอีกหลายต่อหลายเรื่อง

บรรยากาศภายในรถถึงได้ผ่อนคลายลงอีกครั้ง

บรรยากาศภายในรถม้าของจวนองค์หญิงใหญ่นั้นมารดาเมตตา บุตรีเอ็นดูรักใคร่กันเพียงใดไม่ต้องพูดถึง ทว่ารถม้าของจวนกั่วงยามนี้ กลับมีเพียงความเงียบงัน

หลังขึ้นรถม้าสี่ล้อก็ไม่กล่าวอะไรแม้แต่ครึ่งคำ นางทำเพียงหลับตา เอาแรงพิงร่างอยู่กับหมอนอิงปักลายทัศนียภาพสีด้าขาว หัวคิ้วขมวด เข้าหากันน้อยๆ คล้ายอ่อนล้า

บรรทมเพียงเงินอิงกับนางสองคนเท่านั้น แม้แต่สาวใช้ที่คอย ประนียบตรินน้ำให้สักคนก็ไม่มี ส่วนพวกเงินจิ้นถูกสี่ล้อไล่ให้ไปขึ้นรถม้า อีกคัน โดยมีสุหรินสามเส้นซื้อเป็นคนพาไป

เงินอิงเชื่อว่าบรรทมม้าคันนั้นบรรยากาศต้องคึกคักยิ่งยวดแน่ ด้วยนิสัยของเส้นซื้อ ต่อให้ไม่มีเรื่องอะไรนางก็ต้องหาเรื่องออกมาจนได้ ยิ่งไปกว่านั้นที่ชายหน้ายามนี้คือบ้านใหญ่ ล่วงเกินองค์หญิงใหญ่คือ บ้านรอง บ้านสามทำตัวสงบนิ่ง นางย่อมรอดูด้วยความยินดีปรีดา

ข้อดีของการดูไฟชายฝั่ง* คือไม่ว่าเช่นไรไฟนั้นก็ไม่มีทางลูกกลม มาถึงตัวได้ ดังนั้นเรื่องคึกคักครึกครื้นที่เกิดขึ้นนั้นย่อมน่าสนใจยิ่งนัก

ตอนกลับถึงจวนกั่วงพระอาทิตย์ก็ใกล้ลาลับขอบฟ้าแล้ว ฝนไม่รั้วหยุดตกตั้งแต่เมื่อใด แสงสายัณห์ทอดตัวเอียงเฉียงแหวกผ่านทะเลม่านเมฆ ลงมาจับอยู่บนพื้นพสุธา ไม่ต่างอะไรกับผ้าโปร่งสีทองผืนใหญ่

พวกสี่ล้อลงจากรถม้าเปลี่ยนมานั่งเกี้ยว เกี้ยวใหม่ครมหลังน้อย เคลื่อนผ่านประตูข้าง ทะลุโถงผ่านลานก่อนจะไปหยุดอยู่ที่หน้าประตู

* ดูไฟชายฝั่ง เป็นหนึ่งใน 36 กลยุทธ์พิชัยสงครามหรือกลศึกสามก๊ก หมายถึงจับตาดูความเคลื่อนไหวของ ฝ่ายศัตรูที่เกิดการขัดแย้งภายในกันเองเพื่อรอจังหวะอย่างสงบ

อุยฮวา* ทุกคนลงจากเก้าอี้ได้ไม่ทันไรโคมไฟสีแดงสองดวงเหนือประตู
อุยฮวาก็สว่างขึ้น แสงสีแดงทองสว่างไสวอบอุนราวกับเปลวเพลิง

"สะใภ้สามคงเหนื่อยแล้ว กลับไปพักผ่อนก่อนเถอะ ข้าจะพา
พวกเด็ก ๆ ไปกล่าวคำทักทายสูหยินผู้เฒ่าก่อน" สวีซื่อบอกต่อเส้นซื่อ
ด้วยท่าที่เกรงอกเกรงใจ

"ทำเช่นนั้น...คงไม่เหมาะกระมัง" เส้นซื่อไม่คิดจากไป นางสองตา
รีบวาวเป็นประกายด้วยความรู้สึกตื่นเต้น "ทุกคนไปกันหมด เว้นก็แต่ข้า
ที่ไม่ไป ทำเช่นนั้นสูหยินผู้เฒ่าจะคิดกับข้าเช่นไรเล่า"

"มีข้าอยู่ สูหยินผู้เฒ่าไหนเลยจะตำหนิเจ้า" สวีซื่อไม่เปิดช่องให้นาง
แม้แต่น้อย รอยยิ้มบนใบหน้ายังคงอ่อนโยนดังเก่า คล้ายตกหลงเจราจกัน
ได้ไม่ยาก

"สูหยินผู้เฒ่าขึ้นชอบความสงบ ไม่นิยมคนมาก สะใภ้สามหาได้
จำเป็นต้องไปไม่ แม้มีเรื่องอันใด ไร่สามเจ้าสองกับเจ้าสี่ภายหลัง
ก็เหมือนกัน"

มีเงินเชียงกับเงินทานไปพบสูหยินผู้เฒ่าสวีอยู่แล้ว นางมิได้คิด
จงใจก็อดกันบ้านสาม คำพูดของสวีซื่อนี้ชัดเจนมากพอแล้ว

เส้นซื่อแม้จะไม่พอใจแต่ก็ทำได้เพียงฝืนรับคำ ตอนเดินจากไป
สีหน้าของนางไม่สู้ดีนัก

ตลอดระยะเวลาสิบกว่าปีที่ 'ต่อสู้อำนาจ' กับสวีซื่อมา นางไม่เคย
ชนะอีกฝ่ายได้เลยแม้แต่สักครั้ง เรื่องนี้กระตุ้นอารมณ์อยากเอาชนะ
ของนางยิ่งยวด ยิ่งพ่ายแพ้กยิ่งฮึกเหิม ทุกครั้งที่พ่ายแพ้ นางก็จะหาหน้
ไปสองสามวันก่อนจะหวนกลับมาใหม่ สวีซื่อจึงคุ้นเคยกับพฤติกรรมเช่นนี้

* ประตูดุยฮวา หรือประตูบุปผาระย้า เป็นประตูที่มีเสาตลอดสองด้านอยู่ด้านข้าง ไม่ยาวจรดดิพื้น ประตูและ
แผ่นไม้ที่ยึดโยงเสาไว้ นั้นจะมีการแกะสลักวาดภาพไว้อย่างงดงามวิจิตร

ของอีกฝ่ายนานแล้ว

หลังไล่เส้นซื้อจากไปเป็นที่เรียบริ้อย สวีซื้อก็พาพวกเงินจิ้นไปยัง เรือนหมิงหยวน

เรือนหมิงหยวนเป็นที่พำนักของสุหยินผู้เฒ่าสวี ตั้งอยู่บริเวณ ส่วนกลางของจวน ประกอบด้วยเรือนย่อยห้าหลัง สามหลังรับแสงได้ดี อีกสองหลังได้รับแสงน้อย ด้านนอกยังประกอบด้วยห้องข้าง โถงรับรอง ส่วนหน้า และเรือนอุ่น รูปแบบถูกต้องตามมาตรฐาน ลานกว้างโล่ง รูปทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสสงบเงียบไม่สับสนวุ่นวาย ขนาดฝุ่นที่ฝังอยู่ระหว่าง ช่องว่างของแผ่นอิฐเขียวครามก็ยิ่งถูกปิดกวดจนสะอาดเอี่ยม

เพราะรู้ข่าวแต่แรกแล้ว สุหยินผู้เฒ่าสวีจึงสั่งหญิงรับใช้อาวุโสที่ชื่อ หลิวเป่าซ่านจายาให้รอเฝ้าอยู่ที่ด้านนอก ทันทีที่เห็นสวีซื้อพาคนเข้ามา หลิวเป่าซ่านจายาก็ระบายรอยยิ้มเต็มใบหน้า ตรงเข้าไปต้อนรับพลาง เอ่ยปาก "สุหยินใหญ่ คุณหนูทั้งหลายมาได้เวลาพอดี สุหยินผู้เฒ่ากำลัง จะให้คนไปตามตัวพวกท่านมาพูดคุยสนทนาแก้เบื่ออยู่เสีย พวกท่าน มาถูกจังหวะเช่นนี้ สุหยินผู้เฒ่าย่อมต้องดีใจแน่นอนเจ้าค่ะ"

สวีซื้อแม่ในใจจะเต็มไปด้วยความรู้สึกลัดกลุ้ม แต่ยามนี้อย่างไร ก็ยังต้องบั้นยิ้ม นางเอ่ยปากหยอกเย้าอีกฝ่าย "อีกไม่นานก็จะถึงเวลาอาหาร พวกเราแวะมาไม่นานก็จะไปแล้ว ไม่รบกวนเวลาอาหารของสุหยินผู้เฒ่า รบกวนมาเรียนสุหยินผู้เฒ่าเช่นนี้เกิด"

"สุหยินใหญ่ชอบพูดเล่นยิ่งนัก" หลิวเป่าซ่านจายายิ้มสองตาเหยยเป็นเส้น นางแสดงคารวะต่อคุณหนูทั้งหลายตามลำดับ ก่อนจะหันกลับไปนำทาง "สุหยินผู้เฒ่ารออยู่ในห้องแล้ว ผู้น้อยนำทางทุกท่านไปเอง"

ขณะกำลังพูดคุยสัพพยก ท่ามกลางวงล้อมของพวกสาวใช้ ในที่สุด

พวกนางก็เดินไปถึงหน้าประตูเรือนประธาน ทุกคนต่างพากันหยุดพูด หลิวเป่าชานจายาเดินขึ้นหน้าเล็กมานประตูออกด้วยตนเอง ปล่อยให้คนอื่น ๆ เดินเข้าไปภายใน

ในห้องแม้จะยังไม่ได้อุจจุม แต่กลับไม่มีดมิต แสงสีแดงทอง ฉาบอยู่บนหน้าต่างกระดาษ พระอาทิตย์ค่อยต่ำไปทางทิศตะวันตก ภายในห้องเต็มไปด้วยความเงียบสงัด

ทุกคนลอดผ่านซุ้มสลักลายเถาอรุณละเอียดประณีตระหว่างหัวเสา เลี้ยวผ่านบังตาไม้จันทร์หกพับฝั่งกระจกลายสนกระเรียนอายุวัฒนะ เดินตรงเข้าไปยังห้องเชื่อมฝั่งตะวันออกเจียบๆ สวีชื้อนำพาเหล่าคุณหนู ขึ้นหน้าแสดงคารวะ

"ลุกขึ้นเถอะ นิ่งสิ" สุหยินผู้เฒ่าสวีท่าทางเปี่ยมเมตตา นางยกมือขึ้น น้อยๆ หลิวเป่าชานจายาก็รีบค้อมเอว พาพวกสาวใช้ถอยจากไป

ทุกคนนั่งลงตามลำดับอาวุโส สวีชื้อเองก็ไม่ยอมเสียเวลานางกล่าวรายงานแฉ่วเบา "ขอสุหยินผู้เฒ่าได้โปรดให้อภัย ข้าไม่ควรรีบร้อนแะมาเช่นนี้ แม้นมีคำพูดอันใดก็ไม่ควรพูดต่อหน้าพวกเด็กๆ ทว่าวันนี้เรื่องที่เกิดขึ้นมิใช่เรื่องเล็กๆ ข้าหากกล้าตัดสินใจโดยพลการไม่จึงใคร่ขอสุหยินผู้เฒ่าช่วยชี้แนะ เด็กๆ พวกนี้ล้วนอยู่ที่นั่นตอนเกิดเรื่องเจ้าคะ"

สุหยินผู้เฒ่าสวีส่งเสียง "อืม" ออกมาคำหนึ่ง มิได้ปฏิเสธและมีให้เห็นชอบ

สวีชื้อหันมองไปทางเงินเซียง กล่าวน้ำเสียงอ่อนโยนว่า "เจ้าสองเด็กดี เจ้าเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ท่านย่าฟังเถิด"

อาจเพราะเงินเซียงได้รับการชี้แนะมาก่อน ยามนี้จึงไม่มีที่ท่า

ประหลาดใจอันใด แต่ถึงกระนั้นก็ยังคงเห็นได้ชัดว่านางตื่นตื่นน้อยอยู่
เล็กน้อย บางทีอาจเพราะต้องตอบคำถามต่อหน้าฐุหยินผู้เฒ่าสรี

12

อะไรคือสิ่งที่เรียกว่าเหตุและผล

เงินเซียงเล่าเรื่องยืดยาวเพราะนางเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด หน้าซำยังอยู่ในเรือนรับรองนั้นมาโดยตลอด อีกทั้งยังรู้เรื่องราวทั้งหมดดีกว่าเงินอิง ดังนั้นจึงเล่าได้กระจ่างแจ้ง

หลังเล่าจบ สวีซื่อก็พูดน้ำเสียงอ่อนละมุน "นั่งลงเถอะ ลำบากเจ้าแล้ว ตีมน้ำดับกระหายเสียก่อน"

ใบหน้าดงามของเงินเซียงแดงระเรื่อขึ้นมาหน่อยๆ นางค้อมกายนั่งกลับลงไป

สวีซื่อหันไปหาฮูหยินผู้เฒ่าสวีอีกครั้ง เอ่ยปากอย่างไม่เร็วไม่ช้าว่า "ฮูหยินผู้เฒ่าดูเอาเถิด เรื่องราวก็เป็นเช่นนี้ ยังมีเรื่องที่เราสองไม่เห็นอีก ตอนพวกเรากล่าวอำลา องค์หญิงใหญ่สี่พระพักตร์บั้งตั้งตลอดเวลา พักพระพักตร์เพียงครั้งก็เสด็จจากไปแล้ว หน้าซำยังจูงฮูหยินรองสกุลผู้พูดคุยเรื่องราวสารพัดสารพัน เชื่อว่าเรื่องราวในวันนี้พวกเราคงล่วงเกิน

องค์หญิงใหญ่ไม่ใช่น้อยแล้วเจ้าคะ"

นางพูดพลางถอนหายใจออกมายาวๆ คราหนึ่ง ยกผ้าเช็ดหน้า ขึ้นกดซับลงบนทางตา จู่ๆ ก็สะอึกสะอื้น "ลูกจิ้นเป็นลูกที่ข้าให้กำเนิด ต้องทนรับความอยู่ดีธรรมใหญ่หลวงเช่นนี้ ข้ารู้สึกเจ็บปวดใจนัก ทว่า ในเมื่อองค์หญิงใหญ่รับสั่งยอมรับผิดชอบแล้ว ข้าย่อมไม่ควรต่อปากต่อคำ คิดเอาชนะคะคานอันใดกับนางอีก อย่างไรก็ตามก็ต้องคำนึงถึงส่วนรวม เอาไว้ก่อน ทว่ายามนี้ดูท่าองค์หญิงใหญ่จะกริ้วมาก เรื่องอื่นอันใด ข้าไม่กล้า กลัวก็แต่จะทรงหาเรื่องสร้างความวุ่นวายจนเรื่องนี้ไปถึง พระเนตรพระกรรณของไทเฮา หากเป็นเช่นนั้นคงไม่ดีแน่"

นางคล้ายยิ่งพูดยิ่งเป็นกังวล จึงถอนหายใจยาวๆ ออกมาอีกครั้ง ก่อนจะเก็บผ้าเช็ดหน้า "ยามนี้ถึงใครขอคำชี้แนะจากสุหยินผู้เฒ่า เรื่องนี้ พวกเราควรจัดการเช่นไรดีเจ้าคะ"

เงินจิ้นนั่งไม่เป็นสุข คิดเอ่ยปากก็ทำได้แค่หยุดไว้ นางได้แต่คิด เท่านั้น ก็เหมือนตอนอยู่ในเรือนรับรองที่นางหมายจะเอ่ยปากนั้นปะไร

สุหยินผู้เฒ่าสรีปัดเปลือกตาลงน้อยๆ นั่งเงิบอยู่เป็นนานคล้าย ึ่งับหลับ

สรีที่ซอกกับสุหยินผู้เฒ่าสรีเดิมคืออาหลานกัน นางเข้าใจนิสัยของ อีกฝ่ายเป็นอย่างดี นางรู้ดีว่าในเวลาที่ไม่เหมาะจะรบกวน จึงทำเพียง นั่งจิบชาเจียบๆ

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ สุหยินผู้เฒ่าสรีก็ขยับกายน้อยๆ อยู่บน เก้าอี้ บริภาษพูดออกมาเนิบๆ "เจ้าสาม เจ้ามีอะไรจะพูดหรือไม่"

เงินอิงลุกขึ้นยืน ค้อมกายคารวะอีกฝ่ายก่อนจะยัดตัวตรง "มีเจ้าคะ ท่านย่า"

สรีที่ช็อกวาดตามองนางด้วยสายตาเหมินเฉยพลางใช้ผ้าเช็ดหน้ากด
ซับลงที่มุมปาก

ฮูหยินผู้เฒ่าสรีรู้สึกประหลาดใจ คล้ายนึกไม่ถึงว่าเงินอิงมีอะไร
ต้องการจะพูด นางตะลึงไปเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้า "ได้ เช่นนั้นเจ้าว่ามา"

เงินอิงค้อมกายแสดงคารวะอีกครั้ง พุดน้ำเสียงกระจ่างชัด "ท่านย่า
ท่านป้าใหญ่พูดเหตุและผลกลับกันแล้ว"

สรีช็อตตะลึง ผ้าเช็ดหน้าค้างอยู่ห่างจากริมฝีปาก

เหตุใดจู่ๆ นางถึงยกเอาเรื่องเหตุและผลขึ้นมาพูด

หรือเงินอิงคิดว่าไม่ควรเอ่ยปากขอรับโทษจากฮูหยินผู้เฒ่า

ขอรับโทษมีอะไรเกี่ยวกับเหตุและผล

"เหตุและผลอะไรของเจ้า" สรีช็อกถาม หัวคิ้วขมวดเข้าหากันน้อยๆ

"เรียนท่านป้าใหญ่ ที่หลานพูดคือเหตุและผลของเรื่องทั้งหมดที่
เกิดขึ้นในวันนี้" เงินอิงตอบน้ำเสียงสงบนิ่ง "พวกเราล่วงเกินองค์หญิงใหญ่
ไม่ใช่ผล หากแต่เป็นเหตุ เพราะองค์หญิงใหญ่มีพระทัยหมายสรางความ
ลำบากใจให้กับจวนกั่วงอยู่แต่แรก ดังนั้นถึงได้เกิดเรื่องเซียงซานเซียงจู่
ใส่ไคล้พี่ใหญ่"

ฮูหยินผู้เฒ่าสรีที่เฝ้าปรือตามาโดยตลอดลืมหูลืมตาขึ้นเป็นครั้งแรก
แววดารารกับบอสนี่ बातเย็นเยียบกวาดมองมาทางเงินอิง

เงินอิงตระหนกผู้ได้ทันที นั่นไม่ใช่สายตาที่หญิงชราผู้หนึ่งพึงมี

คมกริบ วับวาว เฉียบขาด แฝงไว้ซึ่งพลังทะลุทะลวงรุนแรงประหนึ่ง

อสนี่ बातฟาดใส่ร่าง ทำเอาคนหนาวสะท้านไปทั่วทั้งสรรพางค์กาย

เพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ ทั้งสองต่างเบนสายตาไปทางอื่น

สายตาเย็นชาของฮูหยินผู้เฒ่าสรีกับสายตาสงบนิ่งของเงินอิง

ราวกับโขกออกมาจากพิมพ์เดียวกัน

สูญยินผู้เฒ่าสวีไม่โปรดปรานหลานสาวผู้นี้ยิ่ง ก็เหมือนกับเงินอิงที่ไม่ปลื้มท่านย่าของตนเองสักเท่าใด

อันที่จริงนับตั้งแต่เงินอิงจำความได้ นางก็ไม่อาจนึกชอบท่านย่าของตนเอง ส่วนสูญยินผู้เฒ่าสวีนับตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นเงินอิงนางก็รักใคร่เอ็นดูหลานสาวสีหน้าราบเรียบไร้ความรู้สึกผู้นี้ไม่ลง

ทว่าในเวลาเนีย่าหลานที่ต่างซังน้ำหน้าซึ่งกันและกันกลับประหลาดใจที่รับรู้ได้ถึงความสอดคล้องทางด้านความคิดอ่านบางอย่างของกันและกัน

มุมปากของเงินอิงยกขึ้นในองศาแปลกประหลาด สูหยินผู้เฒ่าสวีหลับตาลงอีกครั้ง "ไม่รู้ว่่าเพราะไม่อยากเห็นหลานสาวเจ้าของรอยยิ้มพิลึกพิลั่นนั้น หรือว่าต้องการใช้วิธีการนี้แสดงถึงความลึกล้ำของตนเองกันแน่

"เจ้าสาม คำพูดนี้ของเจ้าหมายความว่าเช่นไร" สวีชื้อถามขึ้นอีกคราว หัวคิ้วขมวดเข้าหากันแน่นมากขึ้นทุกที ทำให้นางแลดูหน้าเนื่อขมวดมากขึ้นเรื่อย ๆ

"หลานได้ยินว่ายามนี้ใกล้เลือกพระชายาเอกในองศ์รัชทายาทแล้ว" เงินอิงไม่ได้ตอบคำถามของสวีชื้อตรง ๆ หากกลับเปิดเรื่องใหม่ด้วยน้ำเสียงเฉื่อยเนือย

คำพูดนี้ทำสวีชื้อหน้าเปลี่ยนสีได้สำเร็จ เสียงของนางยกสูงขึ้นโดยไม่รู้ตัว "เจ้าว่าอะไรของเจ้า เรื่องคัดเลือกพระชายาเอกในองศ์รัชทายาทเกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้ด้วย"

เงินอิงลอบถอนใจออกมาคราวหนึ่ง น้ำเสียงยังคงสงบนิ่งเหมือนเก่า "หลานเองก็ได้ยินคนพูดมาเช่นกัน องศ์หญิงใหญ่หย่งหนึ่งหมายมั่นปั้นมือ

จะให้สตรีสกุลแก้วได้เข้าวัง"

"เจ้าพูดว่า...สกุลแก้ว?" สตรีชื่อไม่นึกอยากเชื่อ

องค์หญิงใหญ่หยิ่งหนึ่งอภิเษกกับแก้วจุ่น บุตรชายคนโตของภรรยาเอกของซิงจี้ป้อ เรื่องนี้ในเวลานั้นนับเป็น 'เรื่องใหญ่' เรื่องหนึ่งหนึ่งก็ด้วยเพราะองค์หญิงใหญ่มีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา โดกว่าแก้วจุ่นถึงสองปี เรียกได้ว่าออกเรือนตอน 'สูงวัย' สองเพราะแก้วจุ่นเป็นพ่อม่ายภรรยาตายตอนอายุสิบเก้า อายุยี่สิบกลายเป็นราชบุตรเขย ตอนปลายปีที่อภิเษกขององค์หญิงใหญ่ทรงให้การประสูติเซียงซานเซียงจู

ส่วนองค์หญิงใหญ่เหตุได้ถึงยอมอภิเษกสมรสกับพ่อม่ายอย่างแก้วจุ่นแค่ดูจากรูปร่างหน้าตาของเซียงซานเซียงจูก็รู้ได้แล้ว

แก้วจุ่นตอนวัยหนุ่มซัดว่าเป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลามีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในเมืองเซียงจิง ต่อให้ตอนนี้คนเข้าสู่วัยกลางคน แต่ถึงอย่างไรก็ยังคงหล่อเหลางามสง่า องค์หญิงใหญ่ในยามนั้นตกหลุมรักอีกฝ่ายตั้งแต่แรกเห็น ยินกรานว่านอกจากเขาแล้วไม่ขออภิเษกกับผู้ใดทั้งสิ้นสุดท้ายด้วยเพราะบุญพาวาสนาส่ง ทำให้สมตั้งใจปรารถนา

งานอภิเษกสมรสนี้ว่ากันว่าเซียวไทเฮากับฮ่องเต้องค์ปัจจุบันพระราชทานให้

เพราะเซียวไทเฮาทรงมีองค์หญิงใหญ่หยิ่งหนึ่งเป็นพระราชธิดาเพียงพระองค์เดียว ดังนั้นจึงทรงรักใคร่เอ็นดูพระองค์มากเป็นพิเศษ ในรัชศกหยวนจยาปีที่หนึ่ง ราชสำนักกำลังตกอยู่ในภาวะหน้าลี้หน้าขวานฮ่องเต้หยวนจยาเพิ่งขึ้นครองราชย์ ในมีเหล่าอ๋องคอยจ้องตาเป็นมันนอกมีศัตรูแข็งแรงแอบล้อม บัลลังก์ฮ่องเต้ไม่มั่นคง ต้องการความช่วยเหลือจากไทเฮาเป็นการด่วน

ตามตรอกเล็กซอยน้อยต่างเล่าลือกันว่าที่งานแต่งงานนี้เกิดขึ้นได้นั้นก็ด้วยเพราะฮ่องเต้กับไทเฮาทำข้อตกลงกัน แน่แน่นอนว่าเป็นเพียงข่าวลือเท่านั้น ไม่มีใครกล้ายืนยัน

แต่ไม่ว่าเช่นไรชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาหน้าซำยังมีความสามารถอย่างก้าวจูนกับองค์หญิงใหญ่หย่งหนึ่งผู้สูงศักดิ์แห่งราชสำนักต้าฉู่ก็กลายเป็นทองแผ่นเดียวกัน นี่ย่อมนับเป็นเรื่องดีของราชสำนักต้าฉู่ นี่เป็นความจริงที่ทุกคนล้วนเห็นได้ด้วยตา

"พวกเจ้ากลับไปกินอะไรก่อนเถอะ" สุหยินผู้เฒ่าสวี่มองไปทางพวกเงินจิ้น หลังจากชะงักไปชั่วขณะนางก็จงใจส่ายหน้าขึ้นอีกประโยค "เจ้าสาม เจ้าอยู่ที่นั่นก่อน"

สวี่ซื่ออ้าปากค้างก่อนจะปิดกลับลงไปพลางส่งสายตาไปลอบขลุ่ยไปทางเงินจิ้น

คำสั่งของสุหยินผู้เฒ่าสวี่ไม่มีผู้ใดกล้าขัด พวกเงินจิ้นเดินจากไปอย่างรวดเร็ว ภายในห้องเหลือแค่คนสามคน

"เจ้าไปเอาชานี้มาจากที่ใด" สวี่ซื่อเอ่ยปากเป็นคนแรก สีหน้าเคร่งขรึม เก็บซ่อนสายตาคาดคะเนไว้

"ตอนหลานไปงานชุมนุมกวีจวนชิงจี้อีกครั้งก่อน ได้ยินพวกบ่าวไพร่เก่าแก่ในจวนแอบวิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องดังกล่าวเจ้าคะ" เงินจิ้นตอบ

13

มิดนล็กมัทเพิมา

"ปาวไพร่?" ได้ยินเช่นนั้นสวี่ซื่อก็ตะลึงไปชั่วขณะ สีหน้าเคร่งขรึม จางหายไปอย่างรวดเร็ว ทำทางคล้ายหิวเหาะไม่ได้ร้องไห้ก็ไม่ออก นาง หันไปบอกกับฮุยฮินผู้เฒ่าสวี่ "เจ้าสามอายุยังน้อย ไม่รู้ประสีประสา ขอฮุยฮินผู้เฒ่าอย่าได้ถือสาเจ้าคะ"

พูดจบนางก็หันไปทางเงินอิงอีกคราว เอ่ยปากด้วยสีหน้าจวนใจ "เจ้าสาม คำพูดของพวกปาวไพร่หาเชื่อถือได้ไม่ คนชั้นต่ำมักเอ่ยวาจา เหลวไหล วันทั้งวันหาเป็นเรื่องจริงอันใดหลุดออกจากปากไม่ เจ้าเองก็ เหลือเกินจริงๆ แต่ได้ยินเสียงลมวูบหนึ่งก็พานเข้าใจว่าฝนจะตก ทำเอา ป้าตกอกตกใจหมด"

"เดิมทีหลานเองก็ไม่เชื่อ" เงินอิงเอ่ยปากเห็นพ้องกับคำพูดของ อีกฝ่าย ทว่าจู่ๆ ดวงตาสุกใสเป็นประกายคู่หนึ่งก็หันมองไปทางสวี่ซื่อ แผลงไว้ซึ่งความหมายลึกล้ำ "ทว่ากรที่เซียงซานเขียนจู่จู่ๆ ก็หันมา

เล่นงานพวกเราเช่นนี้กลับทำให้หลานเปลี่ยนความคิด หลานคิดว่า คำวิพากษ์วิจารณ์ของบ่าวไพร่เก่าแก่พวกนั้นหาใช่คำพูดโคมลอยไม่"

แต่ไหนแต่ไรจวนองค์หญิงใหญ่กับจวนเชิงกั้ววงก็น้ำบ่อไม่ยุ่งกับ น้ำคลอง* กั้ววงกับเงินจิ้นถึงจะไม่ลงรอยกันสักเท่าใดนัก แต่นั่นก็แค่ เรื่องเด็กสาวคือร้อนหัวแข็งที่อยากเอาชนะคะคานกันก็เท่านั้น ไม่เคย กลายเป็นความขัดแย้งระหว่างสองจวน

ทว่ายามนี้กั้ววงกลับลงมือโหดเหี้ยมร้ายกาจ ไหนเลยจะยังเป็น เพียงเรื่องเล่นสนุกๆ ของพวกเด็กสาวอีก

สวี่ซื่อใจเด่นระส่ำ จู่ๆ นางก็ตระหนักได้ถึงอะไรบางอย่าง นาง นึกเป็นกังวลขึ้นมา "ลูกจิ้น..."

เพียงพูดออกมาสองคำ ไอ่เย็นก็แพร่สะพัดไปทั่วทั้งร่าง นางเนื้อตัว สั่นสะท้านอย่างไม่อาจควบคุม

กั้ววงหันปลายกระบี่ใส่เงินจิ้น หมายถึงทำลายชื่อเสียงของนาง นั้นมิแสดงให้เห็นชัดอยู่แล้วหรือไรว่า...

"เชื่อว่าในวังย่อมต้องมีข่าวลือแพร่สะพัด" สุหยินผู้เฒ่าสวี่ค่อยๆ เอ่ยปากด้วยน้ำเสียงเซื่องช้า

หากมิใช่เพราะได้ยืมข่าว องค์หญิงใหญ่ไหนเลยจะยอมให้กั้ววง ลงมือกับเงินจิ้น

เงินจิ้นไม่พูดอันใดอีก ทำเพียงค้อมกาย นั่งกลับลงบนเก้าอี้

บางทีด้วยไหวพริบปฏิภาณสายตากว้างไกลของสุหยินผู้เฒ่าสวี่ เรื่องพวกนี้นางย่อมมองออกได้แต่แรก

"เจ้าทำได้ดีมาก" สุหยินผู้เฒ่าสวี่พูดขึ้นอีกครั้งพลางหันมองไปทาง

* น้ำบ่อไม่ยุ่งกับน้ำคลอง เป็นสำนวน หมายถึงต่างฝ่ายต่างไม่ก้าวก้าวซึ่งกันและกัน

เงินอิง⁺

สายตาคมกริบของนางหายไปแล้ว ที่เข้ามาแทนที่คือแวตาคมตาดำ
ที่ชุ่มชมยกย่อง

"เจ้าทำได้ดีมาก" นางพูดซ้ำอีกครา

คราวนี้สัวี่ชื่อเริ่มเข้าใจขึ้นมาบ้างแล้ว

เงินอิงทำได้ดีจริงๆ⁺

ตำแหน่งเชิงกัวกงสืบทอดมาถึงยามนี้เพิ่งจะแค่สามชั่วคนเท่านั้น
วันหน้ายังสืบทอดต่อไปได้อีกสองชั่วรุ่น รักษาความรุ่งโรจน์อีกหลายสิบปี
ไม่ใช่ปัญหา ทว่าอำนาจของกัวกงในเวลานี้กลับเติบโตใหญ่เกินไป ไม่ต้อง
พูดถึงกำลังทหารในมือ แม้แต่บุตรชายทั้งสี่ก็ยังเจริญก้าวหน้า

ชื่อเงินอิงชวินทำงานเป็นเสมียนอยู่ในกองบัญชาการทหาร
ส่วนกลาง* สองเต้มักทรงให้เขาปฏิบัติงานในตำแหน่งสำคัญ วันหน้า
ย่อมมีโอกาสได้ขึ้นเป็นรองผู้บังคับการทหาร บุตรชายคนรองเงินอิง
เป็นบัณฑิตฝึกงานในสำนักราชบัณฑิต ก่อนหายตัวไปเคยขึ้นเป็นถึง
ผู้ช่วยเสนาบดีกรมโยธา บุตรชายคนที่สามเงินอิงเป็นบัณฑิตจิ้นชื่อ
สองป้ายประกาศ** ยามนี้ทำงานเป็นเจ้าหน้าที่สอบสวนอยู่ที่ศาลยุติธรรม
บุตรชายคนที่สี่เงินอิง เมื่อหลายปีก่อนสอบเป็นบัณฑิตชิวไฉ ช่วงนี้กำลัง
เตรียมตัวเข้าร่วมการสอบเซียงชิวไฉในปีหน้า

จวนเชิงกัวกงในเวลานี้ไม่ใช่จวนขุนนางที่มีความดีความชอบธรรมดาๆ

* หน่วยงานบัญชาการทหารสูงสุดรับพระราชโองการจากฮ่องเต้โดยตรง

** บัณฑิตจิ้นชื่อสองป้ายประกาศ เป็นคำเรียกบัณฑิตที่ผ่านทั้งสนามสอบเซียงชิวไฉในระดับมณฑล และ
สนามสอบฮุยชิวไฉระดับประเทศ ก่อนจะมีชื่อติดป้ายประกาศทอง การสอบขุนนางในสมัยโบราณ (เคอจิว)
แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ โดยสอบเลื่อนทีละระดับขึ้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัดเรียกว่าการสอบ
ตงชิว ผู้สอบผ่านได้เป็นชิวไฉ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบเซียงชิวไฉในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจิวไฉริน
ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับฮุยชิวไฉที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นชื่อ ได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบ
ทั้งสามระดับจะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตี้ยนชิวไฉเพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอก
ชั้นหนึ่งมีสามคน เรียงตามคะแนนเรียกว่าจ้วงหยวน (จอหงวน) บังเหียน และทันฮวา

อีกต่อไป หากแต่มีสถานะเป็นถึงครอบครัวตระกูลขุนนาง หน้าซำยังเป็นครอบครัวขุนนางที่มีกำลังทหารอยู่ในกำมือ

สถานการณ์เช่นนี้คิดจะเลี้ยงไม่ให้เกิดเป็นเป้าสายตาย่อมเป็นไปได้ยาก หากบอกว่าฮ่องเต้ตั้งพระทัยที่จะพระราชทานตำแหน่งพระชายาเอกในองค์รัชทายาทให้ บางทีนั้นอาจเพราะต้องการสร้างสายสัมพันธ์

"เรื่องนี้จวนกั้วกงมิได้นึกสนใจ" สวีซือสีหน้าขริมลงเล็กน้อย น้ำเสียงกลายกลับจริงจัง "อีกอย่างพวกเราก็ไม่จำเป็นต้องใช้วิธีเสียแข่งเสียขาเช่นนั้น ตาสุ่นชมองคนต่ำโดยแท้"

"ถึงพวกเราจะคิดเช่นนี้ แต่ผู้อื่นก็เชื่อว่าคิดแบบเดียวกัน" สุหยินผู้เฒ่าสวีถอนหายใจออกมาคราหนึ่ง "จวนกั้วกงของพวกเรานั้นไม่รู้มีสายตายับจ้องอยู่กี่มากน้อย"

สวีซือพยักหน้ารับก่อนจะหันหน้าไปทางเงินอิง นางพูดออกมาด้วยน้ำใสใจจริง "เด็กดี โชคดีที่วันนี้มีเจ้าอยู่ หากไม่ใช่เพราะเจ้าพูดเช่นนั้นต่อพระพักตร์องค์หญิงใหญ่ ก็ไม่รู้ว่าคุณอื่นจะเข้าใจว่าสกุลเงินของเราเป็นเช่นไร" พูดๆ ไปขอบตานางก็แดงก่ำ สวีซือใช้ผ้าเช็ดหน้ากุดซั้บหางตา "น่าสงสารก็แต่ลูกจีน จูๆ ก็ต้องพบกับเรื่องร้ายโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวเช่นนี้"

ฮ่องเต้หยวนจยาทรงเป็นบุตรกตัญญู ถึงจะไม่ใช่บุตรในอุทรของเซียวไทเฮา ทว่านับแต่ทรงขึ้นครองบัลลังก์จวบจนทุกวันนี้ เซียวไทเฮาก็ทรงช่วยเหลือพระองค์อยู่ไม่ใช่น้อย ความรู้สึกกระหว่างบุตรมารดาคุณี้เรียกได้ว่าลึกล้ำไม่ธรรมดา

ไม่ว่าฮ่องเต้หยวนจยาจะมีพระราชหฤทัยหมายหยั่งเชิงหรือทรงมีเจตนาเช่นนั้นจริง จวนกั้วกงก็ไม่ควรแสดงท่าทีขัดแย้ง

เงินอิงวันนี้แม้จะเห็นชัดว่าที่นางล่วงเกินคือองค์หญิงใหญ่ แต่
อีกนัยนางกำลังล่วงเกินเซียวไทเธออยู่ เชื่อว่าหากฮ่องเต้หยวนจยา
ทอดพระเนตรเห็นก็ต้องครุ่นคิดพิจารณาแล้วพิจารณาอีกเช่นกัน

"สกุลเงินของพวกเราเป็นก็แต่ขุนนางสัตยี่ชื่อ" สุหยินผู้เฒ่าส่ว
กล่าวน้ำเสียงหนักแน่นจริงจัง

จวนเชิงก็วงไม่เคยมีใจคิดอิงแอบผู้ใด และยังไม่เคยคิดยืมอำนาจ
ฮ่องเต้ขยายอำนาจ เจตนาธรรมนี้เงินอิงได้แสดงออกมาให้เห็นอย่าง
ประจักษ์ชัดแล้ว

"เพียงแต่...ไม่ว่าเช่นไรองค์หญิงใหญ่ก็เป็นพระชนิษฐาเพียงหนึ่งเดียว
ของฮ่องเต้ พวกเราล่วงเกินนางเข้าแล้ว" ส่วที่ขบอก

นางเซ็ดน้ำตาเรียบร้อย กำลังขมวดคิ้ว ใบหน้าเต็มไปด้วยความ
กั๊กกั๊กกังวล "ไทเธอทรงลำเอียงเข้าข้างองค์หญิงใหญ่มาโดยตลอด
ถึงเรื่องนี้พวกเราไม่ใช่คนก่อเรื่อง แต่อย่างไรพระพักตร์ขององค์หญิงใหญ่
ก็ถูกเจ้าสามฉีกไปแล้ว ไทเธออย่างไรก็ต้องทรงกล่าวโทษพวกเราแน่
ถึงตอนนั้นอย่างน้อยก็ต้องเข้าวังไปทูลขอพระราชทานอภัยให้ทรงหายกริ้ว"

นางพุดพลาถอนหายใจ สายตาคล้ำจะกวาดมองไปทางเงินอิง
"เจ้าสาม เจ้าต้องเตรียมตัวให้ดี เรื่องทางจวนขององค์หญิงใหญ่เกรงว่า
คงมีแต่ต้องให้เจ้าออกหน้าถึงจะพอประนีประนอมได้"

คราวนี้ไม่ว่าอย่างไรคงเลี่ยงไม่ได้แล้ว เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเรื่องคัดเลือก
พระชายาเอกขององค์รัชทายาท เงินอิงเป็นฝ่ายเสียมารยาทก่อนจริง ๆ

ส่วที่ขบอดจบได้ไม่ทันไรสุหยินผู้เฒ่าส่วก็จ้องดูนางพลาถอเย่ปากถาม
"เจ้ามากด้วยประสพการณ์ รู้หรือไม่ว่าเพราะเหตุใดเจ้าสามถึงทำอะไร
เฉียบขาดเช่นนั้น"

สวี่ซื่อตะลึงไปชั่วขณะ นางตอบน้ำเสียงอ่อนโยน "เจ้าสามทำเช่นนั้น ก็เพราะต้องการแสดงทัศนคติของจวนกั้วกงของพวกเราให้เป็นที่ประจักษ์ เพียงแต่วิธีการออกจะรุนแรงเกินไปหน่อย เรื่องนี้ไม่ว่าเช่นไรก็ต้องมี คำตอบให้ทางจวนองค์หญิงใหญ่ หาไม่แล้วพวกเขาย่อมคิดว่าพวกเรา กำเริบเสิบสานยิ่ง"

สุหยินผู้เฒ่าสวี่จ้องนางอยู่ครู่หนึ่ง แวดตาคิดหวังจางๆ ปรากฏขึ้น บนใบหน้า นางหันไปหาเงินอิง "เจ้าสาม ไหนเจ้าลองว่ามา"

เงินอิงรับคำปลงลุกขึ้นเอ่ยปากอย่างนอบน้อม "เจ้าคะท่านย่า"

พูดจบนางก็มองไปทางสวี่ซื่อ น้ำเสียงสงบนิ่งมาก "ท่านป้าใหญ่ ทางองค์หญิงใหญ่พวกเราไม่อาจอ่อนข้อให้ได้ ไม่เพื่ออื่นใด แต่เพื่อ ชื่อเสียงของพี่ใหญ่ จวนกั้วกงไม่ว่าเช่นไรก็ต้องแข็งขึ้นให้ถึงที่สุด"

สวี่ซื่อสอ่ล้าก เตือดตาลขึ้นมาทันควัน บ้านรองหมายออกหน้า เรื่องนี้นางไม่มีความคิดเห็น แต่พวกเขาไม่ควรเหยียบหน้าบ้านใหญ่ และยิ่งไม่ควรเอาชื่อเสียงของเงินจิ้นมาเป็นเดิมพัน

"เจ้าสาม เจ้าพูดเช่นนั้นหาได้ไม่" นางรีบเอ่ยปาก ใบหน้าละมุนละไม ยังคงสงบนิ่ง เสมือนไม่คิดชิงดีชิงเด่นกับผู้ใด "ครั้งนี้เจ้าช่วยลูกจิ้นไว้ไม่น้อย น้ำใจของเจ้าป้าย่อมต้องซาบซึ้ง ป้ารู้ว่าเจ้าเป็นเด็กดี แต่ถึงอย่างไรป้า ก็ต้องตำหนิเจ้า คำพูดของเจ้าพวกนั้นออกจะเกินเลยอยู่สักหน่อย ถ้อยคำ อันใดล้วนไม่น่าฟัง การแสดงออกของเจ้าในวันนี้ไม่เพียงเสียมารยาท หากยังทำลายเกียรติยศของจวนกั้วกงของพวกเรา สตรีเรือนในที่เคยเลื่อนไหว อยู่ภายนอกอย่างพวกเราล้วนมีวิธีพูดจา ไหนเลยจะโง่เงาตรงไปตรงมา เช่นเจ้า ถึงจะบอกว่าเจ้าปรารถนาดี แต่ความปรารถนาดีกลับนำมาซึ่ง เรื่องร้าย วาจาทำทางสุดโต่ง ผิดหลักมัชฌิมา"

สมแล้วที่มาจากตระกูลขุนนาง เปิดปากปิดปากล้นเส้นทางสายกลาง
ของอริยะ วาจาที่กล่าวแม้จะนุ่มนวลทว่ากลับแฝงไว้ซึ่งความหมายลึกๆ

74

ในলেখจะขอมลอะเลี่ยน

"ดูที่ท่านป่าใหญ่คงยังไม่เข้าใจสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล" เงินอิงพูดจาไม่มีเกรงใจ และยังไม่เอ่ยวาจาเลอะเลือนเพียงเพราะฐานะอาวุโสของอีกฝ่าย "ทุกสิ่งทีเรียกว่ามัจฉิมานันต์ต้องมีไซ่ไม่รู้จักแยกแยะอะไรชาวอะไรดำ และยิ่งต้องไม่กลับผิดเป็นถูกไม่ทราบที่ท่านป่าใหญ่สังเกตเห็นหรือไม่ องค์หญิงใหญ่หลังเสด็จเข้ามาในเรือนรับรอง พระองค์ก็ไม่รับสั่งถึงเรื่องเซียงซานเซียงจู่ปรับปราสาทใหญ่แม่แต่น้อย ตั้งแต่เริ่มจนจบทรงทำแค่เพียงตรัสออกมาลอยๆ ว่าเป็น 'เรื่องเหลวไหลของพวกเด็กๆ' คำขออภัยใดๆ ล้วนอาศัยแค่คำว่าเซียงจู่ 'ใจร้อนนุ่่มบ่าม' ไม่มีทีท่าจะช่วยเหลือกู้ชื่อเสียงให้ฟ้าใหญ่แม่แต่น้อย"

ได้ยินอีกฝ่ายพูดเช่นนั้น เพลิงโทสะในใจของสตรีที่อึกฟืบ นางโกรธจัดแล้ว

เงินอิงยามอยู่บ้านพูดจាន้อยมาก ขนาดธรรมเนียมเย็บเย็บเย็บ

สูญยินผู้เฒ่าสวี่ยังเรื้อนหมิงหยวนที่จัดขึ้นทุกๆ สิบวันนางเองก็แทบไม่ปริปากอันใด ด้วยเหตุนี้สวี่ซื่อจึงรู้สึกว่านางเป็นเพียงเด็กซี้ตลาดไม่ค่อยพูดค่อยจาผู้หนึ่งเท่านั้น ทว่ายามนี้ถ้อยคำของนางล้วนไม่มีที่ท่าเกรงอกเกรงใจผู้หลักผู้ใหญ่เลยแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามเพราะเห็นผลประโยชน์เป็นหลัก ถึงกับยอมเผยโฉมหน้าที่แท้จริงออกมา

สวี่ซื่อรู้สึกอยู่ลึกๆ ว่าครุณีน้อยนางนี้น่ารังเกียจยิ่งนัก

ถึงจะต่ำช้าเช่นไรก็ไม่อาจใช้วิธีการต่ำช้าเช่นนี้ มีฐานะเป็นถึงคุณหนู เหตุใดถึงพำร้ดูดลากลือเสียงของพี่น้องไม่หยุดปากเยียงนี้แค่ช่วยเหลือลูกจันนิดๆ หน่อยๆ ก็ดัดเสียงข่มขู่ชาวบ้านแล้ว คิดว่าคนของบ้านใหญ่รังแกกันได้ง่ายๆ หรือไร

อีกอย่างคนของบ้านใหญ่ไหนเลยจะต้องให้บ้านรองยื่นมือช่วยเหลือนำขึ้นน้!

ปะทะกันตรงๆ จัดเป็นวิธีที่นุ่มน้อมที่สุด กลยุทธ์ล้ำเลิศคือการลอบลงมือเล่นงานอีกฝ่ายหนักหน่วงรุนแรงโดยแลดูเหมือนรักใคร่กลมเกลียวไม่ทำร้ายซึ่งกันและกัน ให้กัวย่นต้องเป็นฝ่ายขาดทุนย่อยยับ นี่ต่างหากถึงจะเรียกว่าปราดเปรื่องเหนือชั้น

การชิงดีชิงเด่นกันภายในเรือนในความละมุนละม่อมเป็นสิ่งจำเป็นหาไม่แล้วหากทุกคนเอาแต่ฉีกหน้ากันและกัน เช่นนั้นแล้วจะเกิดอะไรขึ้นก็!

เสียงวางถ้วยชาตั้งขึ้น รอยยิ้มบนใบหน้าสวี่ซื่อจางลง นางหันไปกล่าวกับสูญยินผู้เฒ่าสวี่ ไม่แม้แต่จะมองเงินอั้ง "ขอสูญยินผู้เฒ่าอย่าได้ถือสา เจ้าสามอายุยังน้อยจึงทุนหันพลันแล่นได้ออกไปคบค้าสมาคมกับผู้คนภายนอกเพียงไม่กี่ครั้ง จึงไม่รู้ว่าตนเองทำผิดพลาดอันใด ไว้ผ่านพ้น

ช่วงเวลาหน้าสี่หน้าขวานนี้ไปก่อน ถึงตอนนั้นนางยอมรู้จักหน้าเขา
เร็วซ้ำ ส่วนข้าก็จะคอยช่วยชี้แนะนางอีกแรงเจ้าค่ะ"

สุหยินผู้เฒ่าสวีไม่ได้ปริปากอันใด ทำเพียงจ้องดูเงินอิง ความหมาย
คือให้นางพูดต่อไป

เงินอิงเอ่ยปาก "ท่านป้าใหญ่ เรื่องนี้มีหนทางประนีประนอมหรือไม่
ท่านน่าจะรู้ดีกว่าหลาน"

พอพูดถึงตรงนี้นางก็ยิ่งพูดซ้ำลง "ขอท่านป้าใหญ่ทำให้สงบ
ลงไต่ตรงทบทวนถึงคำพูดทำที่ขององค์หญิงใหญ่ที่มีต่อเรื่องนี้ให้ดี
หลังจากนั้นค่อยลองพิจารณาดูโดยละเอียดอีกครั้ง หากหลังพวกเรา
กลับมา หลานยังไม่อาจสรุปสำนวนเรื่องนี้ ไม่บีบบังคับเขียนชานเขียนจู่
จนลนลาน ท่านป้าใหญ่คิดว่าองค์หญิงใหญ่จะทรงอนุญาตให้หลาน
ซักถามเถาจื่อตอหรือไม่ พูดให้เข้าใจก็คือท่านป้าใหญ่คิดว่าองค์หญิงใหญ่
จะเปิดโอกาสให้หลานได้มีโอกาสตรวจสอบค้นหาความจริงกระนั้นหรือ"
สวีซื่อตะลึงลานเล็กๆ

ไม่รอให้นางได้เอ่ยปาก เงินอิงก็พูดต่อ "องค์หญิงใหญ่ทรงทำเป็น
พูดจาเลอะเลือน นั่นก็เพราะต้องการให้เรื่องวันนี้ผ่านเลยไปเสียขๆ..."

"แล้วเช่นนั้นมันไม่ดีตรงที่ใด" สวีซื่อรีบเอ่ยปากตัดบทเงินอิง

ยามนี้นางไม่อาจรักษารอยยิ้มบนใบหน้าไว้ได้อีกแล้ว ถูกเด็กกลุ่มหลัง
ถามทำทนายครั้งแล้วครั้งเล่า นางก็เริ่มรักษาหน้าไว้ไม่อยู่ ดังนั้นน้ำเสียง
จึงแข็งขึ้นตามไปด้วย

"เพราะเช่นนี้ป้าถึงได้บอกว่าเจ้าไม่เข้าใจ เจ้าสาม พวกเราคบค้า
สมาคมกับผู้คน เรื่องราวต่างๆ มากมายมิใช่ล้นแต่เป็นเช่นนี้" ยิ่งพูด
น้ำเสียงของนางก็ยิ่งสูง คล้ายลิ่มท่วงท่ายามปกติไปหมดสิ้น "คนเรา

สถานะเช่นไรก็พูดจาเช่นนั้น เรื่องราวยุติธรรมบางอย่างจำต้องรู้จัก
 กล้ากลืนเอาไว้ก่อน หลังจากนั้นค่อยหาวิธีจัดการอย่างลับๆ ไม่อาจ
 บุ่มบ่ามอย่างที่เจ้าทำ หากทำเช่นนั้นพวกเราจะต่างอะไรกับสตรีปาก...
 ที่ทะเลาะกับชาวบ้านอยู่ที่ข้างถนน ชนชั้นสูงมิใช่สูงส่งกว่าผู้อื่นด้วยเพราะ
 เหตุนี้หรือไร"

ไม่เพียงแค่น้ำเสียงเท่านั้นที่แข็งขึ้น แม้แต่คำพูดยังรุนแรง จนแม้แต่
 คำว่า 'สตรีปากตลาด' ก็ยังเกือบหลุดปากพูดออกมา

เงินอิงรู้สึกลับจน

สรีที่ชื่อเกิดมาในครอบครัวขุนนาง อีกทั้งยังเป็นสหายของชื่อจื่อจวน
 กู้วง ถือดีเรื่องชาติกำเนิด หยิ่งโยในสถานะของตนมาแต่ไหนแต่ไร
 และยิ่งเชื่อมั่นในวิธีการของคนที่อยู่ในเรือนในของตน ครั้นได้ยินคำพูด
 เช่นนั้น เงินอิงก็นึกได้เพียงคำพูดที่ว่า 'มรรคาแตกต่าง คนมีอาจร่วมทาง'

นางมองไปทางสรีที่ชื่อด้วยสีหน้าครุ่นคิด "ท่านป้าใหญ่ที่พี่ใหญ่ต้อง
 แกรับคือโทษฐานลักขโมย เรื่องเช่นนี้ไหนเลยจะควรทำตัวเลอะเลือน
 ควรจะลุ่มมอล่วย ยอมจัดการกันลับๆ กัน"

นางถามที่เดียวสามคราวติด ไม่รอให้สรีที่ชื่อตอบเงินอิงก็รีบกล่าวต่อ
 อีกว่า "หากไม่อาจบอกผู้ชื่อเสียงพี่ใหญ่ให้เป็นที่กระจ่างแจ้ง เรื่องราว
 ในวันนี้จริงอยู่ว่าอาจผ่านพ้นไปได้อย่างรวดเร็ว บางทีวันหน้าท่านอาจ
 วางแผนเล่นงานเซียงซานเซียงจูได้ ทว่าต่อให้เล่นงานเซียงซานเซียงจู
 ได้สำเร็จ ทำนางแพ่ฟ่ายชื่อเสียงย่อยยับ มลทินบนตัวพี่ใหญ่ก็เชื่อว่า
 จะสามารถชำระล้างได้ เห็นอยู่ชัดๆ ว่าพี่ใหญ่ถูกเซียงซานเซียงจูกล่าวหา
 ว่าเป็นขโมย จวนกู้วงกลับยังคงรักใคร่กลมเกลียวอยู่กับจวนองค์หญิงใหญ่
 หน้าซำยังแอบใช้วิธีลับๆ ล่อๆ ล้างแค้นเอาคืน นั่นหมายความว่าอะไร

หรือว่ามีใช้กำลังบอกว่าจวนกั้วกงเป็นพวกไร้เหตุผล พี่ใหญ่ไร้ซึ่งคุณธรรม?"

สวี่ซื่อตะลึงลาน ผ่าเซ็ดหน้าในมือถูกขยู่มนั่น นางไม่ได้นึกถึงเรื่องนี้จริงๆ

"ตั้งนั้นหลานถึงได้บอกว่าเรื่องนี้ไม่มีทางประนีประนอม" เงินอิงพูดต่อ น้ำเสียงมิได้ดูเดื่อครุนแรง ดวงตาที่จับจ้องมาทางสวี่ซื่อใสกระจางดูจุ่น "ดาก็คือดำ ขาวก็คือขาว พี่ใหญ่ไม่ใช่ขโมย เชียงซานเขียนจูปรักปรำใส่ร้ายนาง เรื่องนี้นับแต่เริ่มก็ไม่อาจยอมความกันได้ ต่อให้วันนี้ไม่ล่วงเกินองค์หญิงใหญ่ รวจนองครวัชทายาทเลือกพระชายาเอกเสร็จสิ้น องค์หญิงใหญ่ก็ยังคงขุดเรื่องนี้ขึ้นมำทำลายชื่อเสียงของพี่ใหญ่อยู่ดี ถึงตอนนั้นจวนกั้วกงคิดช่วยเหลือก็พลาดโอกาสที่ดีที่สุดไปแล้ว และจวนกั้วกงกับจวนองค์หญิงใหญ่ก็ยังคงเป็นศัตรูกันอยู่วันยังค่ำ"

สวี่ซื่อครุ่นคิดไตร่ตรองถึงคำพูดดังกล่าว จู่ๆ แผ่นหลังก็มีเม็ดเหงื่อเล็กละเอียดยุดพราย

เงินอิงยังพูดไม่จบ ทว่าสวี่ซื่อแต่ไหนแต่ไรก็ได้โง่มน นางเข้าใจได้แล้ว

หากหลังจากวันนี้จวนกั้วกงเดินทางไปทูลขออภัยขององค์หญิงใหญ่ถึงที่ คนอื่นๆ จะคิดเช่นไร จุดยืนของจวนกั้วกงเล่าจะเป็นเช่นไร

ทว่าหากเรื่องนี้ไม่อาจประนีประนอมยอมความ หรือว่าพวกนางจะต้องแข่งกร้าวเช่นนี้ไปจนสุดทางจริงๆ

อีกฝ่ายเป็นถึงองค์หญิงใหญ่ เป็นพระชนิษฐาเพียงหนึ่งเดียวของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ถึงแม้จะไม่ใช่พระชนิษฐาร่วมบิดามารดร แต่อย่างไรก็ยังเป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นสูง ไหนเลยจะล่วงเกินกันได้ง่าย

"องค์หญิงใหญ่ไม่ยินดีลงมือเล่นงานจวนกั้วกงก่อน นั่นก็เพราะ

ทำเช่นนั้นย่อมเป็นการประกาศศึกกับจวนแก้วกวงซึ่งหน้า อีกทั้งยังไม่สอดคล้องกับท่วงทำนอง 'รุกแก้าเหลือหนึ่ง' ของราชสำนัก ขัดกับความปรารถนาเดิมของนาง ดังนั้นองค์หญิงใหญ่จึงพาผู้อาวุโสทั้งหมดไปปล่อยให้เซียงซานเขียนจุ่มกุ้มสถานการณ์เพียงลำพัง" เฉินอิงวิเคราะห์เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้ต่อ

"เซียงซานเขียนจุ่มเป็นสตรีเพียงหนึ่งเดียวที่มีชั้นยศ มีนางกดทับอยู่ที่นั่น ผู้ใดเล่าจะกล้าข้ามหน้านางไป และเมื่อนางออกหน้า ไม่ว่าเช่นไรก็ย่อมต้องมีหนทางพลิกแพลงกอบกู้สถานการณ์ หากแผนการสำเร็จลุล่วง องค์หญิงใหญ่ย่อมบรรลุดังใจปรารถนา ต่อให้ล้มเหลว นางก็ยังสามารถอ้างเหตุผลขายผ้าเอาหน้ารอดบอกว่า 'เด็กๆ ล้อเล่นกัน' หน้าที่ยังคงวางตนอยู่นอกเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้ 'ไม่ว่าผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจะเป็นเช่นไร จวนแก้วกวงก็ยังคงแปดเปื้อนอยู่ดี แผนการนี้้องค์หญิงใหญ่แทบเรียกได้ว่าไม่มีจุดให้แพ้พ่าย"

เมื่อพูดถึงตรงนี้ เฉินอิงก็หยุดลงครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยปากสรุป "เรื่องในครั้งนี้ไม่ใช่ศัตรูตายก็ข้าม้วย นอกจากบุกทะลวงออกไปตรงๆ แล้วก็ไม่มีหนทางอื่น ดังนั้นหลานถึงได้เลือกปะทะกับองค์หญิงใหญ่ซึ่งหน้าหนึ่งก็เพื่อความจริงปรากฏ สองก็เพื่อแสดงถึงจุดยืนของจวนแก้วกวงของเรา"

75

สกุลนางในตำนาน

สวีที่ซื้อจ้องเงินอิงไม่วางตา ในใจไม่นึกปลาบปลื้ม มีก็แต่ความรู้สึกหวาดประหวั่น

หากนางจำไม่ผิด เงินอิงปีนี้เพิ่งสิบสามปีบริบูรณ์เท่านั้น

เหตุใดเพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ เด็กสาวอายุสิบสามอย่างนางถึงสามารถเข้าใจเรื่องนี้ได้ทะลุปรุโปร่งเยี่ยงนี้ เทียบกับตนเองแล้ว เงินอิงสมควรเป็นแค่เด็กน้อยไร้เดียงสาผู้หนึ่งเท่านั้นไม่ใช่หรือไรกัน

"คำพูดนี้จะว่าไปก็ถูก" สุหยินผู้เฒ่าสวีพยักหน้าซ้ำๆ เห็นด้วยกับคำพูดของเงินอิง

เงินอิงถอนหายใจเสียบๆ ผ่านหลังเริ่มมีเหงื่อซึมออกมาเล็กน้อย นางนึกเป็นกังวล กล่อมคนแซ่สวีผู้หนึ่งเหนือยกกว่าสอบสวนเถาจื้อร้อยคน

ในห้องเสียบสังคยู่ครู่หนึ่ง สวีที่นอนอยู่บนที่นั่งพยักหน้าไปทาง

สุหิณผู้เฒ่า "ความหมายของสุหิณผู้เฒ่า ข้าเข้าใจแล้วเจ้าคะ"

ไม่ว่าจะพูดเช่นไรอย่างไรนางก็เป็นผู้อาวุโสของเงินอิง วาจายอมรับความพ่ายแพ้ที่นางมีแต่จะกล่าวกับสุหิณผู้เฒ่าสวี่เท่านั้น

"วันนี้เจ้าสามทำได้ดีจริงๆ บ้าดีใจยิ่งนัก" นางหันมายิ้มให้เงินอิง ไบหน้านุ่มนวลอ่อนโยนไม่ปรากฏร่องรอยความไม่พึงพอใจใดๆ รอยยิ้มของนางงดงามไร้ตำหนิ

เงินอิงลูกกล่าวขอบคุณออกมาประโยคหนึ่ง ก่อนจะนั่งกลับลงไปอีกครั้ง

สวี่ชื่อแม้จะไม่ขาดเสน่ห์เหลี่ยมของคนในเรือนใน แต่ก็เชื่อว่าจะเชี่ยวชาญสักเท่าใดนัก ยังขาดสายตาอันกว้างไกลในการมองสภาพการณ์โดยรวมอยู่เล็กน้อย ต่างกับองค์หญิงใหญ่ที่เติบโตมาพร้อมกับฮ่องเต้ องค์ปัจจุบัน การมองโลกจึงกว้างไกลเหนือกว่าสวี่ชื่อมากโข ถึงเงินอิงจะไม่ว่าเพราะเหตุใดองค์หญิงใหญ่ถึงทรงคิดมีเรื่องบาดหมางกับจวนกั้วกง แต่หากว่ากันจากบางแง่มุม นางยอมเข้าใจถึงวิธีการของอีกฝ่ายได้เป็นอย่างดี

จวนกั้วกงในเวลานี้เรียกได้ว่าไม่ต่างอะไรกับไฟแรงต้มน้ำมัน บุปผาประดับแพรปัก* จวนองค์หญิงใหญ่กลับเป็นเพียงครึ่งพระญาติฝ่ายนอกที่หมายขีดเส้นคั่นกับจวนกั้วกงยอมไม่ฟันเพราะต้องการปกป้องตนเอง และด้วยเพราะเหตุนี้ ครั้นเซียงซานเขียนจูลงมือ เงินอิงก็รู้ได้ทันทีว่าต่อให้ไม่ใช้เรื่องนี้ อีกฝ่ายก็พร้อมที่จะใช้วิธีการอื่นอยู่ดี ไม่มีทางประนีประนอมอันใดได้

"ดูไม่ออกเลยจริงๆ ว่าเจ้าสามแท้แล้วจะฉลาดเฉลียวเยี่ยงนี้" สวี่ชื่อ

* 'ไฟแรงต้มน้ำมัน บุปผาประดับแพรปัก' เป็นการเปรียบเปรยว่าทำสิ่งที่ตื้ออยู่แล้วให้ตื้อมากยิ่งขึ้นไปอีก และยังใช้บรรยายถึงบรรยากาศที่ครึกครื้น ใหญ่โตหรูหรา

พูดทอดถอนใจเล็กๆ น้ำเสียงฟังดูไม่เป็นธรรมชาติ

"ท่านป่าใหญ่ชมเกินไปแล้ว" เฉินอิงตอบกลับราวกับถูกตั้งค่าไว้ให้ตอบเช่นนั้น หลังจากหยุดไปครู่หนึ่งนางก็พูดขึ้นอีก "อันที่จริงท่านป่าใหญ่เองก็ไม่จำเป็นต้องกังวลใจเกินไปนัก หากไม่มีอะไรนอกเหนือความคาดหมาย อีกสองสามวันไท่เฮาก็บงค့်หญิงใหญ่ก็จะมีเวลาสนใจพวกเราแล้ว"

"เอ? เพราะเหตุใดกัน" สวีซื่อเอ่ยถาม

เฉินอิงนิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตัดสินใจตอบออกมาตามตรง

"วันนี้หลานกับคุณหนูสกุลหวังพูดคุยกันอยู่ครู่หนึ่ง" นางพูดสีหน้างามสง่า "คุณหนูสกุลหวังทั้งสองแอบบอกกับหลานว่าบงค့်หญิงใหญ่ทรงละเมียดกฏบัญญัติอีกแล้ว"

สวีซื่อประหลาดใจเล็กๆ "สกุลหวัง? ที่เจ้าพูดถึงคือ...สกุลหวัง'ผู้นั้น'?"

"คือสกุลหวังผู้นั้น" เฉินอิงพยักหน้ามั่นใจ "หลานกับคุณหนูหวังทั้งสองสนิทสนมกันเป็นอย่างดี เรื่องในวันนี้พวกนางเองก็ช่วยหลานไว้ไม่น้อย สาวใช้ข้างกายเซียงซานเซียงจู่ที่ชื่อเส้าหนงก็ได้สาวใช้สกุลหวังช่วยรั้งตัวไว้"

หลังจากหยุดไปครู่หนึ่ง นางก็พูดขึ้นต่อ "ตอนเถาจื่อซุดหลุมพรางเล่นงานพีใหญ่ เพราะหลานสังเกตเห็นเกล็ดน้ำตาหลบบนแขนเสื้อนางถึงได้นึกสงสัย ดังนั้นเลยขอให้คุณหนูหวังสองพี่น้องช่วยเหลือ รวบรวมคำให้การรวมถึงวาดแผนที่ให้ หากไม่มีพวกนางช่วยเหลือ แค่หลานเพียงผู้เดียวไหนเลยจะเปิดโปงเถาจื่อได้รวดเร็วเช่นนั้น"

คราวนี้สวีซื่อตกใจขึ้นมาจริงๆ แม้แต่บงค့်หน้าของฮูหยินผู้เฒ่าสวี

ก็ยังปรากฏวีรกรรมประหลาดใจขึ้นหลายรอย

คำพูดของเงินอิงนี้เข้าใจได้ไม่ยาก นางกับคุณหนูสกุลหวังทั้งสอง ไม่เพียงรู้จักมักคุ้น หากยังมีความสนิทชิดเชื้อกันเป็นอย่างดี หาไม่แล้ว ผู้อื่นไหนเลยจะยอมลงมือลงแรงช่วยเหลือเพียงนั้น

"เรื่องนี้...นี่ก็ไม่ถึงเลยจริงๆ" สวีซือพึมพำแผ่วเบา ใบหน้าแดงไว้ซึ่ง ความรู้สึกไม่อาจนึกเชื่ออยู่หลายส่วน

สกุลหวังจัดเป็นหนึ่งในตำนานแห่งเมืองหลวง อีกทั้งยังเป็น แบบอย่างของขุนนางปัญญาชนตกอับแห่งราชสำนักด้วย

นายท่านสกุลหวังแห่งหวังชื่อเออร์ปา ชื่อของเขาไม่เพียงไม่งามสง่า หากยังน่าขัน* อีกทั้งยังทำงานชั้นต่ำเป็นคนเชือดหมู

ถึงในราชสำนักด้วยเขาจะมีฐานะเป็นชนชั้นล่าง แต่นายท่านสกุลหวัง กลับมีอภิชาติบุตรถึงสองคน คนหนึ่งชื่อหวังจ้าว อีกคนชื่อหวังโยว เพราะ ต่อมาพวกเขาสอบเป็นชิวไฉ่ได้พร้อมกัน ภายใต้การชี้แนะของผู้เป็น อาจารย์พวกเขาได้เปลี่ยนชื่อเป็นหวังจ้าว กับหวังโยว** ว่ากันว่ายามนั้น นายท่านสกุลหวังเดือดดาลยิ่งยวด

ชื่อของสองพี่น้องแม้จะพิลึกพิลั่นแต่พวกเขาก็ล้วนเป็นผู้มีความ สามารถฉลาดเฉลียวเกินคน มีชื่อเสียงตั้งแต่อายุน้อย หน้าที่ยังได้ เข้าสอบหน้าพระที่นั่ง ผ่านการสอบระดับสูงได้เป็นจิ้นชื่อระดับสอง ทำให้สกุลหวังที่เป็นครอบครัวคนเชือดหมูสามชั่วรุ่นหลุดพ้นจากการ เป็นเพียงชาวบ้านทั่วไป

ว่ากันตามหลักแล้ว บทสรุปของเรื่องนี้น่าจะเป็นนายท่านสกุลหวัง

* เออร์ปา แปลตรงตัวว่าสองแปด

** หวังจ้าวและหวังโยวทั้งชื่อเดิมและชื่อใหม่พ้องเสียงกัน ตัวอักษรจีนก็เขียนคล้ายกัน โดยจ้าว (左) และโยว (右) ในชื่อเดิมหมายถึงซ้ายและขวา ส่วนจ้าว (佐) และโยว (佑) ในชื่อใหม่หมายถึงช่วยเหลือและพิทักษ์รักษา

ตามบุตรชายเข้ามาเสวยสุขในวังหลวง ใช้ชีวิตแบบที่เรียกว่าสวมเสื้อเพียงยื่นมือ กินข้าวแค่อำปากนับแต่นั้น ทว่าชายชรากลับมีนิสัยแปลกประหลาด ไม่ว่าเช่นไรก็ไม่ยอมโยนมีดเชือดหมูเล่มนั้นทิ้ง ไม่เพียงไม่ติดตามลูกชายเข้าเมืองหลวง หน้าซำยังคงอยู่ในชนบทรับจ้างฆ่าหมูเช่นเดิม

พอเห็นผู้เป็นบิดาตื่นขึ้นเช่นนั้น สองพี่น้องสกุลหวังก็จนปัญญาหลายครั้งที่ไปอ่อนวอนขอร้อง แต่ไม่ว่าเช่นไรผู้เป็นบิดาก็ไม่ยอมตกลงรับปาก กว่าจะยอมไปบ้านของบุตรชายสักครั้งก็ไม่ใช่ง่าย แต่เขากลับเอาแต่เห็บมีดเชือดหมูเดินไปมา หน้าซำยังไปกินเนื้อต้มสุราอยู่กับพวกบ่าวไพร่ โดยเฉพาะคนครัว ไม่มีที่ท่าเหมือนคนเป็นนายท่านแม้แต่น้อย

ทว่าถึงจะเป็นเช่นนั้น สองพี่น้องสกุลหวังก็ยังคงดัดญญต่อผู้เป็นบิดาอย่างที่สุด

แม้จะตกพุ่มม่ายมานาน แต่นายท่านสกุลหวังกลับยื่นกรานไม่ยอมแต่งภรรยาใหม่ ด้วยเพราะกลัวจะพาภรรยาใหม่มารังแกลูกชายทั้งสอง ดังนั้นจึงคอยทำตัวเป็นทั้งบิดามารดาเลี้ยงบุตรชายทั้งสองจนเติบโตใหญ่ ด้วยเหตุนี้ความผูกพันระหว่างพ่อลูกจึงแน่นแฟ้นมากเป็นพิเศษ ต่อให้นายท่านสกุลหวังทำเรื่องไม่อยู่กับร่องกับรอยอันใด ขอเพียงยอมอยู่ในเมืองเซ็งจิ้ง สองพี่น้องสกุลหวังล้วนยินดีปริตายิ่ง แล้วมีหรือจะไปก้าวก่ายชีวิตของผู้เป็นบิดา

บางทีอาจเพราะสืบทอดความ 'ไม่เหมือนใคร' มาจากผู้เป็นบิดา สองพี่น้องสกุลหวังจึงทำอะไรมากเหนือความคิดอ่านของผู้คนอยู่เป็นประจำ เป็นตัวประหลาดของราชสำนัก บุตรชายคนโตหวังจิวเป็นรองหัวหน้ากองพิธีวงสรวง ถึงตำแหน่งจะไม่สูง แต่กลับได้เข้าขึ้นมาจาก

ข้าหลวงตรวจสอบหกรกรม สมณานาม 'เนื้อเหนียว' พุดให้นำฟั้งน้อย
คือเป็นคนนอกกลมในเหลี่ยม หากจะพุดให้ไม่นำฟั้งก็ต้องบอกว่าเป็น
พวกเจ้าเล่ห์แสนกล ยากจะรับมือด้วย ว่ากันว่าขนาดอำมาตย์บางคน
ก็ยิ่งเกรงกลัวเขา ส่วนน้องรองหวังโยวนั้นยิ่งแล้วใหญ่ ไม่เพียงเป็น
ผู้ตรวจการ อีกทั้งยังเป็นพวกบนขึ้นได้ถึงสวรรค์ ล่างลงถึงสมุทร กลางยัง
สามารถเข้าถึงฮ่องเต้ สมญาทั่วหล้าไม่มีคนที่ไม่กล้าเข้าพบ

คุณหนูสกุลหวังที่เงินอิงกล่าวถึง คนหนึ่งคือบุตรของหวังจั่ว
ชื่อหวังหมิ่นเงิน อีกคนเป็นบุตรของหวังโยว ชื่อหวังหมิ่นจือ

เพราะหวังโยวล่วงเกินคนมากเกินไป หวังจั่วเองก็เข้าถึงได้ยาก
ดังนั้นท่ามกลางสตรีสูงศักดิ์ทั้งหลาย คุณหนูทั้งสองจึงไม่มีมิตรสหาย
อันใด ทันทีที่เห็นพวกนาง คุณหนูทั้งหลายก็ต่างพากันหลบลิ้นหนีหน้า
แต่เงินอิงยามนี้กลับบอกว่านางกับคุณหนูทั้งสองเป็นสหายสนิท เรื่องนี้
ย่อมสร้างความประหลาดใจให้กับสวีชื่อไม่ใช่น้อย

"เจ้ากับพวกนางสนิทสนมกันมากอย่างนั้นหรือ" สวีชื่อถามด้วย
สีหน้าไม่ปกตินัก

สองพี่น้องสกุลหวังแม้จะอายุน้อย แต่กลับเป็นขุนนางคนสำคัญ
หากบอกว่าฮ่องเต้หยวนจยาไม่มีพระราชประสงค์จะเลื่อนขั้นพวกเขา
ไหนเลยจะมีใครยอมเชื่อ สกุลสวีคราวนี้ตั้งใจมุ่งมั่นจะช่วงชิงตำแหน่ง
อำมาตย์ หากสามารถคบค้ากับสกุลหวังได้ ย่อมไม่ใช่เรื่องเลวร้าย

พอได้ยินเช่นนั้นมุมปากของเงินอิงก็ยกเขิด "หลานกับพวกนาง
ไม่อาจนับว่าสนิทชิดเชื้อกันเป็นพิเศษ ทว่าทุกครั้งเวลาพบหน้าค่าตากัน
ก็มักพุดคุยกันสองสามประโยคเสมอ คงบอกได้เพียงว่าพอดพุดคุยกันได้
ก็เท่านั้น"

16

กฎอารมณ์เครื่องประดับ

สวี่ที่อึดน้อยๆ คราหนึ่งพลางยกถ้วยชาขึ้นดื่มด้วยท่วงท่า
เอื้อระเหย "ลูกจ๋าเป็นคนรักสนุก เก่งว่าคงยากจะอยู่นิ่งงสนทนากับ
พวกเจ้า มีนางถึงไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ป่าฟัง"

คำพูดนี้กำลังตำหนิที่ข้าไม่ยอมแนะนำคุณหนูหวังทั้งสองให้เงินจ๋า
ได้รู้จัก?

ความคิดนี้วนเวียนอยู่ในใจเงินจ๋าครั้งหนึ่ง ก่อนจะถูกนางโยนทิ้ง
ออกจากสมองในที่สุด

สวี่ที่อึดคิดเช่นไร ไม่เกี่ยวอะไรกับนางแม่แต่น้อย

"นับตั้งแต่ปีที่แล้ว พวกนางสองคนก็ออกกับหลานมาตลอดว่า
องค์หญิงใหญ่มักทรงละเมิดกฎต่างๆ อยู่เสมอ" เงินจ๋าพูดต่อจากเมื่อครู่
หวังว่าสวี่ที่อึดจะไม่พูดออกนอกเรื่องอีก

"องค์หญิงใหญ่ทรงละเมิดกฎบัญญัติข้อใด" ในที่สุดสุหยินผู้เฒ่าสวี่

ก็ถามเข้าประเด็น

เงินอิงถอนหายใจพลางรีบตอบ "เรียนท่านย่า องค์หญิงใหญ่กับ
เชียงซานเซียนจูล้วนละเมิดกฎเรื่องอาภรณ์เครื่องประดับ ว่ากันตามที่
คุณหนูหวังบอก มีอยู่หลายครั้งที่อาภรณ์ที่องค์หญิงใหญ่ทรงสวมใส่
ด้านบนมีมังกร ส่วนเชียงซานเซียนจูก็มักสวมรองเท้าปักไก่อ้าคู่หงส์คู่"

สวีชื่อกับฮูหยินผู้เฒ่าสวีสีหน้าแปรเปลี่ยนพร้อมกัน

ทว่าหล้ามีเพียงฮ่องเต้และฮ่องเฮาเท่านั้นถึงจะสามารถสวมอาภรณ์
มังกร ส่วนที่อยู่ตั้งแต่เซียนจูลงมาก็สวมใส่ได้เพียงอาภรณ์ปักลายไก่อ้าคู่
เท่านั้น ไม่อาจใช้ลายหงส์ได้ นี่เป็นกฎที่บรรพชนกำหนดไว้ ห้ามมิให้ผู้ใด
ขัดขึ้น

การกระทำเช่นนี้ขององค์หญิงใหญ่มิใช่การละเมิดกฎธรรมดาๆ
หากเป็นฮ่องเต้ที่จริงจังกว้านี้แค่เพียงเล็กน้อย โทษของนางคงไม่แค่นั้น
ต้องถูกตัดหัว

"พวกเราเคยได้ยินพวกบ่าวไพร่วิพากษ์วิจารณ์เรื่องนี้กลางงานเลี้ยง
อยู่หลายครั้ง พวกนางต่างบอกว่าไทเฮาชอบพระราชทานเสื้อผ้าอาภรณ์
ให้องค์หญิงใหญ่กับเชียงซานเซียนจู บ่าวไพร่พวกนั้นไม่เข้าใจ ทว่าคุณหนู
สกุลหวังสองพี่น้องกลับไม่เลอะเลือน" เงินอิงกล่าวต่อ

สวีชื่อก้าวเข้าไปในคำพูดของนางได้ทันที แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่กล้า
นึกเชื่อ นางลังเลไล่ด้วยชาที่อยู่ในมือแผ่วเบา "เรื่องนี้จะว่าเป็นเรื่องใหญ่
ก็ได้เรื่องเล็กก็ได้ สกุลหวัง...จะลงมือจริงอย่างนั้นหรือ"

"สกุลหวังกับองค์หญิงใหญ่มีเรื่องหมางใจกันอยู่ พวกเขาต้อง
ลงมือแน่" เงินอิงปล่อยข่าวลือออกมามี

สวีชื่อก็ตกตะลึงไปกับคำพูดของอีกฝ่าย นางวางถ้วยชาลง ถาม

เสียงขมิ้มว่า "เหตุใดพวกเขาถึงมีเรื่องหมางใจกัน เรื่องนี้เริ่มต้นได้เช่นไร"

"เรื่องนี้เกรงว่าจะเกี่ยวข้องกับนายท่านหวัง" สุหยินผู้เฒ่าสวี่พูดต่อ

"ท่านอย่าปราดเปรื่องยิ่งนัก" มุมปากของเงินอิงขยับขึ้นน้อยๆ

สุหยินผู้เฒ่าสวี่แม้จะออกนอกจวนน้อยครั้ง แต่กลับเห็นได้ชัดว่า ช่องทางข่าวสารของนางนั้นเหนือกว่าสวี่ซื่อมากนัก ปัญหาอยู่แค่เพียงนาง ต้องการทราบหรือไม่เท่านั้น

"นี่ก็ไม่ใช่แล้ว ข้าเองก็เหนื่อยแล้วเช่นกัน ไม่กวนเวลาพวกเจ้า กินข้าวล่ะ" จูๆ สุหยินผู้เฒ่าสวี่ก็ยกถ้วยชาที่อยู่อีกด้านขึ้น ไม่เพียง ไม่ต้องการพูดถึงเรื่องเมื่อครู่ต่อ หากยังเอ่ยปากส่งแขกออกมาตรงๆ

สวี่ซื่อตะลึงไปชั่วขณะ นางรีบวางถ้วยชาลง ลูกขึ้นเอ่ยปากนอบน้อม "พวกเราต่างหากที่เป็นฝ่ายรบกวนความสงบของสุหยินผู้เฒ่า"

"ไม่เป็นไร" สุหยินผู้เฒ่าสวี่กล่าว ท่าทางยังคงเปี่ยมด้วยเมตตา นางเอ่ยปากเรียกคน "หลิวเป่าซ่านจยา ช่วยส่งพวกสุหยินใหญ่แทนข้าด้วย"

หลิวเป่าซ่านจยาเดิมก็ไม่ได้เดินไปไหนไกล พอได้ยินเสียงเรียกนาง ก็เลิกม่านเดินเข้ามา ค้อมกายยิ้มบอกว่า "ผู้น้อยกำลังจะขอคำชี้แนะจากสุหยินผู้เฒ่าอยู่พอดี อาหารเย็นไม่ทราบควรจัดไว้ที่ใด"

"ที่ห้องนี้ก็แล้วกัน" สุหยินผู้เฒ่าสวี่คล้ายไม่นึกสนใจ นางพูดออกมา เพียงประโยคเดียวก่อนจะวางถ้วยชาลงบนโต๊ะ หลังจากนั้นก็หลับตาลง หลิวเป่าซ่านจยาไม่กล้าพูดมาก ทำเพียงหันหลังเลิกม่านประตูขึ้นสูง เล็กน้อย สวี่ซื่อเองก็วางเท้าแผ่วเบา นำพาเงินอิงถอยออกไปช้าๆ

จนกระทั่งเดินพ้นบันไดระเบียงทางเดินออกมา หลิวเป่าซ่านจยา ถึงได้ถาม "สุหยินใหญ่เองก็คงเหนื่อยแล้วเช่นกัน ต้องการให้ผู้น้อยเรียกคนหามเกี่ยวเข้ามาหรือไม่"

สรีที่ชื่อรีบอบก "ไม่จำเป็น ข้าก็แค่อยู่วุดคุดยเป็นเพื่อนฮูหยินผู้เฒ่า
ครู่หนึ่งเท่านั้น จะเหน้อยอันใดได้" นางพุดพลางยิ้ม "วันนี้ตั้งอยู่บนรถ
มาครึ่งค่อนวันแล้ว ข้าอยากเดินเล่นสักหน่อย"

หลิวเป่าसानจยาพยักหน้า ยิ้มส่งนางออกไป

แสงสายัณห์เข้มข้นที่ละน้อย ฟากฟ้าฝั่งตะวันตกยังคงแดงสดใส
ดงาม เงินอิงเงยหน้ามองไปกลับเห็นดวงตะวันสาดแสงเฉียงแต่ดั้ง
มุมชายคาหน้าระเปียงทางเดิน เหมือนหนึ่งสวรรค์โปรยผงทองลงมา
เปื่องล่อง ทุกจุดที่เห็นล้วนส่องประกายอบอุ่น

เหล่าสาวใช้ตัวน้อยต่างถือโคมไฟเดินตรงเข้ามาจากอีกด้าน
พอเห็นสรีที่ชื่อพวกนางก็รีบแสดงคารวะ ก่อนจะใช้ไม้ยาวๆ เป็นตัวล่อ
เชื้อไฟ จุดโคมไฟสองสามดวงที่อยู่ใกล้ประตูเรือนหมิงหยวน

สรีที่ชื่อกับเงินอิงกล่าวลาหลิวเป่าसानจยา หลังก้าวเท้าข้ามธรณีประตู
ครั้งเงยหน้าขึ้นก็เห็นเงินจิ้นกับพวกเงินเซียงยืนพุดคุดยกันอยู่บนระเปียง
ทางเดินนอกประตูพร้อมสาวใช้ ไม่ได้เดินเข้ามา ทันทีที่เห็นสรีที่ชื่อเดิน
ออกมา พวกนางก็พากันเดินเข้ามารับหน้า

"ท่านแม่ ท่านอย่าว่าเช่นไรบ้าง ร้ายแรงหรือไม่" เงินจิ้นเปิดปากก่อน
โบหน้างดงามสะดุดตาแฝงไว้ซึ่งความรู้สึกวิตกกังวล ดวงดงามยากจะ
บรรยาย

สรีที่ชื่อมองดูบุตรี แวดตาทั้งภาคภูมิใจทั้งปลื้มปิติ

บุตรีของนางไม่จำเป็นต้องฉลาดเฉลียวยิ่งยวด เพราะไม่ว่าเช่นไรก็มี
มารดาคอยหนุนหลังอยู่ ไม่ต้องกร้าวแกร่งมากมายเหมือนอย่างเงินอิง

สรีที่ชื่อในใจรู้สึกอบอุ่นอ่อนโยน นางยื่นมือลูบไล้เส้นผมของเงินจิ้น
เอ่ยวาจานุ่มนวลว่า "เรื่องผ่านไปแล้ว"

พอได้ยินเช่นนั้นเงินจิ้นก็สบายใจไปกว่าครึ่ง หันไปคลี่ยิ้มมั่งดงามให้กับสวีที่ถือ กอดแขนผู้เป็นมารดาสายไปมาอย่างสนิทสนม ก่อนจะหันมองไปทางเงินอิงและถามด้วยความเป็นห่วงเป็นใย "น้องสาม เจ้าไม่เป็นไรใช่ไหม"

"ข้าสบายดี ขอขอบคุณพี่ใหญ่ที่ถามไถ่" เงินอิงตอบตามธรรมเนียม หลังจากนั้นก็ปิดปากเงียบ

เงินจิ้นคิดว่าอีกฝ่ายอย่างน้อยก็น่าจะพูดอะไรบ้าง นี่ก็ไม่ถึงกลับพูดออกมาแค่เพียงประโยคเดียว นางรู้สึกผิดหวัง

ขณะที่กำลังจะถามอะไรบางอย่าง สวีก็เอ่ยปากขึ้นก่อน "เอาละ กลับกันได้แล้ว นี่ก็สายมากแล้ว อย่าให้ท่านแม่ของพวกเจ้าต้องเป็นห่วง" หลังจากนั้นก็หันกลับไปยิ้มให้เงินอิงคราวหนึ่ง เอ่ยปากเมตตา "เด็กดี เจ้าเองก็รีบกลับเถอะ ท่านแม่ของเจ้าป้านนี่คงรอจนร้อนใจแยะแล้ว"

เงินอิงขานรับบอบน้อม สวีก็พาเงินจิ้นมุ่งหน้าตรงไปยังซุ้มประตูวงเดือน* ทางทิศตะวันออก

ที่ตั้งของบ้านใหญ่กับบ้านสีล้วนอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของจวน ทว่าเงินอิงกับเงินเซียงสองพี่น้องกลับอยู่ทางเดียวกัน เรือนทั้งสองต่างอยู่ทางมุมทิศตะวันตกเฉียงใต้ เรื่องนี้ฮูหยินผู้เฒ่าสวีเป็นคนกำหนดมันด้วยตนเอง แน่จนกว่าเพื่อไม่ให้เกิดเรื่องขัดแย้ง เงินอิงรู้สึกว่าการจัดการเช่นนี้นับว่าสมเหตุสมผลยิ่ง

สวีเงินสาวใช้ของเงินอิงยื่นรอกอยู่ที่นอกประตูมาตลอด ยามนี้เพิ่งจะสบโอกาส นางเดินตรงเข้ามาเงียบๆ ยื่นส่งเสื้อคลุมโปร่งเบา สีเหลืองขนห่านปักลายกระเรียนเมฆาที่พาดอยู่บนแขนให้เงินอิงพลาง

* ประตูวงเดือน คือประตูที่เจาะเป็นรูปวงกลม

พูดแผ่วเบาว่า "คุณหนูสวมเสื้อคลุมสักหน่อยเถอะ ยามนี้อากาศเริ่มเย็นแล้วเจ้าค่ะ"

เงินอิงรับเสื้อคลุมมาถือไว้ ชำเลืองเห็นเงินเซียงเงินหานที่อยู่ข้างๆ ต่างสวมเสื้อคลุมเรียบร้อยอยู่ก่อนแล้ว นี่เป็นเครื่องแต่งกายที่ตัดขึ้นใหม่ของปีนี้ พวกคุณหนูทั้งหลายต่างมีกันคนละชุด ทั้งหมดล้วนแต่เป็นผ้าโปร่งเบาปักลาย จะต่างกันก็ตรงสีสันท่อนั้น

สามพี่น้องเดินไปตามเส้นทางตะวันตกที่มีซุ้มประตูรูปแจกันตั้งอยู่เจียงๆ หลังจากเดินไปได้ไม่กี่ก้าว น้องสี่เงินหานก็ทนไม่ไหว เอ่ยปากถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น "พี่สาม ท่านทำผิดใหญ่โตถึงเพียงนั้น ท่านอย่าลงโทษท่านไช้หรือไม่ ลงโทษให้คุกเขาหรือว่าคัดคัมภีร์" นางพูดพลางปิดปากยิ้ม "ท่านอย่าลงโทษคนครั้งล่าสุดเกิดขึ้นเมื่อสองปีก่อน ข้าจำได้ว่าครั้งนั้นคนถูกลงโทษคือพี่ใหญ่ ท่านบำไญร้องให้อยู่ครึ่งชั่วยาม* เต็มๆ"

นางยิ้มชื่อไว้เตียงสาคล้ายนึกขึ้นได้ถึงเรื่องชวนเบิกบานใจอะไรบางอย่าง

"น้องสี่ เหตุใดเจ้าถึงพูดเช่นนั้น" เงินเซียงกระตุกแขนเสื้ออีกฝ่าย ใบหน้าแดงระเรื่อระอึกระอ่วน

พวกนางเป็นพี่น้องแม่เดียวกัน ล้วนแต่เป็นบุตรของเส้นชื่อ ทว่าเงินเซียงนิสัยไม่ค่อยเปิดเผย จึงไม่เป็นที่โปรดปรานของเส้นชื่อนัก ตรงกันข้ามกับเงินหานที่ราวกับไขกอออกมาจากพิมพ์เดียวกับเส้นชื่อ จึงเป็นที่รักใคร่เอ็นดูของเส้นชื่อยิ่ง

* ชั่วยาม หน่วยเวลาโบราณของจีน หนึ่งชั่วยามเท่ากับสองชั่วโมง ครึ่งชั่วยามจึงเท่ากับหนึ่งชั่วโมง

17

ในเรื่องนมนิ่งเพ็ง

"ข้าก็แค่ถามเท่านั้น แม้แต่เรื่องนี้พี่รองยังต้องยุ่ง?" เงินหันตอกกลับอย่างไม่เกรงใจพลางหักกิ่งหลิวนอกทางเดินลงมากิ่งหนึ่งเหวี่ยงมันลงกับพื้นเต็มแรง

"กล้าขวางทางข้า ขนาดท่านแม่ยังไม่กล้ายุ่งเรื่องของข้า แล้วท่านถือดีอะไร" เงินหันไม่ยอมรับคำทักท้วงจากอีกฝ่าย นางยิ้มหยันกล่าว "แค่ติดตามบ้านใหญ่มีหน้ามีตาเข้าหน่วยพี่รองก็หลงลำพองแล้วอย่างนั้นหรือ ใครไม่รู้จะคิดว่าพี่รองเด็ดดาวคว่ำดวงจันทร์มาได้ ที่ได้ได้ก็แค่พวกให้สีเจ้าไม่ก็สีก็คิดจะเปิดโรงย้อม* เท่านั้น"

นี่คือการเหน็บหยอกภรรยาของ ไม่ว่าจะเงินอิงหรือเงินเซียงล้วนถูกนางด่าเหมารวมเข้าด้วยกัน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคำพูดพวกนี้ต้องถ่ายทอดมาจากปากของเสิ่นซื่อแน่ สมแล้วที่เป็นแม่ลูกกัน

* ให้สีเจ้าไม่ก็สีก็คิดจะเปิดโรงย้อม เป็นสำนวน หมายถึงผู้อื่นทำดีด้วยหนอยก็กลับถือดีอวดเก่ง ไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา

เงินเสียงโมโหจนปากเขียวหน้าซีด หลังจากจ้องอีกฝ่ายอยู่ครู่หนึ่ง นางก็หันหน้าเดินจากไป

เงินหันเบิกตากว้างกว่าเดิมคล้ายรู้สึกประหลาดใจ ขณะเดียวกัน ก็คล้ายน้อยเนื้อต่ำใจ นางทำปากยื่นหันไปทางเงินอิง พุดกระแงักระงอด ว่า "เหตุใดพี่รองต้องโมโหด้วย ข้าก็แค่หยอกเข้าเล่นหน่อยเดียวเท่านั้น แค่นี้ก็ถือสาหาความด้วย ใจแคบเสียนี้กระไร"

เงินอิงยกยิ้มมุมปาก ไม่พูดไม่จา

โลกนี้มีคนชอบใช้คำพูดเป็นอาวุธโจมตีเล่นงานผู้อื่นอยู่จริง ๆ หากถือสาหาความ คนพวกนั้นก็มักจะบอกว่าล้อเล่น หากคิดว่าล้อเล่น อีกฝ่ายก็จะด่าจนคนที่ถูกด่าเสียคนหนักเข้าไปอีก นิสัยเช่นนี้ของเงินหานเรียกได้ว่าสึครามเกิดจากต้นครามแต่เข้มยิ่งกว่าต้นคราม* โดยแท้ แม้แต่เส้นชื่อก็ยังเทียบไม่ติด

พอเห็นเงินอิงไม่พูดไม่จา เงินหานก็กลอกตาไปมา ขยับเข้าไปหา พลางเปิดปากยิ้มพุด "แย่จริง เพราะนิสัยพุดอะไรโง่โง่างตรงไปตรงมา เช่นนี้ของข้าแท้ๆ ถึงทำพี่รองโมโหวิงหนีไปเช่นนี้ อีกเดี๋ยวข้าคงต้องไปขอภัยนางแล้ว" พุดๆ ไปแล้วนางก็หันไปตำหนิเงินอิง "พี่สาม แล้วเหตุใดพี่สามถึงไม่เตือนข้า ทำเช่นนี้เท่ากับท่านไม่เห็นข้าเป็นน้องสาวสักนิด"

วจาตำหนิเล็กๆ โอดครวญน้อยๆ นี้ทั้งอ่อนหวานทั้งน่าเอ็นดู ไม่ต่างอะไรกับเด็กน้อยใส่ชื่อไม่รู้ประสีประสา ต่างกับท่าทีแสบสันเมื่อครู่ราวกับหน้ามือเป็นหลังมือ

"พวกเราอย่างไรก็พี่น้องกัน" เงินหานยิ้มหวาน สีหน้าคล้ายรู้สึกว่าการราวสมควรเป็นเช่นนั้น "ระหว่างพี่น้องมีอะไรช่วยเหลือกันได้ก็ควร

* สึครามเกิดจากต้นครามแต่เข้มยิ่งกว่าต้นคราม อุปมาถึงคนรุ่นหลังเหนือกว่าคนรุ่นก่อน

ช่วยเหลือกันไม่ใช่หรือ"

"เช่นนั้นตอนอยู่ในคุกหาสน์อุ้หลัง เหตุใดน้องสี่ถึงไม่ช่วยข้าพูดอะไรบ้าง" เงินอิงเอ่ยปาก

เงินหานยิ้มหน้าไม่เปลี่ยนสี "ข้าจะช่วยอะไรพี่ได้ อีกอย่างพี่สามออกจะรู้จักพูด เสียงดังแข็งแรงแไหนเลยจะมีช่องให้พวกข้าได้เอ่ยปาก"

"แต่ข้ากลับไม่คิดเช่นนั้น" เงินอิงมองดูนางด้วยสีหน้าเปิดเผยตรงไปตรงมา "เท่าที่ข้าเห็น น้องสี่ต่างหากถึงเรียกว่าช่างเจรจา ในเมืองเชิงจึงไม่มีผู้ใดเทียบได้"

เงินหานอายุยังน้อย ยังไม่ถึงขั้นหนึ่งหน้าหน้าด้าน พอได้ยินคำพูดเช่นนั้นนางก็เก็บสีหน้าไว้ไม่อยู่ พูดว่า "นั่นแน่ ที่แท้พี่สามก็พูดจากระแนะกระแหนเป็นกับชาวบ้านด้วย ข้าได้เปิดหูเปิดตาแล้วจริงๆ คนอย่างข้าเป็นคนพูดจาไม่เก่ง ไหนเลยจะเทียบพี่สามได้"

พูดจบนางก็ทำเป็นถอนหายใจเสียดายและบ่นหน้าผิตหวัง "แต่ก่อนพี่สามไม่ใช่เช่นนี้ ทว่าตอนนี้ในใจของพี่สาม พี่น้องในบ้านก็ยังแบ่งลำดับมากน้อย บ้านใหญ่เป็นที่หนึ่ง ในใจไม่มีพวกเราบ้านสาม"

คำพูดยู่ให้รำดำให้รำเช่นนี้หลุดออกมาจากปากนางง่ายดายราวกับดื่มน้ำกินข้าว

เงินอิงยิ้มมุมปาก สีหน้ายังคงจริงจัง "น้องสี่ เจ้าพูดมาตั้งมากมาย เช่นนี้ คงไม่ใช่คิดจะหลอกถามข้าจากข้าเอากลับไปบอกคนอื่นกระมัง ทว่าที่ข้าจะบอกก็คือข้าไม่มีเรื่องอะไรให้เจ้าสืบ อย่าเสียเวลาเปลืองน้ำลายเลย"

เงินหานตะลึง นี่ไม่ใช่วิธีการพูดจาของสตรีในจวนที่นางคุ้นเคยเลยสักนิด

พวกเรามีใช้ควรเอ่ยวาจาเล่นลิ้น ซ่อนเข็มในปุยฝ้าย* แฝงเรื่องจริง อยู่กับเรื่องที่เหมาะสมจะใช้แต่ไม่ใช่หรือหกหรือ แล้วเหตุใดนางถึงพูดจา ชัดแจ้งเยี่ยงนี้ เช่นนี้จะให้ผู้อื่นพูดต่อว่าอะไร

รอยยิ้มบนใบหน้านางจู่ๆ ก็กลายเป็นแข็งขึ้น หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง ใบหน้าของนางก็เปลี่ยนเป็นจริงจัง "พี่สาม ท่านพูดเช่นนี้หมายความว่าเช่นไร ใครคิดจะหลอกลวงความจริงจากท่านกัน"

"หรือว่าไม่ใช่?" เฉินอิงย้งถาม

ฉินหานหัวเราะพริตออกมาคำหนึ่ง เอ่ยวาจาเหยียดหยัน "ท่าน คิดว่าตนเองเป็นใคร ข้ามีความจำเป็นอะไรต้องหลอกลวงชาวคราว จากท่านด้วย"

ฉินอิงย้งมุ่มปาก ชูนิ้วขึ้นนิ้วหนึ่ง "ประการแรก ข้าคือพี่สามของเจ้า" หลังจากนั้นนางก็ชูนิ้วเพิ่มขึ้นอีกนิ้ว "ประการที่สอง เจ้าไม่จำเป็นต้องรู้" พูดจบนางก็ลดมือลงแล้วรวบเสื้อคลุม "น้องสี่ เจ้าก็ค่อยๆ เดินเถอะ ข้าขอตัวก่อน"

ฉินอิงย้งยังไม่ทันพูดจบก็สาวเท้ายาวๆ ขึ้นหน้า เพียงไม่นานก็ทิ้ง ฉินหานไว้ทางด้านหลัง

สวินเงินกลิ่นหัวเราะ รับแสดงคารวะต่อฉินหานก่อนจะตามฉินอิง ไปติดๆ

เพียงชั่วสองสามอึดใจ ท่ามกลางทางเดินคดเคี้ยวก็เหลือเพียง ฉินหานที่ยืนนิ่งอยู่กับที่กับสาวใช้ของนางเอง

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ฉินหานก็กระที่บเท้าหนักหน่วง พูดประซด

* ซ่อนเข็มในปุยฝ้าย เป็นสำนวน หมายถึงภายนอกอ่อนโยนภายในแข็งกร้าว สามารถใช้เปรียบเปรยว่า ภายนอกดูเป็นคนดีแต่ซ่อนความชั่วร้ายเอาไว้ภายใน หรือใช้เปรียบเปรยถึงวาจาร้ายกาจที่เอ่ยออกมาอย่าง นุ่มนวล

ประชันว่า "เซอะ เจ้าพวกมีแม่คลอดแต่ไม่มีพอสอนสั่ง คิดว่าตนเองเป็นใครกัน!" พุดจบนางก็หันหน้ากลับไปถลิ่งตามองผู้เป็นสาวใช้ปราดหนึ่ง "เจ้าตายแล้วหรือไร เหตุใดถึงไม่รู้จักรู้ช่วยข้าขวางนางไว้"

สาวใช้รายนั้นกลับฉลาดเฉลียวยิ่งนัก พอได้ยินเช่นนั้นแทนที่จะพากลับ นางกลับหน้าด้านขยับขึ้นหน้าขอความเมตตา "ได้คุณหนูผู้น้อย แขนเล็กขาสั้น ไหนเลยจะไล่ตามคุณหนูสามทัน" นางพุดพลางเดินขึ้นหน้ารั้งคนไว้ "คุณหนูรีบกลับกันดีกว่า เมื่อครู่แม่เฒ่าอวীবอกว่า เย็นวันนี้คุณหนูจะต้องท่องตำราให้นายท่านฟัง หากคุณหนูยังไม่กลับไป เช่นนั้นนางชั้นต่ำนั้นต้องถือโอกาสเหยียบจมูกท่านแน่ๆ"

"นางกล้า?" ถูกอีกฝ่ายเตือนสติเช่นนั้นเงินหานก็สองตาเบิกกว้าง อ้าปากร้องด่าออกมาคราหนึ่ง "นางสุนัขจิ้งจอกนั้นชอบประจบประแจงนัก คอยดูเถอะสักวันข้าจะถลกหนังนาง" นางพุดพลางชักเท้าเดินรวดเร็ว

เงินอิงไม่รู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น นางเดินผ่านต้นไม้ดอกไม้ไปอย่างรวดเร็ว

ส่วนสวินเงินกว่าจะตามมาทันก็ไม่ใช่ง่าย นางปิดปากหัวเราะ "วันนี้คุณหนูร้ายกาจยิ่งนัก น่าเสียดายที่ท่านไม่เห็นสีหน้าของคุณหนูสีนางแทบจะกลายเป็นสีหน้าเขียวอยู่แล้ว"

เงินอิงถลิ่งตาใส่อีกฝ่าย "เจ้าแอบไปดูจิ้งที่ใดมาอีกแล้วใช่หรือไม่"

สวินเงินรีบปิดปาก ไม่กล้าพูดอะไรอีกแม้เพียงครั้งคำ

สตรีอย่างคุณหนูของพวกนางแต่ละคนล้วนร้ายกาจ คำพูดใดจริง คำพูดใดเท็จแค่ฟังดูก็รู้ได้แล้ว ยามอยู่ต่อหน้าคุณหนูทั้งหลาย ดีที่สุดคือไม่ปริปากพูดอันใด

พันทางเดินคดเคี้ยวออกมา ก็จะพบกับสวนดอกไม้้งดงามขนาดเล็ก

ผ่านทางเดินหินกลางสวนไป เลี้ยวผ่านซุ้มต้นกุหลาบ* สองซุ้ม กลับขึ้นไปบน
ทางเดินคดเคี้ยวที่เชื่อมต่อกับตำแหน่งสงัดเงียบไกลหูไกลตาคนอีกคราว
สุดท้ายพวกเงินอิงก็มาถึงยังเรือนหมิงเฟิงอันเป็นที่ตั้งของบ้านรอง

เงินอิงไปพบหลี่ซือผู้เป็นมารดา ก่อน

หลายวันมานี้หลี่ซือล้มป่วยด้วยโรคกลีบกุหลาบ** หน้าซำยัง
ไอหนัก ยามนี้เฟิงกินยาหลับไป ตอนเงินอิงแวะไปหา เรือนประธาน
ยังมีตอยู่ สาวใช้จื่อฉีเดินออกมาและพานางไปยังห้องซำง

"ท่านแม่ดีขึ้นบ้างหรือไม่" หลังเข้าไปถึงด้านในเงินอิงก็เอ่ยปากถาม

จื่อฉีค้อมกายตอบ "เรียนคุณหนู ฮูหยินดีขึ้นมากแล้ว หลายวันก่อน
ฮูหยินมักหลับไม่สนิท แต่วันนี้ดูเหมือนจะดีขึ้นเล็กน้อย หลับไปตั้งแต่
เมื่อครึ่งชั่วยามก่อน ไม่พลิกตัวแม้แต่สักครั้ง ผู้น้อยกำลังคิดว่าคืนนี้ฮูหยิน
น่าจะนอนหลับพักผ่อนได้เต็มตื่น"

"เช่นนั้นก็ดี" เงินอิงโล่งอก หลังกำชับจื่อฉีสองสามประโยคจบนาง
ก็กลับไปยังเรือนซำงฝั่งตะวันตก

* ต้นกุหลาบ เป็นต้นไม้ตระกูลเดียวกับกุหลาบ อยู่ในตระกูลเดียวกับกุหลาบจันทร์ของไทย ชื่อวิทยาศาสตร์คือ *Rubus rosifolius* var. *coronarius*

** โรคกลีบกุหลาบ เป็นโรคผิวหนังชนิดหนึ่ง สันนิษฐานว่าเกิดจากเชื้อไวรัส

18

ตอนที่ผู้มาเยือน

สาวใช้ที่ชื่อจื่อสี่คอยรับใช้อยู่หน้าประตูเรือนข้างฝั่งตะวันตกมา โดยตลอด พอเห็นเงินอิง⁺มานางก็รีบตรงเข้ามารับหน้า "คุณหนู วันนี้ คงเหนื่อยแล้ว"

นางเด็กม่านเปิดทางให้เงินอิง⁺ ก่อนจะเอ่ยปากถามແ່ว่เบา "คุณหนู จะกินอาหารตอนนี้เลยหรือจะรออีกสักหน่อยก่อนเจ้าคะ"

"ตั้งโต๊ะเถอะ ข้าเปลี่ยนเสื้อผ้าสักครู่เดี๋ยวก็นั่งมา" เงินอิง⁺บอกออกมา ประโยคหนึ่ง หลังจากนั้นก็เดินเข้าห้องไปเปลี่ยนเสื้อผ้า

จื่อสี่เรียกสาวใช้ตัวน้อยมายกโต๊ะ จัดวางอาหารสีน้ำแกงหนึ่ง พร้อมถ้วยชามตะเกียบลงบนโต๊ะ

หลังเปลี่ยนเสื้อผ้าออกมาเงินอิง⁺ก็เอ่ยปากสั่ง "เรียกคนไปดูที่ห้อง คุณชายรอง"

เงินจวินพี่ชายรองของเงินอิง⁺ป็นอายุสิบหกปีเต็ม กำลังจำเรียนอยู่ที่

สำนักศึกษาหลวง เพราะช่วงนี้เป็นวันหยุดดูไปไม่ผลิ เขาจึงกลับมา
อยู่บ้าน ทว่านิสัยของเขาไม่เหมือนกับเงินอิง เป็นพวกอยู่ไม่ติดที่
ไม่ชอบจับเจ้าอยู่แต่ในบ้าน ชอบออกไปเที่ยวอยู่ข้างนอกกับเหล่าสหาย

"ผู้น้อยส่งคนไปดูแล้ว ชูเวินบอกว่าคุณชายรองกำลังทบทวนตำรา
จะกินอาหารเย็นที่ห้องหนังสือเจ้าค่ะ" จื่อสื่อตอบพลางตักข้าวใส่ชาม
กระเบื้องขาวลายดอกเหมย "คุณหนูรีบกินเถอะ ผู้น้อยเพิ่งอุ่นมาหมาดๆ"

นับแต่เงินเช่าหยาบสาบสูญสุขภาพของหลี่ซื่อก็ไม่สู้ดีมาโดยตลอด
ตั้งนั้นฮูหยินผู้เฒ่าสัวี่จึงจัดการแบ่งพื้นที่ห้องชาเรือนหมิงเฟิงออกครึ่งหนึ่ง
ก่อเตาเปลี่ยนมันเป็นห้องครัวขนาดเล็ก ใช้เพียงต้มน้ำอุ่นแกงอะไรพวกนั้น
ไม่ได้ทำอาหารจริงจัง

เห็นเงินจิวันรู้จักขยันหมั่นเพียร เงินอิงก็วางใจ หากใกล้สอบแล้ว
แต่ตอนนี้เขายังกล้าออกไปวิ่งตะลอนอยู่ข้างนอกอีก เชื่อเถอะว่านาง
ไม่มีทางปล่อยเขาแน่

หลังกินอาหารเสร็จ สวินเงินก็ถือโอกาสเดินเข้ามา นางถามอีกๆ
อีกๆ ว่า "คุณหนูยังจะให้ตั้งเป้าธนูหรือไม่"

นับแต่หกขวบเงินอิงก็ขวนขวายศึกษาหาความรู้ด้านอื่นไม่รู้จัก
หยุดหย่อน ยิ่งธนูก็คือหนึ่งในนั้น เพียงแต่ตอนนี้ฟ้ามีดแล้ว ยิ่งธนูอยู่
ข้างนอกเห็นชัดว่าไม่เหมาะ

"ช่างเถอะ เอาคันธนูเข้าไปไว้ในห้องซ้าก็แล้วกัน" เงินอิงสั่ง ตั้งใจว่า
อีกสักครู่จะฝึกตั้งสายธนูเปล่าอยู่ในห้องสักสองร้อยที อย่างไรก็ตามดีกว่า
ไม่ทำอะไรเลย

สวินเงินรับคำก่อนจะเดินจากไป

เงินอิงเรียกหลัวมาเข้ามาพูดคุย

หลั้วมามาเป็นบ่าวที่ติดตามรับใช้มารดาของนางมานับแต่ออกรเรือน ทำอันใดล้วนสุขุมรอบคอบ รู้จักกรูกรับ เป็นมือดีในการจัดการเรื่องราว ภายในเรือนโน และเพราะหีลื่อที่ข้อมักลุ่มปวยอยู่บ่อยครั้ง เรื่องราวใหญ่่น้อย ในเรือนหมิงเฟิงยามนี้จึงต้องอาศัยเงินอิงคอยดูแล ด้วยเหตุนี้หีลื่อจึงอนุญาตให้ผู้เป็นบุตรเรียกใช้หลั้วมามาได้

โชคดีที่เรือนหมิงเฟิงยามนี้ไม่มีเรื่องใหญ่อันใด หลังหลั้วมาเข้ามา พุดคุยกันสองสามประโยคจบ เงินอิงก็ส่งนางออกไป

หลังจากนั้นไม่นานการลาดตระเวนตรวจตราช่วงค่ำก็มาถึง เงินอิง อยู่ในห้องเล็กฝั่งตะวันตกได้ยินเสียงฮวาไ้ผู้เจยามมาผู้ดูแลบ้านพุดคุย กับบ่าวหญิงอาวุโสที่เดินตรวจตราความเรียบร้อยยามค่ำคืน ตามติดมา ด้วยเสียงปิดประตู หลังจากผ่านไปประมาณหนึ่งเคอ ฮวาไ้ผู้เจยามก็มา ปรากฏตัวอยู่นอกมาน เอ่ยปากนอบน้อมว่า "คุณหนู นี้ก็ดีมากมายแล้ว คุณหนูรีบพักผ่อนเถอะ"

นี่เป็นกฎของจวนกั๊วง ในบ้านแต่ละหลังล้วนต้องมีสตรีสูงวัย คอยดูแลเรื่องราวภายในเรือน การทักทายนี้ก็อยู่ในกฎระเบียบดังกล่าว ด้วยเช่นกัน

เงินอิงบอกจื่อสี่อให้เลิกม่านขึ้น นางยิ้มมุมปากพลางเอ่ยปาก บอกกับฮวาไ้ผู้เจยาม "ฮวามาลำบากแล้ว ท่านก็กลับไปพักผ่อนเถอะ"

ฮวาไ้ผู้เจยามยิ้มพลางเอ่ยปากขานรับก่อนจะถอยจากไป กระบวนการ ทั้งหมดทั้งมวลถือเป็นอันสิ้นสุด

ครันเห็นฮวาไ้ผู้เจยามเดินกลับเข้ายังที่พักที่อยู่ทางด้านหลังเป็นที่ เรียบร้อย สวินเงินก็ค่อยๆ ย่องประคองเอาถุงผ้าขนาดใหญ่เข้ามา

ที่อยู่ในถุงผ้าคือคันธนูของเงินอิง

เพราะเงินอิงหาคนมาทำมันขึ้นด้วยตนเอง ดังนั้นไม่ว่าจะกำลัง
 จืดจางถึงลูกธนูเรียกได้ว่าเหมาะกับตัวนางในเวลาที่ดีที่สุด

"ไปเฝ้าอยู่ข้างนอก" เงินอิงรับธนูมาและเอ่ยสั่ง ก่อนจะหันหลัง
 เดินกลับเข้าไปในห้อง

เหล่าราชินิกุลในราชสำนักตำลึงล้วนแต่อาศัยความสามารถเชิงบู๊
 เลื่อนขั้นด้วยกันทั้งสิ้น จวนกั้วกงเองก็เป็นเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้ในจวนจึง
 ไม่เข้มงวดเรื่องการฝึกยุทธ์ ไม่ทั้งเชิดชูไม่ทั้งคัดค้าน หากอยากเรียน
 ก็สามารถไปแสวงหาอาจารย์ได้ด้วยตนเอง หากต้องการเชิญอาจารย์
 จากข้างนอกมาก็เชื่อว่าไม่ได้ ขอเพียงบอกให้ทางจวนทราบสักคำ
 ย่อมมีคนช่วยเป็นธุระให้

เงินอิงไม่ได้เรียนหมัดมวย นางรู้สึกว่่าแทนที่จะฝึกฝนหมัดมวย
 อ่อนช้อยพวกนั้น ไม่สู้ฝึกทักษะอะไรที่มันใช้การได้จริงๆ จังๆ อย่างยิงธนู
 เสียยิ่งดีกว่า

กำลังไม่พอย่อมยิงได้ไม่แม่นยำ เรื่องนี้แค่กวาดตามองปราดเดียว
 ก็รู้ได้แล้ว และไม่จำเป็นต้องตระหนักรู้อะไรมากมาย ขอแค่หมั่นเพียร
 ฝึกฝนอย่างไรก็ย่อมทำสำเร็จได้

เงินอิงเริ่มด้วยการออกกำลังกายบริหารตามที่ตนเองคิดค้นขึ้นก่อน
 เป็นอันดับแรก นางขยับมือเท้า หลังจากนั้นก็หีบคั้นธนูขึ้น เบี่ยงกาย
 กางแขน ดึงสาย และปล่อยสาย ทุกการเคลื่อนไหวล้วนละเอียดงดงาม
 หมัดจดถูกต้อง หลังเสร็จสิ้นสองร้อยครั้ง แขนของนางก็ปวดระบม
 เหงื่อท่วมทั่วตัว

สวีนเงินกับจือสีอู้เรื่องนี้ดีจึงสั่งให้คนต้มน้ำรอกท่าอยู่ก่อนแล้ว
 ครั้นเงินอิงเก็บธนู พวกนางก็แบกน้ำเข้าไปในห้องข้าง

'Link' ที่ผลิตขึ้นเมื่อสามปีก่อน จากเศษกระจกแตกที่เหลืออยู่ในห้อง
ผู้ถูกรุกทาบทำลายหน้าต่างห้องครัวก่อน...

คล้ายกระแสน้ำค่อยๆ ถอยจากไปช้าๆ เผยให้เห็นถึงดินโคลนแข็งๆ
ความฝันค่อยๆ จางไปโดยไม่รู้ตัว เงินอิงลิ้มตาขึ้นช้าๆ ยังคงอยู่ในฝัน
ไม่ปะติดปะต่อ คล้ายความทรงจำกับหลักฐานเท็จจะปนอยู่ด้วยกัน
กลายเป็นความเรียงที่ไม่สมบูรณ์

เงินอิงพลิกตัวเบาๆ มองออกไปข้างนอก

มองลอดผ่านม่านโปร่งลายสัตว์ตบงกชสีฟ้าแกมเขียวที่ถูกลดลงมา
นางมองเห็นเทียนเล่มเล็กที่ถูกรจุดอยู่ตรงมุมห้อง แสงของมันอ่อนจนจาง
แต่กลับแผ่ขยายอบอุ่น

ในตอนนั้นเอง นางก็นึกถึงเรื่องเมื่อชาติก่อนได้

ในโลกอีกยุคสมัยหนึ่งซึ่งเป็นยุคโบราณเหมือนกันนี้ นางมักตื่น
จากฝันยามเที่ยงคืนอยู่บ่อยครั้ง ไม่อาจบอกได้ว่าตนเองอยู่ ณ ที่ใด

ในฝันไม่รู้ว่าตนคือผู้มาเยือนหรือไม่

ถ้อยความที่อ่านเจอในหนังสือเรียนสมัยมัธยมปลายนี้เหมือนเป็น
คำอธิบายที่ดีที่สุดเกี่ยวกับชีวิตในอดีตชาติและชาตินี้ของตน

เงินอิงถอนหายใจอยู่ที่ท่ามกลางความมืดเงียบๆ

คนที่เคยตายมาแล้วสองครั้ง หน้าซ้ำแต่ละครั้งล้วนอายุขัยไม่เกิน
ยี่สิบ ที่พอจะทำได้คงมีเพียงถอนหายใจ ตอบสนองกับทุกสิ่งอย่าง
ที่เกิดขึ้นกับร่างกายของตนเองไปมาเช่นนี้เท่านั้น

79

น้ำมันหนึ่งฝัน

เงินองค๋อยๆ หลับตาลง อดไม่ได้ที่จะนึกถึงความฝันพวกนั้น
นับตั้งแต่นางจดจำเรื่องราวต่างๆ ในชาติภพอื่นได้เมื่อแปดปีก่อน
และรับรู้ว่ายามนี้ตนเองคือคุณหนูสามของบ้านรองจวนกั๊วง นางก็ฝัน
แบบเดียวกันมาโดยตลอด จนกระทั่งเมื่อสองปีก่อนหน้านั้น ความฝัน
แปลกประหลาดนั้นกลับยุติลง

ตลอดระยะเวลาห้าปีเต็มที่นางคล้ายเดินอยู่ในฝัน จวบจนชีวิตของ
คนผู้หนึ่งสิ้นสุด

หากจะบอกว่านั้นเป็นความฝัน ไม่สู้บอกว่ามันเป็นส่วนประกอบ
ย่อยที่สำคัญที่สุดในชีวิตคนผู้หนึ่งที่อยู่ในรูปแบบความฝัน ถูกเคี้ยวกรำ
จนกลายเป็นความทรงจำ

ส่วนเมื่อสองปีก่อนหน้านั้น ความฝันของนางกลับแตกกระจาย
เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ไม่ต่างอะไรกับความฝันที่แท้จริง ต่างกับเมื่อห้าปีก่อน

ที่เป็นดังประสบการณ์ต่อเรื่องที่คนผู้หนึ่งประสบพบพาน

"คุณนักร้อง..." เงินอิงพืมพำกับตนเอง มุมปากยกอยู่ในองศา
แปลกประหลาด

ตอนอยู่ในฝัน นี่เป็นคำที่คนอื่นเรียกขานนาง

คุณนักร้อง

ใช่แล้ว ในฝันที่ยืดยาวต่อเนื่องถึงห้าปีนั้น นางไม่ใช่ตัวนาง หากแต่
เป็นเขา เป็นคุณนักร้องคนหนึ่ง

ช่วงเวลาในฝันกระโดดข้ามเป็นตอนๆ จากวัยหนุ่มจนถึงวัยชรา
เส้นเวลาดังกล่าวชัดเจนแจ่มแจ้ง นอกจากนี้ฝันพวกนั้นยังมีจุดเด่นอยู่
อีกประการหนึ่งคือทั้งหมดล้วนมีคติเป็นจุดเปลี่ยน

ซึ่งนั่นก็หมายความว่าเพียงความทรงจำหรือชีวิตคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
กับคติเท่านั้นถึงจะปรากฏขึ้นในฝันของนาง

ตายไปสองครั้ง แต่กลับมีความทรงจำสามช่วงเวลา

นี่เป็นชะตากรรมที่แปลกประหลาดจริงๆ

เงินอิงพลิกกายอีกครั้ง ใช้ผ้าห่มห่อคลุมร่างแน่นหนา

ผ้าไหมอ่อนนุ่มสัมผัสอยู่กับผิวหนังชวนอุ่นสบาย

ว่ากันว่ามีเพียงคนที่มีสติไม่มั่นคงเท่านั้นถึงจะอาศัยข่าวของภายนอก
สร้างความรู้สึกลอดภัยให้กับตนเอง ใช้มันบรรเทาความรู้สึกกังวลใจได้
หรือนางก็เป็นเช่นนั้น

เงินอิงรู้สึกเลอะเลือน

ไม่ว่าจะเป็นสังคมในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด หรืออดีตชาติที่นางมีชีวิต
อยู่ในยุคโบราณ สำหรับเงินอิงแล้วความรู้สึกปลอดภัยเป็นคำที่นาง
ไม่คุ้นเคยเลย

ในยุคปัจจุบัน นางได้แต่วิ่งวุ่นหัวบัน ทั้งนี้ก็เพราะความที่เป็นเด็กกำพร้าทำให้นางต้องขยันขันแข็งกว่าคนอื่น นับแต่ชั้นประถมจนสอบเข้าโรงเรียนรัฐบาลชั้นนำ ทุกวันนางล้วนพยายามวิ่งขึ้นหน้าอย่างสุดความสามารถ เพื่อเอาตัวรอด เพื่อหาเลี้ยงชีพ เพื่ออนาคตในวันข้างหน้า เพื่อสิ่งของต่างๆ ที่นางต้องการ

วันเวลาเช่นนั้นนางไหนเลยจะมีเวลาไปคิดเรื่องปลอดภัยหรือไม่ ปลอดภัยอะไร ครั้นหมดวัน พอหัวถึงหมอนนางก็หลับแล้ว ไม่มีเวลาสนใจเรื่องอื่น

ส่วนชีวิตในเรือนคุณหนูผู้สูงศักดิ์เมื่อชาติที่แล้ว นางตกอยู่ท่ามกลางแผนการและการต่อสู้ต่างๆ นานา ก่อนแต่งงานต้องต่อสู้กับพี่สาวที่เกิดจากซูหยินใหญ่ ต่อสู้กับอนุของบิดา ต่อสู้กับย่าและวงศาคณาญาติ หลังแต่งงานกลับยังต้องต่อกรกับพวกสาวใช้ ต่อสู้กับเหล่าพี่สะใภ้ น้องสะใภ้ สู้กับเหล่าสตรีที่หมายตาอยากได้ตำแหน่งนายหญิงของนาง

จากแรกๆ ที่ไม่คุ้นชิน ภายหลังนางก็ไม่ต่างอะไรกับปลาได้นำ เริ่มต้นตั้งอกตั้งใจเรียนรู้ ควบคุมนิสัยเดิมจนเป็นไปตามธรรมชาติ ก่อนจะจบชีวิตลงท่ามกลางการต่อสู้แย่งชิงภายในเรือนใน

ชีวิตทั้งสองชาติภพ นางล้วนไม่เคยรู้ว่าตนเองต้องการอะไร และไม่เคยถามใจตนเอง

นางก็แค่ไม่รู้จุดมุ่งหมาย เดินไปตามจังหวะย่างก้าวของผู้คนจำนวนมาก ไม่เคยเงยหน้ามองและไม่เคยหันหลังมองย้อนกลับไป

คนเข้านางก็เข้า คนถอยนางก็ถอย กลมกลืนเป็นหนึ่งในเดียวกับทุกคน

ทว่าในเวลานี้กลับเป็นครั้งแรกที่นางเริ่มหยุดคิดว่าเหตุใดนางต้อง

ก้าวเดินไปตามรอยเท้าของผู้คนจำนวนมาก

สิ่งที่นางต้องการแท้แล้วคือสิ่งใด

อาจเพราะเดินตามคนอื่นมาเนิ่นนานเกินไป จนกระทั่งหยุดตั้งเท้า
นางถึงได้พบว่าที่แท่นางก็เป็นคนไร้เป้าหมายผู้หนึ่ง

เป้าหมายที่ว่าไม่ใช่เป้าหมายที่สอดคล้องตามภววิสัยเหมือนอย่าง
ห้องชุดที่นางอยากได้ตอนอยู่ในยุคปัจจุบัน หรือตำแหน่งนายหญิงที่นาง
ต้องการครอบครองมันไว้ชั่ววันตรีในชาติปางก่อน

ไม่ใช่เป้าหมายจำพวกนั้น

เป้าหมายพวกนี้แต่ไหนแต่ไรนางก็ไม่เคยขาดแคลน ในอดีตชาติ
นางถึงกับทุ่มเทออย่างสุดกำลังเพื่อพวกมัน

นางตระหนักได้ว่าเป้าหมายที่ตนเองขาดหาย แท้แล้วก็คือเป้าหมาย
ในการดำรงชีวิต

คนเรามีชีวิตเพื่อสิ่งใด

ความหมายของชีวิตอยู่ที่ใด

นางไม่เคยนึกถึงปัญหาเหล่านี้มาก่อน

จนกระทั่งถึงยุคต่ำสุด จากความทรงจำแปลกประหลาดทั้งสามช่วง
ทำให้นางตระหนักได้ว่าหากคนผู้หนึ่งมีทัศนคติต่อคุณค่าและชีวิตที่
ชัดแจ้ง ดำเนินชีวิตไปตามความเชื่อมั่น ชีวิตของคนผู้นั้นจะบริบูรณ์
เต็มไปด้วยสาระมากมายเพียงใด ชีวิตของนางหรือเขาจะเปล่งประกาย
เจิดจ้าแสงตาเช่นไร

หากบอกว่าความทรงจำทั้งสองชาติภพนั้นทำให้นางเข้าใจได้ถึง
เหตุผลของความไม่แน่นอนในชีวิตมนุษย์ เช่นนั้นชีวิตในช่วงเวลานี้ก็ทำให้
นางเข้าใจว่าท่ามกลางความไม่แน่นอนในชีวิตมนุษย์นั้นมีความเชื่อ

อุดมการณ์ ศรัทธา หรือสิ่งที่เป็นนามธรรมที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน
เท่านั้นถึงจะสามารถทำให้ชีวิตไม่จืดชืดไร้รสชาติ ไม่ใช่ใครพูดอะไร
ก็พูดตามอีก

นางมองไปทางรัศมีบางเบานอกม่านโปร่ง เงินอิงยิ้มขึ้น

นางคล้ายตื่นจากฝัน

ที่น่าขันคือคนที่ปลุกนางตื่นไม่ใช่ใครไหนอื่น แต่หากเป็นตัวเอง
ครั้งนี้ได้สติมาตรฐานการวางตัวทั้งสองชาติภพที่อยู่ภายในจิตใจได้สำนึก
ของนางก็พังทลาย

'เก็บงำสำรวม' นี่เป็นถ้อยคำชื่นชมที่นางมักบอกกับตนเองทั้งตอน
อยู่ในยุคศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดและยามอยู่ในเรือนคุณหนูผู้สูงศักดิ์ใน
อดีตชาติ

ทว่ายามนี้นางกลับฉีกเปลือกจอมปลอมพวกนั้นทิ้ง เผยให้เห็น
แก่นแท้เอกลักษณ์

ทุกสิ่งทีนางทำ ไหนเลยจะเรียกได้ว่า 'เก็บงำสำรวม' ได้

มันก็แค่การปล่อยชีวิตให้ไร้จุดยืน ยอมให้ความเกียจคร้านขลาดเขลา
เข้ามาแทนที่สติปัญญาต่างหาก

นางใช้ชีวิตบัดซบเช่นนั้นมาสองชาติภพแล้ว

โดยเฉพาะชาติภพที่สอง ในยุคสมัยอันเลวร้ายที่นางไม่อาจแม้แต่
จะคำนึงถึงตนเองก่อน ตรงกันข้ามกลับกลายเป็นพรรคพวกของคนโหด
แห่งยุค

ภายใต้แสงเทียนหรรหู่ เงินอิงยิ้มมุมปาก นางไม่เข้าใจว่าเหตุใด
ตนเองถึงเคยมีชีวิตอยู่ในโลกเช่นนั้น

นางควรรู้อยู่แต่แรก โลกนี้ไม่เคยเป็นมิตรกับสตรี ทว่านางกลับมา

อยู่ในยุคสมัยที่สตรีถูกกดขี่ ไข่มุมมองคุณค่าที่ไม่ใช่ของตนซึ่งนำหน้าทุกสรรพสิ่ง อาศัยอำนาจเล็กน้อยที่ยุคสมัยประทานให้บ่อนทำลายคนที่อ่อนแอกว่าและคนเพศเดียวกันที่ไม่อาจขัดขืนดิ้นรน

นั่นมันชีวิตที่น่าสมเพชแบบใดกัน

แต่ที่น่าสมเพชที่สุดคือครั้งตนเองปรากฏกายอยู่ในช่วงเวลานั้น นางกลับกระหึ่มยิ้มเยื้อง นึกภาคภูมิใจในชีวิตเช่นนั้น

นางควรมีสติเร็วกว่านี้สักหน่อย จะได้ไม่ต้องตายเพราะเงื้อมมือเลอะเลือน

โชคดีก็คือสวรรค์ให้โอกาสนางครั้งแล้วครั้งเล่า ให้นางมีโอกาสเริ่มต้นออกเดินทางใหม่

'ข้าไม่กลัวตายอย่างโดดเดี่ยว ข้าแค่กลัวมีชีวิตอย่างไร้คุณค่า'

คำพูดประโยคนี้มาจาก 'The marvelous Mrs. Maisel'

เงินอิงรู้สึกเจ็บแปลบลึกๆ อยู่ภายในใจ

น่าประหลาดจริงๆ

ในชาติที่แล้วนางน้อยนักที่จะมีโอกาสนี้ถึงทุกสิ่งอย่างในยุคปัจจุบัน ตรงกันข้ามหลังจากตายไปแล้วสองครั้ง ความทรงจำที่ถูกฝุ่นเกาะกลับถูกเช็ดถูจนสะอาดขึ้นมาอีกครั้ง เผยให้เห็นถึงโฉมหน้าที่แท้จริง

บางทีนั่นต่างหากถึงจะเป็นตัวตนที่แท้จริงของนาง

หลังการเดินทางเลอะเลือนสองชาติภพในช่วงระยะเวลาสั้นๆ จบลงในที่สุดนางกับตัวนางอีกคนที่ซ่อนลึกอยู่ภายในใจก็ได้พบเจอกัน

นางคิด ในที่สุดนางก็ตื่นแล้ว เข้าใจแล้ว ตระหนักรู้แล้ว นางยินดีมีชีวิตอยู่เพื่อตนเอง ต่อให้เป็นแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ ต่อให้หัวแตก

* ซีรีส์ย้อนยุคเกี่ยวกับเรื่องราวของแม่บ้านชาวนิวเจอร์กในปี ค.ศ. 1958 ที่อยากเป็นศิลปินเดี่ยว

เลือดไหลอาบ อย่างไรก็ดีดีกว่าร่วมผุพังไปกับยุคสมัยบัดชบนี้

ไม่ทันได้รู้ตัว เงินอิงก็หลับไหลไปอีกคราว แต่ครั้งนี้นางกลับไม่ฝัน
อันใดอีก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3WeymQd>